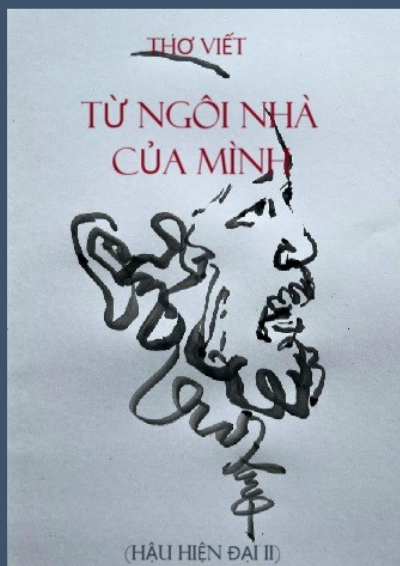

ĐẶNG TIẾN (THÁI NGUYÊN)

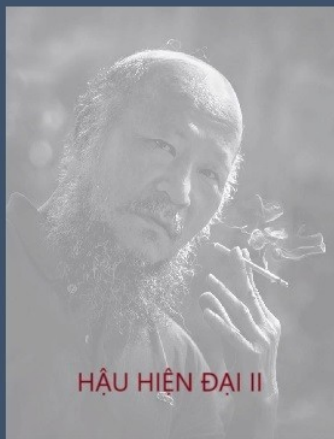

TẬP THƠ

Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu
2024

ĐẶNG TIỀN (THÁI NGUYÊN)

THƠ VIẾT TỪ NGÔI NHÀ CỦA MÌNH

HẬU HIỆN ĐẠI II

"Có một nỗi sầu muộn trong chất giọng hài hước, một tổn thương giữa những lời mô tả khách quan, hoài vọng sâu xa của một trí thức nặng lòng với thời thế, trong những bài thơ này" (Nguyễn Hàn Chung)

tv&bh

ĐẶNG TIẾN (Thái Nguyên)

THƠ VIẾT TỪ NGÔI NHÀ CỦA MÌNH

(HẬU HIỆN ĐẠI II)

TẬP THƠ

Tủ sách T.Vấn & Bạn Hữu

2024

Trình bày: T.VẤN

Tranh Bìa: NGUYỄN LỘC

©Tủ sách T.Vấn & Bạn Hữu

©Đặng Tiến (Thái Nguyên)

ĐẶNG TIẾN (Thái Nguyên)

**THƠ VIẾT TỪ NGÔI NHÀ
CỦA MÌNH**

(HẬU HIỆN ĐẠI II)

TẬP THƠ

Liêu Thái: THAY LỜI TỰA

Tôi nghĩ rằng nếu chọn một người viết tiểu thuyết Hậu Hiện Đại bằng thơ ở “cường quốc thơ” của chúng ta hiện nay, rất khó để chọn ai ngoài Đặng Tiến (và hình như cũng không có ai khác ngoài Đặng Tiến). Bởi nhiều lẽ, nhưng trong đó, cho đến lúc này, tôi vẫn chưa tìm ra nhà thơ nào có cách sáng tác tự động ghi chép thường nhật và ghi chép không ngưng nghỉ như ông. Mỗi bài thơ là một câu chuyện, một mảnh rời của đời sống được soi chiếu, phản ánh qua lăng kính thi sĩ, và chiếc lăng kính ấy được chế tác từ các trải nghiệm, chiêm nghiệm lịch sử, suy tư, đau đời, trăn trở nhân sinh... Mọi thứ đã cô đọng, gắn kết thành một. Đời sống cứ như vậy trôi qua lăng kính thi nhân, mỗi bài thơ là một phiến đời, những phiến đời như những chuyện kể bằng thơ và những chuyện kể bằng thơ ấy mang dáng dấp của máu cùng vết thương thời gian trở bóng trên lăng mộ chữ nghĩa.

Tôi nói rằng thơ của Đặng Tiến là chuyện, là truyện ngắn, truyện cực ngắn và truyện cực dài, thậm chí tiểu thuyết hay trường ca đều có lý lẽ của tôi. Bởi qua vài bài thơ, qua nhiều bài thơ của anh, người ta đọc được một chương nào đó của sử liệu, của các biến cố cuộc đời mà trong đó có bóng dáng của mình và cả bóng dáng số phận xã hội.

Tôi xin không đi vào cấu trúc hay thi pháp của thơ Đặng Tiến, bởi đứng trên bình diện Hậu Hiện Đại hay cổ điển, trữ tình, lãng mạn, viết tự động, Tân Hình Thức, thậm chí Dada, Siêu Thực, Tượng Trưng... đều có thể áp thơ của Đặng Tiến vào để phân tích. Bởi thói quen của người viết phê bình là đóng sẵn một chiếc giày chủ nghĩa, trường phái, sau đó tìm những bàn chân phù hợp để gấn nó vào. Và khi đã mang chiếc giày đó, cơ hội để mang dép, sandal hay bất kì thứ nào khác đều rất khó, cơ hội đi chân đất thì hoàn toàn mất đi. Tôi nghĩ rằng thơ của Đặng Tiến là loại thơ chân đất, nó không cần bất kì chiếc giày chủ nghĩa hay trường phái nào gấn vào nó. Và thời gian, hiện hữu cũng như hiệu ứng lịch sử của chính nó sau này sẽ nói lên tất cả về nó, hà cớ gì phải mang thêm một chiếc giày, và chiếc giày không thể phản ánh bản chất sang hèn của người mang.

Liêu Thái

3 | ĐẶNG TIỀN (Thái Nguyên)

Đọc thơ Đặng Thân
Kí họa Nguyễn Huy Cường

**THƠ VIẾT TỪ NGÔI NHÀ CỦA MÌNH
(30.11.2022 – 30.11.2023)**

HẬU CHIẾN...

[Nhân đọc một tự truyện của PNN]

Mùa hè đỏ lửa
Mùa thu đỏ lửa
Mùa đông đỏ lửa
Mùa xuân đỏ lửa
Đỏ lửa mùa khô tàn rạc
Đỏ lửa mùa mưa rã rời mủn nát
Đỏ lửa miền Nam đỏ lửa miền Bắc
Lửa cháy ngút ngàn Trường Sơn
Lửa thiêu đốt biển xa hải đảo
Đỏ lửa những con đường
Đỏ lửa sân bay nhà ga bến cảng
Đỏ lửa những cây cầu những bến bãi nhưng kho tàng
những doanh trại
Lửa hận thù lửa oan khuất rụi thiêu...
Không một đại bàng được tái sinh
Không một kim cương lấp lánh
Đói nghèo xác xơ tận cùng hiu hắt
Khổng lồ những trại tù trong nam ngoài bắc

Đêm tối phủ trùm những cuộc biệt li
Đêm tối mịt mù những cuộc ra đi
Thảm sầu oan nghiệt tha hương chân trời góc bể
Sầu thảm gió sầu thảm sóng sầu thảm rừng rậm non cao
sầu thảm hải trình âm u đáy biển
Sau những cuồng điên lửa
Sau những hung tàn lửa
Lưu đầy xú
Cố hương không còn lối về
Đò chìm cầu gãy
Phố đổi tên
Làng xã đổi tên
Những bài hát cũ không ai hát
Những chữ nghĩa cũ ném vô bãi rác
Cổ tự rêu phong im tiếng chuông chiều...

THƠ...

Cả triệu triệu bài
Cả triệu triệu nhà
Túm cái váy lại gói tròn trong ba loại
Ầy già!
Nếu ví thơ như người - của - phái - đẹp
Đồng ý nha!
Trường phái thơ Thúy Kiều
Trường phái thơ (Kiều) Nguyệt Nga
Và Thị Nở riêng em một phái
Ha ha!
Sáu phần mười mê mãi đuổi theo bóng Thúy Kiều!
Ba phần mười ngưỡng mộ Nguyệt Nga!
Chu cha!
Phái Thị Nở ngàn năm yếu thế
Xem thường khinh thị rẻ rúng bị bôi
Miệt thị quỷ hồn ma chê cóc cụ nhảy và ngồi
Năng chằm xuống dòng móc xì vắn xuôi
Vô lối thần kinh dở hơi
Nôm na mách qué chẳng ra cái giống người...
Đá ném ngập đất
Tiếng chửi ngập trời
Ồi những cao sang người
Những tinh tế người
Những lịch sự người
Cũng chỉ thế mà thôi!

Chửi, chửi, chửi!

Rất cay (cú) và rất (cú) hôi!

Làng thơ vũ đại vào một ngày vắng em!

Thúy Kiều mê mãi làm thơ đánh đàn và đợi

Đêm buồn xăm xăm tìm giai

Cắt tóc thề bồi!

Nguyệt Nga lo tiết hạnh vắng vặc gương soi

Mở miệng toàn ngôn từ khuôn phép địa nghĩa thiên kinh

Lấy ai nấu cháo hành?

Lấy ai cười tri kỉ

Lấy ai tit mắt đưa tình

Lấy ai chữa đê?

Làng thơ vũ đại đàn đàn lữ lữ thúy kiều

Chán kinh

Làng thơ vũ đại lúc nhúc nguyệt nga

Vãi linh

Thi nhân mỗi mòn trong thi quyền thúy kiều

Thi nhân cứng đờ trong thi quyền nguyệt nga

Thi tập bán cân

Thi tập nhóm lò

Thi tập mốc

Thi nhân công cốc công cò...

Trường phái thơ thị nở hương cháo hành bay lên rìa làng
lều rách!

Thơ ngọng nghịu ú ớ u ơ...

Người đọc chí phèo

Méo cần kim trọng!

THƠ NHÀ GIÁO

*[Thống kê khả tín: tại Vizustan
95% nhà giáo thuộc phái nữ và*

Xứ Vizustan thơ là tất cả!
Xứ Vizustan hiếu học kinh người
Đèn đom đóm cả vạn chiếc đêm đêm soi tỏ mặt người
Học
Soạn bài
Làm thơ
In báo
In sách
Cúng phây
Ngày mỗi ngày
Giờ mỗi giờ
Những dòng thơ lập lòe
Những bài thơ nhập nhòa
Xứ Vizustan tự xưng thi thuốc
Thiên hạ đệ nhất Vizustan
Thơ nhà giáo sánh ngang đời Tống đời Đường
Giải Nobel chỉ còn là thời gian
Ô! Vizustan! Vizustan! Vizustan!
Cô giáo làm thơ dũng mãnh đàn ông trượng phu tùng!

Thầy giáo làm thơ dịu dàng yếu điệu nước mắt rung
rung!
Nhà giáo trẻ trầm ngâm già dặn minh triết khó ai bằng!
Nhà giáo già mừng mừng tung tung đưa đà ngây ngây
ngọt ngọt như trẻ lên bảy lên ba
Thơ nhà giáo sấm vang chớp giạt, nhiều khi
Thơ nhà giáo thồn thức lâm li, đôi khi
Thơ nhà giáo mở bài thân bài kết luận nền nếp hình văn
mẫu thường khi
Ngôn từ đều đều đằm đệp đậm đà truyền thống Vizustan
trăm người như một rục rờ nồng nàn đồng phục
Nền thơ Vizustan
Đời đời in dấu thơ cô giáo và thơ thầy giáo
Đám học trò nhất quỷ nhì ma chúng kêu to
Rất ngáo!
Hơi bị ngáo!
Thơ vắn ÁO!
Vizustan!

THƠ VỀ SỰ ...VẬY VẬY

[Một trạng huống có thật mà khó nói!]

Ta cứ vậy vậy thôi. Vậy vậy...
Quá sâu sắc trong sự tào phào
Thật nghiêm túc một cách tào lao
Và trang trọng...Nhưng cứ sao sao!

Ta cứ vậy vậy thôi. Cứ thế
Ngày nói ngày. Bằng lặng. Bình an!
Cứ nhàn nhạt vậy thôi. Nhàn nhạt!
Nổi trống không hóa khúc ca vang!

Ta cứ vậy vậy thôi. Gà gât
Đúng. Sai. Phải. Trái. Cũng ừ ào
Đất cứ trải dài. Trời cứ rộng
Nhàm nhạt triền miên. Cũng không sao!

Vầy vầy thôi! Chúng ta muôn thừa
Trẻ mong già. Tuổi hạc thơ ngây!
Chuyện vui nhón nhác lo thất ruột
Chuyện tang ma lại thấy vui vui!

Ôi! Cái thừa mang tên vầy vầy!
Nhàn nhạt trôi. Chẳng rõ hình hài
Nhập nhoạng người ma. Người nhập nhoạng
Bất lực! Thôi thì lại thở dài!

Họ cứ vầy vầy thôi. Vầy vầy...
Sâu sắc trong sự tào phào
Nghiêm túc một cách tào lao
Và trang trọng trong vẻ nhôn nhao.

LÀNG VĂN HÓA VŨ ĐẠI

[Văn xuôi nhưng cứ gọi là...thơ!]

Tất nhiên là sản phẩm hư cấu của ông nhà văn Nam Cao.
Nhưng 99,9999 % người Việt mình tin là có thật.

Thậm chí là hơi bị thật hoặc là siêu...thật.

Tôi cũng tin rằng thì là cái làng Vũ Đại đầy chất văn
hóa, văn minh Việt tộc, hoặc Việt lầy như cách dùng từ
của nhà văn cự phách mới đây.

Làng Vũ Đại có ở chỗ bạn, có ở nơi nơi và cũng có ở
chỗ tôi...

Giai cấp luận chia cư dân Vũ Đại thành hai nửa.

Phía bên này Bá Kiến cùng tập đoàn thống trị.

Phía bên kia là Chí Phèo và đám dân đen.

Làng Vũ Đại chẳng bao giờ được yên.

Quần ngư tranh thực khả địa cư cần gì trạch đắc long xà.

Thế đấy.

Tất cả đều từ hoạt động ngôn từ.

Ngôn từ kiến tạo nên làng Vũ Đại!

Ở vào cái thế quần ngư tranh mỗi!

Bá Kiến ư?

Bao giờ cũng mở đầu bằng quát.

Chí Phèo ư mở đầu bằng xin cùng với gãi tai vò đầu, cầu
tóc.

Màn giao đãi thất bại
Bá Kiến chuyển giọng ngọt ngào theo đúng truyền thống
hành ngôn của kẻ khôn ngoan lối đời quắt dái.
Lựa lời...cho vừa lòng nhau...
Tất nhiên là mật ngọt chết ruồi.
Chí Phèo đương nhiên là theo chiều ngược lại.
Xin không được thừa bầm không xong thì chửi.
Huy động cả làng vào cuộc theo chiến lược chúng khâu
đồng từ ông sư...vãi dái.
Và chết...
Vũ Đại oanh oanh liệt liệt
Có cả Tào Tháo gian hùng
Có cả Anh hùng rạch giới rôi xuống và rạch mặt mình
làm nghề đâm chém.
Đâm chém để kiếm ăn.
Và đâm chém cho vui.
Làng Vũ Đại ơi làng Vũ Đại ơi làng Vũ Đại ơi...
Hồn dân tộc ở trong làng Vũ Đại.

VỀ GIÀ...

*[Lướt tê lê bóc và ghi lại.
Khuyến không đọc!]*

Về già người ta...ngạo nghễ!
Cái gì cũng đẹp...ngát ngây
Đàn ông thì rất phong độ
Đàn bà má vẫn...hây hây!

Về già khiến người đời.. choáng!
Thi ca rào rạt âm âm
Sách in đã dày còn đẹp
Năm sáu bảy lần...hồi xuân!

Về già nhiều người quá giỏi!
Mĩ nữ vây quanh vây quanh
Giai đẹp đuổi đi...vẫn tới
Du lịch miên man...shopping!

Về già! Đường như trẻ lại!
Phóng túng hơn thời thanh xuân!
Tam Chúc, Ba Vàng, Bái Đính...
Rủ nhau lễ Phật âm âm!

Về già...nhiều người buông bỏ!
An yên. Có vẻ rất ...thiền!
Tự tại và gì gì nữa
Trong veo. Tử tế. Tâm hồn...

Mình cũng có thời tuổi trẻ
Đương nhiên giờ đã về già
Chả cần nghĩ gì. Và thấy
Về già. Chán ngấy. Vì già

Tóc rụng. Mắt mờ. Gối mỏi
Xác thân sập xệ nhũn nhèo
Những chỗ cần mềm...thì cứng
Cái gì cũng iu. Ừ xìu!

Soi gương chán cái mặt mốc
Nói năng ngôn từ cũ rích
Rồi thì chân run tay run
Rồi thì nhớ nhớ quên quên

Mở mắt ngắm nhìn thiên hạ,
Xin được chúc mừng chúc mừng!
Phần em? Em chã! Em chã!
Thôi! Ngày hai bữa. Em ăn!

TÁN...THÓI!

[Khuyên không đọc...]

Hãy đẹp...Dứt khoát! Luôn và ngay
Bọn trai già! Giả bộ thơ ngây...
Già khú khắm. Tự xưng phong độ!
Bần. Và hôi. Nói năng cù trừ.

Bạn tôi than! Giời ạ! Kinh người!
Cơ quan tôi. Hầu như hết đất
Đến tuổi hưu nhưng cố ôm chặt
Lương. Tất nhiên. Và cái ghế ngồi!

Già. Và bần. Và hăm tử độ.
Thói cha chú ngấm sâu xương tủy
Nhặt và nhòa. Ủ ù cạc cạc
Luẩn quẩn y như trâu giẫm chạp!

Đến cơ quan sợ nhất đám già
Nhăn nhúm nhĩ nhàu và ba hoa
Tóc rụng. Má hóp. Và đít tóp
Nhưng lại như là bố người ta.

Kinh nhất khi giai già...hò hện!
Thất kinh. Thoáng nghĩ đã thất kinh
Hải hùng một quán cà phê vắng!
Mùi già nua bốc khói linh tinh.

Bọn ấy chỉ để đem đi...chôn!
Nhưng mà tốn kém cũng kinh hồn!
Tang lễ rình rang. Tiền cả đấy!
Tang chủ! Nhiều khi hơi bị khôn!

Ước gì! Đất nứt! Khe toang hoác
Già nua cả đám cùng sẩy chân
Điều ước nghe thời cũng ác ác
Nhưng mà giản tiện...có một lần!

TỰ CHÁN

[Nhiều khi mình còn tự chán mình. Nhà văn [Canh Tran thanh](#) nói vậy. Không còn gì buồn hơn khi hẳn tự thấy chán mình! Ý của nhà văn Nam Cao]

Khi ai đó ai oán "Trời đất hồi hôm nay ta chán hết!"

Hình như y vẫn tự trừ mình!

Tiếng than dù đau nhưng xem chừng vẫn diễn!

Nỗi chán hình như chưa thấm sâu!!!

Vào một ngày...

Ta giật mình nhận ra

Đáng chán chỉ là ta

Chỉ là ta đáng chán

Như con gián

Như con ngao con ngán

Như ta

Như ta

So sánh cuối cùng.

Hết đẹp bình minh

Hết buồn hoàng hôn

Hết náo nức xuân về

Hết nao buồn thu qua

Hết sầu muộn đêm dài mùa đông vì vút gió

Dừng dừng khúc chia li
Thờ ơ khúc đoàn tụ
Những gì đáng nhớ thì quên
Quên hết
Kỉ niệm ngày xưa mờ xa
Nỗi đau mối tình đầu nhạt mờ
Thờ ơ hoa
Thờ thơ ánh nhìn
Thờ ơ trang sách mới
Ngắc ngứ ngôn từ
Rượu hết cay cà phê hết đắng
Những cuộc hẹn thờ ơ...
Ta tự chán ta!

CÁI CHẾT CỦA NHÀ THƠ

Một nhà thơ ra đi
Ra đi mãi mãi
Nghe nói sau ba vạn sáu ngàn năm sẽ tái sinh!
Cõi người sẽ thêm một thi nhân?
Cũng có thể chỉ là người lao công dọn rác!
Cũng có thể chỉ là một người thợ đá, một người thợ kim
hoàn, một vũ nữ, một vũ công...
Thậm chí một nghi can máu lạnh
Ba vạn sáu ngàn năm một kiếp luân hồi
Nghe nói vậy thôi
Một nhà thơ ra đi!
Trái đất bảy tỉ người
Nhộn nhạo chuyện áo cơm hàng ngày nhí nhát
Nhộn nhạo tranh chòi cao thấp nhục vinh
Tôi bởi lửa đạn hận thù
Ngổn ngang giết tróc
Sang sảng những diễn ngôn chính khách
Tả, hữu, cực tả, cực hữu, trung tả, trung hữu, ôn hòa,
quay xe, hàng một, hàng hai
Một nhà thơ ra đi
Tin đưa nhỏ bằng diện tích bao diêm trên những tờ báo
lớn
Một nhà thơ ra đi

Tin đưa chìm ngấm giữa bọn bề liên minh, chọn phe,
đổi đầu, thỏa hiệp
Một nhà thơ lớn ra đi
Bầy tỉ người nào ai hay biết?
Một nhà thơ ra đi!
Ngôn từ ở lại!
Ngôn từ không nằm im trên giấy
Ngôn từ tái sinh
Âm thầm và lặng lẽ
Như mầm sống mọc lên
Nơi đất mỡ màu
Nơi cằn khô
Nơi sỏi đá
Nơi bùn lầy nước đọng
Nơi nắng hè gay gắt
Nơi băng tuyết mùa đông
Nơi sầm sập mưa
Nơi hun hút gió...
Mầm sống ngôn từ mầm sống thi ca mọc lên
Mọc lên
Mọc lên...
Một nhà thơ ra đi!
Người gieo hạt đã làm xong công việc trên cánh đồng,
trên đất đai chữ nghĩa
Ba vạn sáu ngàn năm sau người gieo hạt sẽ trở về!

NGẠT THỞ/ NGỘ THỞ...

[Có thể bạn không thấy thế...Thì không đọc!]

Tôi thấy ngộ thờ/nghe thờ/ngạt thờ
Khi đọc khi nghe
Nước mình có và tiếp tục sẽ thêm
Và sẽ...
Rất nhiều gs và pgs
Rất nhiều ths và ts
Rất nhiều nghệ sĩ nhân dân và ưu tú
Rất rất nhiều nhà giáo, thầy thuốc, nghệ nhân ưu tú nhân dân
Tôi thấy ngộ thờ khi ông X đưa cạc vi dít
Chỉ chút những danh xưng
Nhà văn nhà thơ nhà phê bình gsts nhà giáo ưu tú mấy
chục năm tuổi đời tuổi nghề và tuổi...
Đọc xong hực hết cả hơi
Tụt hết cả lưỡi
Tôi ngộ thờ hai mươi lần trong mỗi hai tư tiếng
Nổi ngộ thờ lặn cả vào giấc ngủ
Lặn cả vào giấc mơ
Thành món kèm bữa sáng bữa tối bữa trưa

Ngộ thờ y hệt nhân vật nữ trong tiểu thuyết của
M.Kundera ngộ thờ bởi camera nhòm vào tận giường
nàng ngủ
Nàng lạnh ngắt đơ đơ vô cảm khiến người tình ngo ngác
ngác ngơ và sững sờ
Nỗi ngộ thờ không có cách phòng vệ
Tai chưa điếc mắt chưa mù
Mũ ni giá trên trời không dám đặt mua
Đầu hàng và chung sống
Vào một ngày đẹp giờ nỗi ngộ thờ rất có thể hóa thành
niềm hạnh phúc thành vẻ đẹp thi ca thành sinh thú...
Khi ấy tôi sẽ làm thơ kiểu tụng ca!
Còn bây giờ?
Còn bây giờ?
Đành chịu thua.

QUY CỔ HƯƠNG

[Phản quy khứ lai từ...]

Cổ hương rừng cọ đôi chèo
Cổ hương đất Tổ sơn khê dăng đặc
Cổ hương ta mang theo trọn đời cùng hành trang bút
mực cùng ba lô cùng cây súng chiến trường gần chiến
trường xa
Ngoại bát tuần ta trở lại quê nhà
An vui tuổi già
Rời về với tiên tổ ông bà
Bụi trần đã lùi xa
Xa lìa chốn phồn hoa...
Nền cũ hương hỏa còn đây
Tìm lại dấu xưa một thửa
Canh dai thao thức nhớ
Mang mang một thửa đầu xanh
Trời xanh biếc ngày thu ta trở lại
Không phải cúi đầu
Không thẹn cùng người thân
Không thẹn cùng đã khuất song thân
Không thẹn cùng bạn già nơi cố cựu
Ta trở về trẻ con bên đường không ngờ vực ngỡ ngàng

Ông lão từ nơi nao trở lại? (•)
 Nguyên vẹn hình hài
 Nguyên vẹn giọng quê
 Cố hương ngày trở lại...
 Chữ nghĩa văn chương duyên nghiệp
 Đa mang nên phải đeo bông
 Ngoại bát tuần bút vẫn chưa buông
 Quy cố hương
 Quy cố hương
 Sở nguyện còn vương
 Bàu bạn văn chương
 Quê nhà mến thương...
 Nào ngờ
 Sự thế bề bồng
 Văn chương nặng nợ trần ai
 Xiên xẹo nổi đời
 Nhuốm màu quan quyền cửa sau cửa trước
 Buồn cho tình người
 Bạc đen đen bạc
 Cố hương đêm trường thao thức
 Sao ta lại sinh ra ở mảnh đất này?

÷:÷:÷:÷

(•) Ý thơ Hạ Tri Chương

HẮN CHỬI

[Nhại Nam Cao tí! Cho vui!]

Hắn vừa ngồi vừa chửi
Ngồi trên bất cứ cái gì có thể
Giường ngủ, ghế quay, xô pha, ghế tựa thậm chí trên xe
buýt hay một viên gạch bên đường
Tay lướt bàn phím ảo smartphone đời cũ đời mới
Hắn chửi như đã từng
Như đang và như sẽ
Hắn vừa ngồi vừa chửi
Quên ăn
Quên ngủ
Quên ị
Và quên cả đụ
Quên tắm
Quên cả thay đồ
Hắn chửi vung xích chó
Vung xích mèo
Vung xích hồ
Hắn ngồi đó cùng bàn phím ảo
Từng phút từng giờ
Ô kìa hắn vừa ngồi vừa chửi

Làng vũ đại tí hìn không bỏ
Phải là làng vũ đại khổng lồ
Chửi bá kiến bạo tàn
Chửi bản dân ngu hèn
Chửi trí thức ngậm miệng ăn tiền
Chửi thợ cấy biếng nhác
Chửi thợ dạy lưu manh
Chửi đám trẻ thò lò mũi xanh
Chửi quan xã quan huyện quan tỉnh chửi tuốt cả triều đình
Hắn chửi
Sắc lêm như dao nhật bản
Nóng rực như thép ra lò
Nhọn hoắt như gai bò quân bò kết
Dềnh dặc miên man như suối như sông mùa lũ miền trung
Xô dạt ồn ào như sóng biển dâng
Gùn ghè gằm gù kệt kệt như thú cưng píc pun
Hắn chửi
Ô kìa hắn chửi
Làng vũ đại lặng ngắt như tờ
Giả vờ điếc giả vờ câm

Mặc xác
Hắn chửi hay như hát
Lên bổng xuống trầm
Hắn chửi thật siêu
Đôi lúc trầm ngâm như triết gia lúc đói
Hắn chửi miên man không bao giờ mệt mỏi
Còn sống còn chửi
Làng vũ đại nghe quen thay vì mệt mỏi lại thấy hứng
khởi
Hắn mà toi thì buồn biết chừng nào!
Làng vũ đại làm lễ dâng sao
Khấn nguyện chư thánh chư thần đôi vàng nhật nguyệt
để cho hắn sống lâu muôn tuổi!
Thế mới đỡ buồn
Đỡ sầu muộn
Đỡ bị lãng quên
Làng vũ đại có tên trên google map!

BÀI THƠ CHƯA TÊN GỌI

Nơi sinh ra. Ta không được chọn,
Cả quê nhà và cả tổ quốc.
Chỉ có trời biết và đất biết,
Định mệnh ngặt nghèo ta chấp nhận.

Tổ quốc quê nhà hai trong một,
Ta, một chấm nhỏ xíu vô danh.
Thửa gió bụi! Chiến tranh tàn khốc,
Phận người như chiếc lá lìa cành.

Giã biệt quê khi còn xanh tóc,
Đất phương Nam mấy độ nhọc nhằn.
Đã nở hoa! Mùa đầu hi vọng!
Tình quê hương đất mới nảy mầm.

Một lần nữa đạn cây bom xé
Khát máu người quái vậ lộ hình.
Làm trai! Thời loạn phải cầm súng!
Dầu tan thân ở chốn sa trường!

Tay cầm súng và tay cầm bút,
Thơ tặng em. Thơ khóc phận người.
Xót quê hương! Ngân thành tiếng hát,
Du ca. Du ca. Ấm tình đời...

Bãi biển nương dâu. Thêm lần nữa!
Bình địa ba đào. Cát bụi bay!
Anh em bầu bạn...Cây bật rễ,
Mười phương li tán! Nào ai hay...

Một lần. Lại thêm một lần nữa
Ra đi! Nhất quyết phải ra đi!
Chân trời nao! Chưa cần phải biết!
Đất cũ! Đành lòng cuộc biệt li.

Chân trời mới. Những chân trời mới
Thiên đường? Không phải. Nhưng - cho - ta
Đầu ngẩng cao và chân đứng thẳng
Trầm luân cố sự lui dần xa.

Năm tháng trôi. Ngày xưa sống lại,
Ơn trời! Bằng hữu lại tìm nhau.
Đáy biển mò kim rồi cũng thấy,
Một thửa ngày xưa. Lúc bạc đầu.

Trải bao giông gió! Trời dịu lắng,
Thăm thẳm xanh trắng xóa màu mây.
Sông xuân nước vỗ bờ ấm áp,
Hoàng hôn loang loáng bóng cỏ cây.

NHỚ NGUYỄN DU, BUỒN

[Chưa chắc bạn cần đọc]

Người ta khóc ông bằng nôi lầu,
Váng mỡ ngôn từ dậy dậy mùi.
Châu rìa kha khá đông thực khách,
Những lời khen rất rất khơi khơi.

Nôi lầu khóc ông toàn...đặc sản,
Một tí uyên thâm trong cổ thư
Một tẹo đong đưa mùi lãng mạn
Sến súa cái lương có vẻ thừa.

Nôi lầu khóc ông nấu rất vội,
Đầu ngô mình sờ cứ đá nhau.
Dã sử đem trộn cùng khảo cứu,
Thật đúng là chẳng đâu vào đâu.

Khóc ông toàn chữ như nôi lầu,
Sách in trang trọng nhất trời nam!
Mượn màu son phấn ai ai đó,
Ngôn từ có cánh những lời khen.

Rộn ràng đất kinh kì ra sách,
Cờ đèn kèn trống rộn ngày thu.
Tiểu khách! Trung khách. Và thượng khách.
Tưng bừng hoa! Kẻ đón người đưa!

Nồi lẩu văn chương! Màu son phấn!
Thoang thoảng đâu đây bóng tú bà!
Lãng xãng sở khanh cùng bạc hạnh
Lượn lờ họ mã vào lại ra!

Ai thừa trước mắt nhìn sáu cõi?
Lòng mênh mông thấu cả ngàn đời?
Ai hậu thế mắt hìn hạt đậu?
Khéo đặt bày cười khóc cuộc chơi?

Chợt ta nhớ Nguyễn Du. Chợt nhớ
Thiên cổ lục...Chồng chất cõi người.
Khóc nhân thế đâu cần nước mắt,
Thơ đắng lòng! Biết ngỏ cùng ai...

TUẦN HOÀN

Xứ nhậu đặt bày nghi lễ
Cuối cuộc là ăn
Sau ăn là nói khoác
Sau nói khoác là lạng câm
Sau lạng câm hình như có người ôm mặt khóc
Và lẳng lẳng
Âm thầm
Làm ra tội nhóc
Cuộc nhậu mới lại bắt đầu
Ăn nói ba hoa xích tóc lạng câm khóc lại chui ra lũ nhóc
Nghi lễ đặt bày
Quanh năm giỗ chạp
Cúng cụ, đã đành
Cúng đất cúng giời cúng sông cúng biển cúng rừng cúng
mèo cúng cáo cúng chó con và cúng cá nhỏ cá to cúng
giăng cúng sao cúng châu chấu cào cào cúng hồn ma
giặc cướp cúng người chết nghẹn cúng gốc cây già...
Trước cúng sau ăn
Lai rai lai nhai cùng nhậu
Sau nhậu là nhậu
Sau nhậu là nhậu....

VIẾT...

Tôi không thể không viết
Cái mà tôi gọi là THƠ
Ai đọc ai không đọc. Kệ
Ai khen và ai chê. Xá gì
Ai sụt sùi khóc ai ha ha cười ai bặm môi ai trợn
mắt...Mặc

Tôi viết vì tôi không thể không viết
Y hệt như trồng rau
Như đi chợ mỗi ngày
Như cà phê mỗi sáng
Như một mình trên đường huyết sáo
Như cỏ mọc mầm độ xuân sang
Tôi viết ngôn từ hồn nhiên không nói tre nhè hóp không
lưng chừng để ra vẻ khôn ngoan không điệu vợi hoa hòe
hoa sói không cầu lợi cầu tài

Tôi viết cho tôi
Ai thấy thích thì xài
Như không khí và như nước suối nước sông nước đồng
nước ao nước hồ hoang
Tôi viết
Để mạng cuốn đi
Rất có thể vô tâm tích
Có hề chi?

NHÌ NHÀNG THƠ...

[Sáng nay, một mình đạp xe. Ghé quán cóc. Hóng được chuyện của mấy nữ nhân về một ông bạn. Vui ghê! Ghi lại.]

Bạn tôi là người có...tâm,
Dù đôi khi có hăm hăm khùng khùng!
Tố Như, Tố Hữu ...nằm lòng,
Khi lên cơn cứ như dòng nước tuôn!
Thanh Tâm Tuyên, Tô Thùy Yên,
Hữu Loan, Bùi Giáng...miên miên hàng giờ!
Thơ người trẻ, thơ đám già,
Thứ gì cũng biết. Chết bà nhau chưa?
Bạn tôi sớm nắng chiều mưa,
Khi vui nức nở. Giữa trưa thì cười!
Bạn tôi là người có tài,
Thơ ca, tiểu thuyết, báo đài, ti vi.
Chém gió những gì những gì,
Khi trầm khi bổng lâm li...Ai bằng?
Cứ vậy vậy, cứ nhùng nhằng,
Cứ bâng bặc cứ nhùng nhằng. Vậy thôi...
Biết khóc và lại biết cười,
Sao cho đúng lúc! Bao người xuýt xoa!
Đàn bà! Nhất là đàn bà!
Ngắn gọn khi trở về già...Bổng dừng!
Sáng nay, quán cóc dừng chân,
Bỗng nhiên hóng được. Nên vắn mấy câu!

THI SĨ

*[Người già kể tôi nghe chuyện bi thương.
Nhớ và ghi lại...]
Tặng Nhà thơ Nguyễn Quang Thiều!*

Là con chim đến từ núi lạ?(•)
Chưa kịp hót đã hoảng hốt bay đi
Mặt đất đầy bất trắc
Rình rập tứ bề
Nhăn nhả các loại lồng nhạn nhạn ngục tù
Nhạn nhạn người hiểu sự hiểu kì hiểu sát
Hải hùng hết ngựa cổ
Tìm đường đào thoát
Chân trời mờ mịt
U u
Ám ám
Nặng nề...
Núi lạ không thể bay về
Bơ vơ và cô độc
Tiếng hót ủ dẫu trong lồng ngực
Hóa thành nỗi buồn đau
Ngày mỗi ngày chồng chất
Con chim lặng câm...
Những lồng son đáng ghét
Những lồng sắt lạnh lẽo giá băng
Những lưới ngôn từ lờ bịp đãi đằng

Những hứa hẹn sông dậy màu bánh vẽ
 Con chim vật vờ trong cõi trầm luân
 Nỗi bi ai ứ căng lồng ngực
 Lặng câm
 Tưởng chừng vĩnh viễn lặng câm...
 Bất ngờ đêm trắng
 Mùa đông lạnh buốt
 Thăm thẳm trời xanh
 Thăm thẳm nước biếc
 Lấp lánh sao trời
 Tĩnh lặng đêm
 Tĩnh lặng...
 Vút vút như một mũi tên bay
 Vút vút hướng về miền thăm thẳm
 Bất ngờ tiếng hát
 Bất ngờ...
 Mạnh như tiếng trúc tiếng tơ
 Sắc như nước
 Một vệt thanh âm lạ kì
 Một vệt dài máu ứa
 Tiếng chim đêm trắng
 Mặt đất rung mình
 Vàng trắng tái nhợt
 Những vì sao ngơ ngác...
 Vỡ toang lồng ngực
 Chim rơi...

÷ ÷ ÷

(•) Hình như là thơ xuân diệu!

NÓI NGƯỢC VỀ XUÂN QUỲNH

Bỗng nhiên không còn thích xuân quỳnh
Người đàn bà làm thơ đa đoan trăm mối
Vào một ngày cuối thu tầm rã rét
Ngôn từ mỹ miều nhào nặn
Người đàn bà bỗng hóa thành tiên nữ diễm kiều không tì vết
Ôi thời đại của truyền thông đại chúng hóa, mỹ miều hóa,
đom đàng hóa, ảo ảnh hóa vô tận vô cùng
Ồ truyền thông truyền thông truyền thông
Tất cả hiện trên một mặt phẳng
Từ gói mì ăn liền đến nữ hoàng điện ảnh
Và các loại nữ hoàng...
Người đàn bà làm thơ
Trăm mối đa đoan
Vào một ngày cuối thu tầm tã nắng
Ngôn từ mỹ miều

Người ta nhào nặn
Những khán phòng thơm phức
Những cử tọa thơm phức
Ngôn từ cũng thơm phức
Thơm phức và thơm phức...
Ơi quỳnh hoa
Thanh khiết
Lặng thầm hoa chân trời nao xa vắng
Ơi cuối trời xa
Mây trắng cúc hoa
Còn nở muộn nữa hay không?

PHẢN - HALLOWEEN

Này những quỷ những ma
Từ đáy sâu ngục tối
Từ thăm thăm núi thăm thăm sông thăm thăm đại dương
Nóng rẫy
Khô khát
Giá băng
Lạnh và âm u...
Ta thách bọn mi hóa trang thành người
Ta thách...
Bọn mi nếu nhận lời
Thua cầm chắc
Thua trắng tay...
Nào thử bắt đầu luôn và ngay
Hóa trang thành những đại lãnh tụ, đại lãnh chúa, đại
vương, đại đế!
Bụng một bồ dao găm
Một vài bồ thuốc độc
Và ghê gớm nhất một vài chục bồ chữ
Gương mặt nhân từ
Giọng hoành tráng rồi bất ngờ thỗn thức...
Hóa trang đi!
Bắt lực!

Thua 1 - 0!
Nào tiếp tục hiệp hai!
Hóa trang đi nào
Những đại trí thức
Những trung trí thức
Những tiểu trí thức
Trước tác cao ngang đầu
Cao hơn đầu
Chữ
Toàn chữ là chữ
Gọi chung là uốn mình theo gió
Xuôi ngược ngược xuôi nhanh hơn lật bàn tay
Hiểm ác như thò lò xúc xắc
Béo lẻo nhân văn nhân đạo nhân bánh bèo nhạt thếch
Hóa trang đi nào!
Thua cầm chắc!

2 - 0!

Vẫn trắng tay...

Nào tiếp tục hiệp ba!

Hóa trang đi nào văn nhân nghệ sĩ!

Ồ ào

Đỉnh cao của lai láng tào phào

Ngàn năm chung thủy tào lao

Xu thời nịnh thế xôn xao

Ngôn từ đóng đưa ngọt xót

Nanh nhọn hoắt phía sau

Nọc độc tiềm tàng

Trên những hàng chữ, khuôn hình, sần diễm

Hóa trang đi nào!

Lại thua 3 - 0!

Tay trắng!

Quá tam ba lần

Quá tam ba lượt

Nhận thua đi cho lành!

Phản Lễ hội HALLOWEEN lần thứ nhất!

Thắng cuộc Con Người!

CÔNG NGHỆ AI!

Làng tê lê búc nhộn văn nhíp
Ảnh chế từ Za lô...Khiếp khiếp
Tung bùng ảnh ót đặng và đặng
Và cười. Tiếng vọng tận sao trắng.
Từ một tấm ảnh gọi là gốc,
Za lô chế ra trong phút mốt
Cả chục và có thể cả trăm
Còn nhanh hơn cả là...điện giật!
Tất có người coi thường! Ngoảnh mặt!
Ý thích! Thôi tùy. Cũng chẳng sao
Đa số thấy vui. Cười phớ lớ!
Tôi cũng bon trend cho chênh chao.
Và nghĩ! Cho ra về...chiết gia!
Mạng mèo giờ đã nở như...hoa
Tê lê búc hai tư trên bảy
Thêm khoái thứ năm được sinh ra(•)
Khoái thứ năm là chiềng cái mặt
Phấn son trang điểm chẳng mất công
Chẳng cần thuê mướn giá hơi đắt

Đánh nhaoảng một cái thể là xong.
Mặt ta. Ta chơi. Ta chế biến!
Ngạc nhiên. Và ta ngả nghiêng cười
Vẫn cái mặt của ta làm gốc
Nó biến thành trăm cái như chơi!
Đời buồn. Thôi thì được tí vui!
Ta đem mặt ta để mua cười,
Thể thôi. Thôi thể. Thôi thì thể
Khi về cát bụi. Hết cuộc chơi/Chả được chơi...
He he

÷÷÷

(•) Nhân sinh tứ khoái Ăn ngủ...

THƠ VỀ NHỮNG ĐIỀU NHẢM NHÍ...

Có cái thời truyền thông đại chúng chui vào tận giường
ngủ mỗi người

Ô kìa vô số chuyện nhảm nhí soán ngôi

Tất là để mua vui

Tất là để mua cười

Tất là chuyện à ời ời à...

Này thì một bà thay bồ trẻ nhanh và nhiều như dùng
khăn giấy khi ăn lẩu cay bảy độ kiêu hân

Này thì một bà có cuộc hôn nhân lần thứ ba với đức lang
quân tuổi bằng con gân út

Này thì một quý ngài chính khách đi ăn phở và tự rút
tiền ra trả

Này một ngôi sao hài [vãi] ba lần bỏ vợ vì chưa tìm được
chân ái đời mình

Này một ngôi sao khác nữa lấy chồng (tất nhiên tí phú)
ngang ngửa tuổi ông ngoại

Này thì một ông trên chín mươi tuổi vẫn rạo rức trong
lòng khi hát ca ra ô kê cùng má đỏ môi hồng

Này một bà khoe con biết đọc sách từ khi bé tí tí tí

Này một nhà báo tự hào vì quê mình có truyền thống xài
đèn đom đóm

Này thì một cô nàng lộ đồ lót trên sàn
Này đòi tư ông hoàng, nữ hoàng...nhân nhân các loại
hoàng đòi tư váy vớ tất giày quần ngủ
Những chuyện gọi chung là nhảm nhí
Như lưới giăng
Như mây bay
Như nước chảy
Như lá rừng
Như cát biển
Như mồm tép miệng tôm
Loan tin bụi via hè xó chợ
Thời, nhảm nhí lên ngôi
Hòa cùng khói lửa toi bời
Mở đường cho những vụ đấu tố bầy đàn
Cho thói thờ ơ ăn nhờ ở đậu
Cho thị hiếu nhảm nhảm dễ dãi
Và có thể là tội ác kinh người....

HOÀNG ĐẾ BĂNG HÀ

[Nhớ Ionesco...bắt chợt!]

1.

Hoàng đế băng hà!

Hoàng đế băng hà!

Dân chúng ngỡ ngàng tròn mắt nhắm mắt dụi mắt

Ngu ngơ

Ngu ngơ

Băng hà? Băng hà? Băng hà?

Sao giờ mới sinh ra?

Hoàng đế già cơ mà?

Một trí thức lấp bắp giảng giải...

Chúng dân vỗ òa

Vỗ òa

Vỗ òa

Chết thì nói là chết hoặc chết

Băng hoét với chả băng hà

Sốt hết cả ruột

Chúng dân lầu bầu phui đít

Chết thì cái gì chả chết

Cóc nhái cào cào ễnh ương đều chết sao không kêu băng hà?

2.

Hoàng đế băng hà

Ba phần chúng dân khai rượu.

Mừng!

Một phần cúp mắt, xanh mắt.

Sợ!

Một phần chép miệng nhún lắc đầu xòe tay.

Bất lực!

Một phần sẵn sàng khóc.

Quen rồi!

Hoàng đế đã chết

Đã chết

Đã chết

Đã chết

Phái băng hà không biết chết là gì

Phái chết mỗi lúc thêm ngô nghê

Băng hà là cái quái gì

Khai rượu uống đi...

3.

Nhưng kia!

Ô kia!

Hoàng đế sống nhăn

Hoàng đế khỏe như vâm

Chém gió tung bùng

Chém gió phùng phùng

Hoàng đế vạn thọ vô cương

Sống phi thường

Chết cũng phi thường.

SUNG SƯỞNG THAY DÂN NƯỚC DAINGUVITANA

*[Nhại bài thơ "Nỗi khổ dân nước tôi"
(Pity the Nation) được cho là của Kahlil
Gibran, nhà thơ Lebanon, lưu hành rộng
rãi trên mạng.]*

Sung sướng làm sao dân nước tôi
Quốc hiệu DAINGUVITANA đẹp nhất trần đời
Đẹp nhất hoàn cầu
Đẹp đến phát râu
Đẹp nhất vũ trụ
Đẹp như các cụ ông cụ bà nhìn gần giống ma nhìn xa
giống tườu
Dân nước tôi - xú Dainguvitana!
Trong sáng hồn nhiên như cô tiên và như cô điên
Yêu nhất kem mút vì khi mút nó kêu chụt chụt
Dân nước tôi không ai chịu trưởng thành cứ linh ta linh
tinh
Dân nước tôi luôn nhầm cắt gà sập là chocolat hảo ngọt
Khi thể cùng lực kiệt tương lai tiền đồ tối om thì ngửa
mặt kêu trời, chửi trời lộng óc tự nghe
Mỗi mồm thì câm bật
Đầy mồm lại ba hoa
Lại rung rúc tụng ca
Lại say sưa la đà

Lại véo von nghề nga
Và únh lộn thấy bà...
Dân xứ Dainguvitana
Sính đạo lí đến thành xuân quẩy
Sính đạo đức đến thành mất dạy
Sính văn chương đến thành não nề run rẩy
Sính ngoại nhân từ uống ăn tư tưởng áo quần và cả váy
Một tí France, một tí Russia, một tí China, một tí
America, một tí Chà và...
Khốn khổ thay xứ Dainguvitana
Âm ương và giang dờ
Luôn quá khứ hoài nhớ
Luôn quá khứ vọng về
Luôn quá khứ mộng mơ
Nỗi hoài nhớ, niềm mộng mơ...xác xơ
Nhưng vẫn trơ trơ
Từ đời này qua đời khác
Lúc leo lét lúc đầm đìa
Sung sướng thay cái xứ Dainguvitana
Dân mơ mộng làm quan
Để cả họ được nhờ
Quan mơ mộng bòn rút
Để vinh thân phì gia

Vua làm trời khao khát
Đề nghe xung tụng ngợi ca
Văn nhân nghệ sĩ trí thức hám quyền thêm tiền thêm
danh suông
Đề xứng danh con nhà
Nổi khát thêm lẫn vào chữ nghĩa
Ẩn mật và thô lậu
Sỗ sàng và tinh tế
Trơ trên thớ lợ đủ màu...
Ôi cái xứ Dainguvitana!
Ai muốn gì được nấy
Trời cho rồi trời lại lấy
Sung sướng thay
Hắn trên trán dòng chữ Dainguvitana
Ồ cái xứ khốn khổ khốn kiếp khốn nạn khốn cùng
Niềm kiêu hãnh của những phản anh hùng!
Trong khi chờ khám bệnh tại Bv Quốc tế!

NHỮNG CÁNH ĐỒNG VÃY GỌI TA VỀ

Đêm anh mơ hình như được trở về
Nơi anh đã ra đi
Những cánh đồng quê sau mùa gặt tháng Mười
Sương lạnh
Đất khô dần vào mùa ngoi nghỉ
Thanh thản những đóm chuồn chuồn bay
Và gió
Và gió
Thanh và nhẹ heo may
Và khói
Và khói
Nhà ai đốt rạ
Tím nhạt bay
Bay
Thoáng một niềm an lành cổ tích
Trong giấc mơ trở về có tiếng nổ tí tách
Hạt bông trắng xôn xao bật ra từ đồng dằm thơm
Những hạt bông trong lành
Những hạt bông tí tách
Trong giấc mơ trở về
Hình như có tiếng đàn vịt chạy trên đồng mót thóc

Có tiếng ghé tơ lạc mẹ bồn chồn
Có mùi hương cỏ mật
Trong giấc mơ trở về xôn xao những cụm cỏ gà
Hoàng hôn nhạt dần sao trời trong vắt
Tĩnh lặng đêm
Đất nghỉ ngơi an lành
Nghe rất nhỏ những thanh âm bên dưới những vạt cỏ gầy
Bên dưới gốc rạ khô
Bên dưới những bụi bờ
Những thanh âm ruộng đồng tháng Mười
Đất nghỉ ngơi an lành
Mơ hồ
Khe khẽ...
Những cánh đồng vẫy gọi ta về
Chỉ thấy trong mơ
Mỗi ngày một thừa vắng hao gầy
Những giấc mơ xanh xao
Những giấc mơ bị đè bẹp
Những ồn ào bận rộn và bụi bặm
Những xô bồ chen lấn
Những toan tính
Những mùi vị những thanh âm chói gắt

Giấc mơ trắng nhợt gãy nát vỡ vụn
Những cánh đồng vẫy gọi ta về trong tuyệt vọng
Những cánh đồng vời vợi xa
Hoang mang khóc
Tức tưởi và nghệt thờ
Những cánh đồng chết dần
Chết dần
Tháng Mười chỉ còn trên tờ lịch
Những cánh đồng tháng Mười muôn phần
Lạnh ngắt
Đàn chuột đồng đã chạy về thành phố
Những bình yên chạy về thành phố
Những khói lam chiều chạy về thành phố
Hương cỏ mặt xa dần
Chìm khuất....

ĐÀN ÔNG THÁNG MƯỜI

*[Tháng mười ứng vào
tháng Chín lịch Mặt trăng]*

Tháng Chín tiết cuối Thu lá vàng bay theo gió
Trắng vàng rười rượi
Đêm trong suốt và cỏ cây xôn xao ngủ
Mùa hoàng hoa
Mùa rượu anh em quây quần đoàn tụ sau những cách xa
Tháng Chín lặng sau ồn ào Hạ
Tháng Chín mơ màng lãng đãng khói lãng đãng mây
lãng đãng hoàng hôn lãng đãng cả ban mai
Chân trời xa hun hút cánh chim bay
Mười hai tháng thu vào tháng Chín...
Ông bà cha mẹ mừng lòng đứa bé ra đời vào tháng Chín
Tháng của tròn đầy
N như trái bưởi trái bòng vừa độ thơm
N như trái dưa ứng vàng
N như trái hồng nhuốm đỏ
N như cây mía lên đường ngọt ngào
Tươi xanh màu cải lấm chấm hoa vàng ven sông
Thơm thảo cỏm đầu mùa

Tháng Chín yên lành như nhịp võng đưa
Tháng Chín thơm mùi sữa mẹ
Thơm đôi bàn tay cha
Thơm giấc ngủ
Nghĩa tình mệnh mang tổ tiên ông bà cha mẹ tháng Chín
dồn tụ
Chén rượu cúc dịu dàng ngày cúng mụ
Nâng niu câu hát ru thanh thoi...
Sinh nhằm tháng Chín bạn tôi!
Hoàng hoa tửu đêm yên lành cầu chúc
Rượu long lanh
Gió thanh thanh...

TẢN MẠN CHIỀU HÔM

Tổng thống Mỹ kích hoạt Quyền tuyên bố Chiến tranh vì
lợi quyền đất nước
Lãnh đạo tối cao Israel khẳng định sẽ xóa sổ Hamas và
làm lại Gaza
Thời @
Chỉ trong vài nốt nhạc
Những tuyên bố lạnh người nhân loại đều được biết
Những chiến binh thiện nghệ nhất
Những vũ khí hiện đại nhất
Vào cuộc!
Cuộc chơi sinh tử!
Cuộc chơi tàn khốc!
Cuộc chơi chắc chắn có bên thắng bên thua
Cuộc chơi của những con người được xem là ưu tú tinh
hoa đối đầu một còn một mất
Thiện thần - chạy trốn
Ác thần - văng mặt
Tử thần - tránh xa
Chỉ còn lại những con người
Chỉ còn lại những con người
Những đứa con của Chúa Trời
Những đứa con của Thánh Ala
Những đứa con của Đấng Sáng Tạo

Mấy ngàn năm đôi đầu
Mấy ngàn năm chinh chiến
Mấy ngàn năm đầu rơi máu chảy
Mấy ngàn năm khốc hại
Thắng và bại
Được và mất
Nhục và Vinh
Rạng ngời và Xám ngắt
Lên án chiến tranh?
Ca tụng hòa bình?
Đã thành nhàm chán tẻ ngợt tẻ ngắt
Thậm chí giả vờ
Giả vờ cao thượng
Giả vờ nhân văn
Giả vờ nhân ái
Giả vờ yêu thương
Giả vờ tình người...
Ô!
Những khác biệt muôn đời!
Những khác biệt...
Bao giờ cho hết
Nhân loại ơ!

NHƯ THỬA THIẾU THỜI

[Vào thăm ông anh lão nông tri điền. Ghi lại]

Tôi sinh ra từ ruộng đồng
Thiếu thời đắm mình trong hồ ao bèo sen sủng
Mơ màng nhìn ngắm
Những tím biếc lục bình
Những lấm tấm trắng bọt nước
Những trong veo sương đọng lá sen
Những tổ chim sâu thơm mùi cỏ biếc
Những đàn cá cò khoe sắc
Những đàn cua ngơ ngác trưa hè
Và đất phù sa mềm mịn như bột lọc
Những trĩu cong lúa chiêm lúa mùa
Tháng Bảy tháng Tám con nước về
Đầu tràn cháy nắng
Cối trâu giữa bao la nước
Tuổi thơ sáng trong như ngọc
Tuổi thơ lung linh bảy sắc cầu vồng
Tuổi thơ vương vấn
Ngai ngái mùi bùn
Bảng lảng khói rạ khói rơm
Mịt mù sương độ thu tàn
Thơm mùi ngô nướng những tối đông gió bắc

Thiếu thời trong veo trong vắt
Thiếu thời vẹn nguyên kí ức
Dẫu về già trí nhớ suy tàn
Tôi vẫn tin
Thời gian cũ xưa không mất
Thời gian vẫn vẹn nguyên
Cho tôi đi tìm
Những ngày xưa không mất
Những ngày xưa bất ngờ trở lại
Tình cò trở lại
Như sáng nay
Ngày cuối thu mưa nhẹ bay, chớm lạnh
Như sáng nay...
Tôi như được trở lại
Ruộng vườn bờ bãi
Chân trần
Lội ruộng
Xúc phân
Hái trái chín trên cành mà không nỡ ăn
Xúc thóc cho gà
Băm rau nấu cám
Xuống bếp làm cơm

Gà rang gừng thơm đậm
Vại dưa cải vàng ươm
Trái mướp đắng xù xì là lạ
Chùm ớt hiểm cay tê
Cơm gạo mới nổi gang bốc khói
Thơm mùi cỏ tích ngày xưa ngày xưa
Bữa cơm trái chiếu thung thăng khê khà
Rượu nếp ủ tính năm tính tháng
Mĩ tửu là đây lối cũ lại về
Tình huynh đệ muôn đời vẫn thế
Chập chờn giấc mơ đời người dẫu bề
Chén này em chúc anh
An lành sau những tháng những năm trần ai khổ lụy
Chén này anh chúc chú cũng hai tiếng an lành...
Tiết mạnh thu hoàng hoa tửu đâu cần!

TRÒ CHƠI CAO CẤP

Không gì lãi hơn bằng buôn vua!
Lợi nhuận khủng siêu khủng vô bến vô bờ
Buôn vua buôn vua nào buôn vua
Hoàng cung oai nghiêm thiêng liêng
Bổng hóa thành nơi tu hú gọi con
Trăm quan mắt sáng quắc
Ngàn quan tai siêu thính
Thoắt điếc đặc gà mờ
Thoát ngó lơ đồng lõa
Ăn theo hưởng sái nhất sái nhì
Thương vụ nào mà chẳng mê li
Thương vụ nào mà chẳng lâm li
Và dấu tiếng cười hi hi...
Không gì vui bằng tin hoàng cung có biến
Không gì sung sướng bằng khi nghe tin đồn hoàng đế
băng hà
Không gì vui hơn dân tha hồ bàn vào tán ra
Băng hà hoàng đế
Bao giờ thì chôn?
Đang ở đâu ướp đá?
Hoàng tử nói ngôi liệu có tội củ hành?

Tu hú con đã đủ cánh đủ lông?
Những hột máu vãi máu rơi có được chịu tang?
Râm ran phố
Râm ran chợ
Râm ran vỉa hè
Râm ran quán xá
Râm ran salon
Vua băng vua băng vua thằng vua cha vua ông
Chết ra ma hay hiển thánh?
Xác để lâu có thối hay không?
Chuyện râm ran như pháo bông...
Không gì lãi bằng buôn vua
Món hàng cao cấp
Không gì vui bằng tin vua chết
Trò hí lộng toàn dân
Bao giờ hoàng đế băng hà,
Dưa gang đỏ ớt thì cà đỏ tròn.

TÀU ĐÊM...

[Theo gợi ý của [Lê Hoàng Tuấn Kiệt](#)]

Những chuyến tàu đi trong đêm tối
Tối đất. Tối trời. Sầu muôn nỗi
Tiếng kim loại va đập rộn người
Leo lét đèn. Âm thầm. Buồn tủi...

Cái thừa tàu đêm. Ta đi học
Xa nhà vừa đúng một trăm cây
Mỗi năm đi về dăm bảy lượt
Đêm và đêm không có tàu ngày.

Vật vờ sân ga. Chờ tàu đến
Ngột ngạt kinh người. Đợi tàu đi
Bụng lép kẹp. Cầm hơn khúc sắn
Bò trong đêm. Tàu chạy như rùa.

Trong toa xe. Không một hàng ghế
Người. Lợn. Gà. Rau. Sắn. Củi. Than
Tất tật trên sàn. Nhơ nhớp bẩn
Chuyến tàu đêm. Tận độ bần hàn.

In trong não tủy cái thời ấy
Ta lỡ cuộc tình. Chuyện không đâu
Nơi ga xép...Nàng giờ chân đạp
Một lão bà cố bước lên tàu.

Ta rùng mình. Thấy tim lạnh ngắt
Ôi! Nàng thơ! Sao mọc vuốt nanh
Cùng khốn! Trời ơi! Trong giây lát
Mối tình đầu. Đã mất. Mất nhanh.

Tàu đêm. Không phép màu cổ tích
Những nhà ga. Nhảm tẻ vãn xuôi
Tàu đến. Tàu đi. Đêm. Hun hút
Ta thèm sao! Tia nắng ban mai.

Năm tháng dần xa. Bồn chồn nhớ
Chuyến tàu đêm. Một quãng đời người
Bi hài. Thật bi hài...Một thừa
Khảm khắc lòng ta. Tàu! Tàu ơi!

Bất chợt sáng nay. Qua ga cũ
Bơ vơ. Hiu quạnh. Không một ai
Đường vẫn dài. Nhìn xa hun hút
Tàu ngưng không chạy...Đã lâu rồi.

BÀI THƠ VỀ CÔNG HIẾN

*[Có vài chỗ vắng
tục. Cảnh báo rồi nhé!]*

Tôi bắt đầu bàn nhảm
Từ danh thủ Méc si
Ông này, ai cũng biết
Tài đá bóng. Khôn bì.

Tôi không biết Anh ngữ
Nên không rõ ông này
Có bao giờ cao giọng
Múa mép và đặt bày

Cống hiến này cống hiến!
Lấy đá bóng làm nghề
Một phần nhờ năng khiếu
Một phần do say mê

Còn lại là vì nghề
Luyện rèn cực nghiêm túc
Ra sân là hết mình
Không có thói...chảnh chó

Làm cao và mừng mừng
Không cống và không hiến
Tất cả là hợp đồng
Lợi ích cùng chia sẻ

Rõ ràng không nhập nhằng
Tài năng, lương nhận cao
Sống sang giàu đẳng cấp
Thuế thì nộp theo luật

Không vinh vang...tự hào
Thật to gào cống hiến!
Tôi tiếp tục bàn nhảm
Về chuyện ở xứ mình

Nghe nực cười vãi đái
"Cống hiến"! Nghe mà kinh!
Chen nhau vào biên chế
Lương bổng nhận đều đều

Đòi từng đồng xu lẻ
Và tinh tướng đủ điều!
Có rất nhiều quý vị
Sáng, chiều đều cấp ô

Cơ quan, nơi chè thuốc
Làm việc như con rùa
Sống lâu và sống dai,
Lương vượt khung. Nhưng vẫn

Cống hiến. Và cống hiến
Nghỉ hưu? Không! Kéo dài
Lương vẫn đều đều nhận
Vẫn chảnh chó bố đời

Nhê nha và tinh tướng
Y như rùa! Dở hơi!
Sống lâu đà lên lão
Ngồi lâu oai càng oai

Mở miệng là cống hiến
Vãi cả lìn. Đéo sai!
Cái nước mình nó thế!
Nó thế là thế nào?

Ăn lương thành cống hiến!
Khéo bày trò thanh cao.
Thà cứ nói huych toẹt,
Nghỉ hưu là rất buồn

Nên thôi thì...có việc
Kí hợp đồng làm thêm.
Hợp đồng theo...thời vụ
Hợp đồng...theo hợp đồng

Nhòm ngó cho thật kĩ
Kéo sau lại mắt lòng.
Thuê mướn nó theo luật
Cháo mức thì tiền trao

Ứng ý hai bên gật
Cổng hiến gì...cu vào!
Đừng có mà bóng bảy
Đừng có mà...tu từ

Sốt ruột! Nghe trời tử!
Già rồi đừng nên hư!

HÀ NỘI KHÔNG VỘI ĐƯỢC ĐẬU

[Nhắm thi. Khuyến không đọc...]

Thằng bạn tôi ngôn với về tự hào
Về tự hào cổ hữu gần hai ngàn năm truyền thống
Cái truyền thống chín mọng chín như chín nẫu chín lần
chín
Cái truyền thống tôn vinh hương thơm hoa nhài
Cứ thơm dù đã rửa nát
Cứ thơm dù đôi ba lần từng cấm bãi cắt trâu
Hà Nội không vội được đâu
Hà Nội sống chậm tràn trề ý vị triết học
Tràn trề như sông Tô tràn trề
Sông Hồng về Hà Nội chảy chậm để còn lắng đọng
Cơn gió Nồm thổi về gặp Hà Nội cũng ngừng cho bầu
không khí phải ung ung
Cơn gió Bắc thổi về Hà Nội cũng ngập ngừng
Ngập ngừng hết lạnh
Người Hà Nội nhẩn nha ăn
Nhẩn nha uống
Nhẩn nha chơi
Nhẩn nha ngồi

Thường là ngồi chồm hồm hoặc là ngồi xồm
Một điều thuốc phải xài trong một trăm phút
Một li cà phê phải hết bốn giờ
Một tô phở phải được dùng trong hơn ba trăm phút
Một ấm trà quán cóc đủ thời gian viết một khúc trường
ca
Một nhà thơ bước lên diễn đàn phải cực thông thả đủ hai
mươi phút
Một chính khách đăng đàn phải mười lăm phút kính thưa
Chim sâu cầm bay ngang hồ tây thật chậm hết chừng
bốn mươi giờ...
Không vội được đâu Hà Nội!
Phải khoan thai
Phải lững khùng
Phải vòng vo vòng vèo vòng trong vòng ngoài
Vòng vòng mãi lại về nơi cũ
Hà Nội có gì phải vội
Lá cứ rụng từ từ miên man
Hoa cứ nở từ từ làng nhàng
Người cứ sống và cứ già cứ chết từ từ

Mầm cứ nảy từ từ
Bụi cũng cứ từ từ
Cứu người cũng phải từ từ
Tấn bộ cũng từ từ
Hủ lậu cũng từ từ
Cường tráng cũng từ từ
Nhũn nhẽo cùng từ từ
Tất cả từ từ nên thành lừ đừ kiêu ông sư vào đền
Tất cả cứ từ từ như đèn cù chậm chậm
Cứ từ từ
Rồi thì khoai sẽ như
Đá sẽ như
Sắt thép xi moang sẽ như
Người cũng sẽ như
Cứ từ từ hà nội trái tim hồng từ từ
Và nhồi máu càng từ từ.

GHI Ở BÊN ĐƯỜNG

Xe đạp xì hơi
Đắt bộ chùng năm cây số
Đông người
Tất bật ngược xuôi...
Ghé quán sửa xe thứ nhất
Chủ nhà kêu rất bận
Quán thứ hai
Nói không vì không có phụ tùng
Quán thứ ba
Cũng thế
Nói rằng chỉ sửa ô tô
Quán thứ tư
Lắc đầu không chuyên về xe đạp
Đành cười vui
Đắt xe đi tiếp
Quán thứ năm
Ok!
Ông chủ quán vui tính vui vẻ nhận lời
Thế là có thêm một người trò chuyện
Vui...
Anh kể cứ như gặp cố nhân!
Trời!

Một số phận người
Thu nhỏ những đôi thay đảo lộn
Những tháng năm tuổi trẻ
Hồn nhiên trong sáng đời quê
Theo tiếng gọi thiêng liêng gì đó từ báo, từ đài, từ loa, từ
thầy, từ cô...từ văn, từ thơ, từ khẩu hiệu
Núi rừng hoang vu
Chỉ có đá
Chỉ một miền cây dại
Chỉ có đầu trần chân đất và đôi bàn tay
Chỉ có thể thôi và giấc mơ vĩ đại
Vĩ đại giấc mơ
Một thời...
Những năm tám mươi
Đói rạc đói dài
Con xanh mướt như lá rừng
Mái dột vách thủng nền ẩm bếp nguội
Khoai sắn thay cơm
Khoai sắn cũng không
Một nhúm muối cũng phải xếp hàng
Cắt ô tem phiếu
Giấc mơ vĩ đại nhạt dần
Giấc mơ vĩ đại lùi xa

Giấc mơ vĩ đại...
Dằng dai dai dằng nhùng nhằng cả nửa năm trời
Thôi thì dứt áo ra đi
Thôi thì dứt áo
Làm người tự do
Những chất chồng nan khôn
Những và những và những một thời
Ơn trời cũng qua!
Tự cứu lấy mình
Tự cứu
Phép màu cổ tích không chờ
Đoạn tuyệt vĩ đại giấc mơ
Làm người tự do...
Về già mở quán chữa xe
Nhưng nhằng sống để he he mà cười!
Vĩ đại giấc mơ một thời,
Một thời chết tiệt làm người không xong!
Một cuộc gặp ở bên đường,
Nghe chuyện mà lại xót thương một thời!

VỀ NHỮNG NGƯỜI... CỨ BỎ RA ĐI

Ồ. Một ngàn lí do
Có thể là một ngàn lẻ một...
Anh/chị/ông/bà ấy ra đi
Toàn là những lí do cao quý ngất trời
Những lí do...ta cứ tưởng tượng ra để mà tự hào, để mà
vinh dự
Vinh dự vì có những người thành đạt, có những người
Ông A lên làm ở Trung ương
Bà B lên làm ở Bộ
Anh C trẻ mà thật tuyệt vời ra Tỉnh
Chi D đến Trường trọng điểm
Bác F đi làm ngoại giao
Anh Z đi làm trưởng khoa mới lập
Vân vân và vân vân và vân vân...
Hóa ra, ở lại
Có vẻ toàn những người cà đụt
Cả đời luẩn quẩn vẫn một nơi
Cả đời tự hào...nhờ những người những người
Thực chất là họ bỏ ta mà đi
Một ngàn lí do
Một ngàn lẻ một lí do
Thực chất là giả vờ
Giả vờ bóng loáng
Giả vờ bóng lộn
Giả vờ giả vờ và giả vờ

Những nơi họ đến
Hay hơn
Tốt hơn
Hợp lí hơn
Danh giá hơn
Lợi hơn
Vân vân hơn và vân vân hơn
Ồ!
Thực chất là ra thế
Có gì xấu mà phải che đậy?
Có gì đâu mà phải xoắn quây
Có gì đâu những người như ta ở lại phải tự hào?
Ồ thật là rắc rối...
Rồi năm nao năm nảo năm nào
Những người bỏ ta ra đi trở lại
Rất nhiều người diễn khá giỏi
Không ít người vinh vang
Một bộ phận không nhỏ có vẻ muốn ban ơn
Không ít người cậy mình là thế này thế nọ
Những người ở lại
Buồn
Rất buồn. /.

NHÁI THI...

*[Cụ Thái Hạo đang câu vì câu thơ này.
Nhà em không câu mà chỉ thấy buồn cười.
Thì nhái tí cho vui!]*

"Ta chỉ là chiếc lá
Việc của mình là xanh"
Ôi tu từ tu tiếc
Nào xin nhái theo anh!
Ta chỉ là con giun
Việc của mình ăn đất!
Ta chỉ là con ốc
Việc của mình ăn bùn
Ta chỉ là chuồn chuồn
Việc của mình đập nước
Ta chỉ là củi gộc
Việc của mình nhóm lò
Ta chỉ là thò lò
Việc của mình sáu mặt

Ta chỉ là giáo văn
Việc của mình khôn vặt
Ta chỉ là hoa cúc
Việc của mình tang ma
Ta chỉ là cái ô
Việc của mình che mát
Ta chỉ là cục đất
Việc của mình lạng câm
Hu hu ta chỉ là
Việc của mình là diễn.

NHỮNG LÚC HỒN NHIÊN NHƯ CÔ TIÊN...

Cứ những lúc như thế
Lại ngẫu nhiên hát chơi
Ca khúc đặt mới lời
Gọi chung là...bài chế!

Cuối đời rồi bạc tóc
Mà vẫn nhớ ngày xưa
Thời trẻ trâu nhắng nhít
Trên cầu bó mỳ chết (•)

Rồi đi dọc bờ mương
Củ khoai anh bắt được(••)
Quyết không nhận huân chương
Đòi mổ trâu chia thịt. (•••)

Hát chế cứ theo miết
Theo hết cả đời người
Nghe đồn có thơ chế
Vui. Vui thật là vui...

Bọn học trò như quỷ
Thầy giáo trẻ...như ma
Những những khi đầu ầm
Lại cùng nhau. Rõ là

Chỉ có bia mới hiểu
Bụng menh mông nhường nào
Chỉ có bụng mới biết
Bia đi đâu về đâu

Bụng và bia có nhau
Từ khi còn xanh tóc
Bia và bụng yêu nhau
Cho đến thừa bạc đầu.

Mùa thu vàng gà nướng
Chỉ còn mỗi một bàn
Thôi thì ngồi sát lại
Bia ta cứ rót tràn

Bia này uống thật dữ
Rượu này uống thật êm
Ôi ngày nao say ngất
Sóng tìm đến lim dim.

Ôi cái đời ngày xưa
Và ngày sau vẫn thế
Nổi thèm bát mì tôm
Réo sôi trong bụng trẻ

Trước muôn trùng sự thế
Em nghĩ về những ai?
Càng nghĩ càng thấy bé
Ngạo nghề! Toàn già trai.

Thơ bắt đầu từ rượu!
Rượu bắt đầu từ đâu?
Hỏi. Thì anh xin chịu
Hắn từ quán gâu gâu...

Biển xanh anh không xứng
Thôi thì làm ao tù
Thả một đàn cá chuối
Cuối năm rượu lu bu...

Rượu xong ta đi chùa
Toàn là sư đời mới
La hán một dãy dài
Rất béo và cười vui

Mất trẻ thơ em nhìn
Tổ Quốc ta thật đẹp
Sông núi vẫn còn nguyên
Hình như rừng đã hết

Về thôn Vĩ nhòm trúc
Lại hóa ra hàng tre
Nắng hàng cau bóng râm
Nhìn áo trắng ghê ghê

Tán nhảm cùng Tây Tiến
Đoàn binh nay đã già
Mường Hịch không còn cộp
Chỉ còn mấy bộ da

Bên kia là sông Đuống
Cầu vải chiếc bắc ngang
Đất doanh nghiệp đã chiếm
Và phân lô tràn lan

Em bé địu trên lưng
Mẹ cúi...Đầu dốc ngược
Cái đói thì ngần ngật
Sức đâu mà ...à ơi!
Chiều nào là chiều mộng?
Nhà thơ đói thối mồm
Nhà thơ buồn bụng lép
Cười lòng em! Ai tin...

Giời ạ! Thơ với thân
Mắc mệt quá thơ ơi!
Cô vẫn giọng trầm bổng
Trò. Ngủ cả mắt rồi!

.
(•) Bỏ mày chết trên cầu Việt Trì...nhại bài Ánh đèn sáng
trên cầu Việt Trì. Chả rõ ca khúc của ai.

(••) Đi dọc bờ nương anh bắt được củ khoai...nhại bài
"Đi dọc Việt Nam theo bánh con tàu quay..."

(•••) Huân chương không lấy đâu các cụ bảo rằng thịt
trâu dễ chia...Nhại bài Các cụ già bắn rơi máy bay gì
đó...

THÔI THÌ BỎ NGHỀ...

[Chia sẻ của một nhà giáo...Ghi lại]

Hết duyên thì ta bỏ
Đơn giản chỉ vậy thôi
Không buồn cũng không tiếc
Không trách đất than trời.

Nghề dạy học ta chọn
Đơn giản - gia cảnh nghèo
Những trường nhóm đầu bảng
Lấy tiền đâu đuổi theo...

Ta cũng cố vượt khó
Không thua chị kém em
Ra trường có bằng đồ
Rời đi dạy. Tiếp liền.

Cái nơi ta hành nghề
Chắc như bao nơi khác
Đời nhà giáo nhàn nhạt
Đôi khi buồn ử ê.

Có nghề! Sống bằng nghề!
Giấc mơ xa. Nhức nhối
Đổi mới! Rồi đổi mới!
Biết bao là nhiều khê.

Tít mòng mòng. Quay tít
Bạc mặt vì...hồ sơ
Đủ loại những chứng chỉ
Sắp mặt sáng tới trưa.

Lương ba đồng ba cọc
Dúm dó vì áo cơm
Sinh con...Nghĩ mà hãi
Óm đau càng kinh hồn.

Không đủ gan làm bậy
Không đủ tiền bon chen
Chán. Đến nỗi phát ngáy
Dặm xa! Nghĩ thêm buồn.

Sau vài đêm nghĩ ngợi
Ta quyết định bỏ nghề
Nghề chán ta? Ta chán?
Bạn tâm để làm gì...

Về quê, em không về
Đại gia. Không thả thính
Không bán hàng trực tuyến
Thôi...đi xa một lần.

Học một khóa Hàn ngữ
Hồ sơ đã ô kê
Thẻ vi sa đã có
Lịch bay. Vừa gửi về

Nào ra đi. Ra đi
Bay đến xứ kim chi
Nghe nói là giàu lắm
Nhờ ông Pác Chung Hy.

Lương tháng hai mươi triệu
Bao ở và bao ăn
Đủ bảo hiểm các loại
Chắc cũng gặp khó khăn

Nghĩ chuyện cũ buồn cười
Vời vợi như sao trời!
Ôi cái nghề cao quý!
Khen ai khéo vẽ vời!

Làm thuê đâu cũng thế!
Cũng chẳng nghĩ...đổi đời
Em chẳng mơ hoàng tử
Thôi thế thì thế thôi!

Ôi! Kim chi xứ sở
Đất khách! Vời vợ xa
Cố hương chiêm bao mộng
Hắn có lúc nhớ nhà

Mong đất lành chim đậu

HOÀNG HÔN

[Tự nhiên nhớ một cổ tích Japan chẳng biết đọc tự bao giờ...]

Tìm về núi vắng tìm bóng rớt
U trầm hoàng hôn. U trầm tà
Nhật mây. Nhật rừng. Nhật khe nước
Bóng rớt ngập ngừng. Cổ hương xa.

Cuối thu. Sương lạnh. Đêm tịch lặng
Trường dạ. Nhìn bóng đổ trên tường
Chìm đi. Chìm đi. Từng kí ức
Dâu bể bao lần. Mấy tang thương.

Xưa. Lí Bạch vườn hoa độc ẩm
Xưa. Đào Tiềm vườn cũ trở về
Ngàn năm chuyện cũ ai nhắc lại
Thôi tàn đi cho bớt tái tê.

Thảnh thơi ta lạc trong núi vắng
Lấn vào đá núi, vào cây rừng
Lối trở về mong quên quên mãi
Ta hòa vào thăm thẳm, mông mênh.

Sườn non. Cây thông. Cao ngạo quá
Có chi mà thách thức nhân gian
Vãng sanh ta đến rồi ta mất
Núi vắng muôn năm mãi mãi còn.

NHƯ NHÁNH CỎ BIẾT TÌM NƠI BÉN RỄ

(Tôi ghi lại một chuyện tình cờ mà biết...)

Người đàn bà không nhuộm tóc
Như vô số người cùng lứa
Phong sương mang vẻ đẹp riêng
Nét kiêu hãnh
Còn lưu trong ánh mắt nhìn
Cháu bé ngủ ngon lành, nôi nhỏ
Hơi thở nhẹ
Căn phòng thanh nhẹ thơm nắng sớm
Tôi ngồi nghe
Chị kể chuyện đời mình
Không hối tiếc
Không chát chua
Không hờn dỗi
Chút giễu cợt thoáng qua...
Thủa ấy
Mười tám trăng tròn
Đẹp và hiền
Căng nở
Thuộc hàng làm nghiêng tất cả
Làm nát tan tất cả
Sắc đẹp một thời thiếu nữ
Trong và lành...
Rất tình cờ theo chúng bạn

Viết đơn vào lính
Thời chiến chinh
Mơ mộng một thời
Ra trận mùa này đẹp lắm
Tình cờ thôi rất mực tình cờ
Trở thành lính văn phòng
Xa nơi bom rơi lửa cháy
Tình cờ
Rất mực tình cờ...
Sắc đẹp làm nghiêng tất cả
Làm nghiêng phận số con người...
Thủa ấy
Cái thời ngày xưa ấy
Nghịch ngã kinh hoàng
Chị trở thành người đàn bà
Dạ chữa bụng mang
Chị lặng im không nói
Người đàn ông của chị
Chiến binh
Một lần đi
Mất dấu
Không bao giờ về
Người chiến binh cùng mối tình trong bóng tối
Đẹp âm thầm lặng lẽ
Trong nước mắt tủi hờn
Người ta trả chị về quê
Cha mẹ nửa mừng nửa tủi
Số phận con người

Như búi cỏ gầy
Tôi tả tả tôi búi cỏ...
Năm tháng đi qua
Thường nhật cuộc đời
Xót thương cũng dần lùi
Một thửa ra đi không bao giờ trở lại
Chinh chiến nhật dần
Người đàn ông
Trong mơ hiện về thoáng chốc
Không buồn không vui không hối tiếc
Bóng ma kí ức
Theo năm tháng nhật dần...
Căn phòng nơi tôi ngồi sáng nay
Bình yên
Mùa thu dịu dàng chút nắng
Không dám hỏi thêm
Nhưng tôi tin
Đứa con
Người mẹ đơn thân
Những nhánh cỏ gầy
Không rũ héo
Vươn lên trong năm tháng
Lặng lẽ
Âm thầm
Tìm nơi bén rễ
Để biếc xanh.

BÀI THƠ VỀ NHỮNG CON CHIM MỜI

1.

Chúng được nuôi
Được huấn luyện
Bằng trí khôn con người
Thứ trí khôn phỉnh phờ, gian manh, tham tàn, lắt léo
Chúng có vẻ thích thú và độc sức độc lòng
Chúng có vẻ tràn trề hạnh phúc
Chúng có vẻ vênh vang lấy nổi nhục nhã làm vinh
Chúng cần mẫn siêng năng điệu nghệ
Dẫn dụ đồng loại bằng tiếng hót phỉnh phờ
Tiếng hót của giống đực du dương
Tiếng hót của giống cái thèm khát vội vã cuồng cuồng
Đồng loại sa lưới
Sập bẫy
Một chiếc lồng son
Một niềm vui man rợ
Một bữa nhậu ra trò lửa than nóng rẫy và bia và rượu nút
lá chuối cổ truyền sang chảnh xách tay nhập ngoại
Những con chim mời vẫn hào hứng hót du dương, thèm
khát vội vã cuồng cuồng...
Những con chim mời
Vào một ngày đẹp trời
Lửa thiêu
Rượu và bia hòa táng trong những cái bụng tinh hoa
đăng cấp hạ tiện bình dân...

2.

Những con chim mỗi mang hình dáng người
Đủ các lứa tuổi
Đủ các dạng hình
Dẫn dụ lòng trắc ẩn
Dẫn dụ những dòng lệ hồn nhiên vô tư hoặc dễ dãi
Dẫn dụ đồng loại đang vội vã cuống cuồng
Những đồng loại sẵn những đồng tiền lẻ
Những đồng loại xem bố thí là cửa ngõ dẫn vào cõi Niết Bàn
Những con chim mỗi người không hót
Điều nghệ nghệ diễn trước ống kính ghi hình
Nhập vai ngày này sang ngày khác tháng này sang tháng
khác năm này sang năm khác
Những con chim mỗi làm nên đại tiệc tình thương,
thiên lương, trang trọng, cao quý giả vờ
Đại tiệc
Đình đám
Hội hè
Dẫn dụ
Mê li...

THƠ ƠI!

Tôi tả câu thơ mùa xuân
Te tua câu thơ mùa hạ
Thu về câu thơ mỗi mòn
Sang đông câu thơ chết rũ...

Bốn mùa thơ cứ điệp trùng
Bốn mùa thơ cứ lòng vòng
Bốn mùa thơ cứ lông bông
Bốn mùa. Thơ có bằng không...

Nàng thơ biếng lười. Đom dăng
Đom dăng. Biếng lười thi nhân
Giăng giăng đượm mùng sến sẩm
Thơ ơi! Mày giống cù lần...

Tao đã chán mà. Thơ ơi!
Thế sự bao nhiêu khốn nạn
Riêng mày thì cứ thanh thoi
Mày cứ thung thăng. Loãng moạn!

Thay mây. Khóc gió. Sụt sùi...
Ái tình ong ong bướm bướm
Vặn vẹo ngôn từ dĩ bọm
Hạt giống vờ vịt mày ươm

PHỎNG THI!

Tôi hỏi cỏ
Có bao giờ cỏ thấy mình hèn kém
Ví như so cùng non cao từng bách kiều hãnh?
Cỏ giật mình như cười giễu
Ồ! Câu hỏi ngớ ngẩn lần đầu tôi nghe
Tôi hỏi cây thông bên sườn núi đá cheo leo một đời
sương, gió, mưa và bão
Có bao giờ thông tự thấy mình hơn hẳn muôn cây thấp
nhỏ và bấy yếu?
Thông có vẻ nhún mình không muốn trả lời
Câu hỏi có vẻ ngô nghê à ời
Tôi hỏi một phiến đá xù xì bên đường khe núi
Có bao giờ đá tự thấy vô danh và buồn khi biết bao
nhiều tảng bao nhiêu phiến bao nhiêu hòn làm đẹp cho
mồ mả lăng tẩm nguy nga tráng lệ?
Phiến đá hình như buồn vô tận trước câu hỏi của tôi
Tôi hỏi một dòng suối nhỏ vô danh nơi núi rừng thâm u
Có bao giờ suối thấy buồn thấy cô đơn và nhỏ bé khi so
với sông dài biển lớn?
Suối mỉm cười nhìn tôi như một gã khờ...
Tôi giật mình!
Tự hỏi
Có ai xuẩn ngốc
Như tôi xuẩn ngốc?
Bây tỉ người trên trái đất
Có thể không ai!

TÔI CÓ MỘT GIÁC MƠ...

[Mơ thật nhé...và cũng chỉ là mơ!]

Giấc mơ đến bất chợt
Tỉnh, không thấy bàng hoàng
Giấc mơ lành quá đời!
Xin kể cho...cả làng.
Mơ rằng
Biển Đông nước bỗng rút
Chừng trăm mét! Vui chưa
Dải đất hình chữ ét
Rộng ra. Rộng mãi ra.
Vịnh Bắc Bộ tro đáy
Kì quan vịnh Hạ Long
Trở thành...một vùng núi
Lởm chởm! Đẹp vô cùng!
Cảng nước sâu. Biển mất
Cảng nước nông không còn
Chỉ còn mênh mang...đất
Than hồ mà ủi, san...
Các dự án mọc lên

Đại công trường. Vui quá
Nào. Phân lô bán nền
Tiền. Thu bông. Tiền. Tiền
Rồng bay xuống chỗ này
Đất lành. Lành vô kể
Rồng cũng vui ngất ngây
Tuy già và sập sệ...
Bất ngờ oàng tiếng sấm
Giật mình tôi tỉnh liền
Giấc mơ lành. Bay mất
Buồn có muốn phát điên...

THÔI THÌ CHƠI VỚI CỎ!

*[Nhà thơ Phạm Cao Hoàng luôn động viên mình viết
thất ngôn trường thiên...]*

Ta chỉ là người trong muôn vạn
Cha mẹ sanh vốn sẵn tính trời
Ghét giả trá. Ghét cay ghét đắng
Màu mè. Son phấn. Lũ dựa hơi.

Dựa hơi ông lớn và bà lớn
Dựa hơi chữ nghĩa bụng vài bồ
Dựa hơi danh suông nhiều như rĩn
Dựa hơi thành bát sát thiên hô.

Lựa lời nên thành giọng uốn lượn
Màu mè làm dáng cứ nước đôi
Trích dẫn đông tây đủ các loại
Đưa tay áp ngực miệng thề bồi.

Gầm trời mấy mươi năm đã sống
Người ngay cứ ít. Cứ ít dần
Dọc ngang trời đất đầy trí trá
Người thanh cao đành hóa cù lần.

Thôi! Cũng đành ta chơi với cỏ!
Cỏ lặng im sống. Sống muôn năm!
Dầu ngập lụt. Khát khô. Nắng cháy
Sốt một nhánh thôi! Cứ nảy mầm!

Lặng lẽ sống! Lan nhanh mặt đất
Sương treo lá. Như ngọc lung linh
Biếc xanh nơi thảo nguyên ngập nắng
Mùa nổi mùa cỏ cứ tái sinh.

Bãi cỏ êm trong veo tiếng trẻ
Đầu gối tay nhìn hút trời cao
Yên lành thiếp ngủ giấc mơ đẹp
Một thửa an lành. Giấc chiêm bao.

Triệu triệu người khi về với đất
Lặng lẽ cỏ che! Mãi mãi che!
Sang, hèn, ác, thiện...cần chi biết
Mặc nhân gian. Cỏ cứ vỗ về!

Chơi với cỏ! Bình an cùng cỏ
Muôn muôn nơi ta gặp bạn hiền
Thửa thiếu thời. Bình yên trở lại
Rồi mai này! Một giấc trường miên.

HẬU - HIỆN ĐẠI...

[Hình như tất tậ đều tào lao...bí đao]

Thây kệ những ai
Lớn giọng chê bai
Cao ngạo thờ ngắn thờ dài
Ra vẻ triết gia đau khổ bất lực than giờ
Lắc đầu ngao ngán và tiếc nuối
Một thời hoàng kim
Một thời thiêng liêng
Một thời nền nếp
Một thời vân vân
Tôi gọi đích danh huych toẹt
Một - thời - chết - tiệt!
Thây kệ những luyến tiếc
Tôi sẽ chia những ước mơ đổi thay
Từng chút từng chút mỗi ngày
Bắt đầu từ lời
Khởi đầu từ lời
Phá cách
Hạ bệ
Giải thiêng
Cười tung cười tóe

Tất thấy mọi trang trọng trang nghiêm thiêng liêng cao
cả huyền hoặc truyền thuyết sử thi
Thoắt trở thành nực cười
Rũ rĩ
Vãi tĩ
Tất cả có vẻ rất tào lao
Bọn trẻ nó gọi
Tào - lao - bí - đao!
Ồ tào lao bí đao
Ồ tào lao bí
Ồ tào lao
Ồ tào
Ồ...đao ... bí...
Thế sự chả ra làm sao
Càng ngẫm càng tào lao
Bí đao
Đáo bi!

BẮT CHỢT MƯA MÙA ĐÔNG

[Chỉ là do mưa lạnh đầu mùa...]

Bắt chợt đến. Con mưa mùa đông
Gió và gió và gió. Buốt lạnh
Phổ vốn ồn ào. Bỗng lặng ngắt
Thênh thang đường run rẩy hàng cây.

Mưa. Mưa. Mưa Giật mình ta nhớ
Thủa đầu xanh! Biên cương thâm u
Cũng buốt lạnh bắt chợt cơn mưa
Mây đen rầm úp trùm núi đá.

Chìm trong gió mưa chót tiền tiêu
Ta mặt bạc run từng cơn lạnh
Đồng đội ta tím ngắt thịt da
Mưa. Mưa. Mưa. Mưa. Kim châm buốt.

Mấy mươi năm. Suy tàn trí nhớ
Những ngày xưa...bóng tối phủ đầy
Ừ quên. Ta vô danh. Vẫn thế...
Ồ bắt chợt mưa lạnhj Sáng nay!

Bắt chợt mưa. Bắt chợt hiện về
Thủa đầu xanh! Biên cương. Một thửa
Thâm u rừng. Thâm u đá núi
Chót tiền tiêu! Buốt lạnh. Mưa sa...

KHẬT KHÙNG THƠ

Thôn đáng sống
Làng đáng sống
Xã đáng sống
Huyện đáng sống
Tỉnh đáng sống
Và phải là đáng sống nhất
Ôi!
Ngất toàn thân
Ngất trên cành quất
Ngất ngàn ngất toàn thân
Chẳng ai đánh thuế nói mớ
Chẳng ai đánh thuế nằm mơ
Chẳng ai đánh thuế tu từ
Chẳng ai đánh thuế...
Tha hồ nói mớ tha hồ mơ nằm mơ ngồi mơ đứng
Tha hồ há miệng chờ sung
Tha hồ nằm nia nằm nong
Tha hồ....

Thôn ta làng ta xã ta huyện ta tỉnh ta đáng sống nhất
nước
Đáng sống nhất
Giấc mơ trên càn quét
Mơ mãi ngàn năm
Sung không rơi trúng miệng
Ta cứ nằm
Mơ
Nói mơ
Không lo bị đánh thuế...

CHO LÚC CHIA TAY...

[Tặng tất cả và tự tặng mình...]

Có còn được gặp lại hay không?
Ai đó buột miệng
Như lẫn trong nước mắt
Liệu có còn gặp lại hay không?
Đêm dài ai thao thức
Cuộc vui vừa đi qua
Cứ như một giấc mơ...
Hình như ai cũng giạt mình
Đời người thoáng chốc
Mái tóc dài xanh mượt chỉ còn là kỉ niệm
Mái tóc quần bông bênh rồi bù chỉ còn lưu trên ảnh cũ
Thu muộn bông cúc hao gầy...
Không thể ước thời gian quay ngược
Ngày mai, năm sau
Đường xa thoáng rùng mình
Có còn gặp lại
Hay không

Tiếng ai như gió thoảng
Như lẩn trong nước mắt
Nghe
Mơ hồ nhói buốt...
Giang rộng vòng tay
Đừng ngại ngần
Nắm chặt tay nhau có thể là lần cuối
Nhìn nhau và cười và cứ để nước mắt rơi lẩn dài lẩn dài
Biết đâu không còn lần sau nữa
Tôi
Bạn và chúng ta
Ai biết trước điều gì?
Hình như bàn tay thêm ấm
Và tóc hình như vẫn xanh.

VÔ ĐỀ

[Như một hình dung về Nghệ sĩ tạo hình Phạm Xuân Trường! Tôi chưa từng được gặp Ông! Mới chỉ đọc một số tập thơ và xem tranh gò đồng của Ông trên cõi mạng...Hi vọng hình dung của tôi là đúng!]

Khi ta nói yêu cả loài người, yêu cả thế gian này ...
Hình như cũng cả thế gian này tin ta!
Hình như cả thế gian này sẵn sàng rơi lệ
Hình như cả thế gian này sẻ chia
Hình như cả thế gian này...
Ồ! Lòng bác ái giá rẻ!
Lòng bác ái khuyến mại giá không đồng!
Ồ lòng bác ái!
Xưa đã nhiều nay có vẻ càng nhiều!
Khi ta nói không thù hận ai!
Có vẻ ta tự đứng vào đội ngũ thánh nhân lấp lánh hào quang
Đội quân thánh nhân ngày mỗi ngày điệp trùng như núi như sông
Đội ngũ thánh nhân càng đông
Mặt đất càng nhiều đầu rơi, càng nhiều máu chảy...
Tội ác chất chồng cao
Đội ngũ thánh nhân nhìn mặt đầy vẻ hài lòng viên mãn
Không thù hận ai!

Đề mặt đất dày đặc những hận thù
Lấp lánh hào quang giả...
Anh đã khước từ
Khước từ tất cả
Lề luật
Thói đời
Hứa hẹn
Cạm bẫy
Đốt đuốc đi tìm trong cõi nhân gian rộng lớn và bé tí
Những dáng hình vật vờ
Những gương mặt nhàu nát
Những trùng sâu mắt
Những buồn bã cười
Những bất lực trĩu nặng đôi vai
Những u uất như cổ thu vào đôi bàn tay bất động
Lệ khô và đắng
Viết, đã viết nhiều rồi
Ngôn từ hình như bất lực
Ngôn từ chuyển xuống đôi bàn tay
Mười ngón là mười mắt
Mười ngón tay nhìn thấy lòng dạ con người
Làm hiện hình chân dung một thửa
Cõi nhân gian
Chát chồng khổ lụy
Xót lòng
Kính phục
Yêu thương...

BÀI CA NGẮN VỀ NÔ TÀI

*[Từ nô tài trở nên phổ biến kể từ khi phim
cổ trang China tràn xuống...]*

Nô tài

Nghề gia truyền chín đời mười họ

Nghề ghi trên bảng vàng bia đá

Nghề hèn mạt và sang chảnh

Nghề suy nhược và đầy nhóc quyền uy

Nghề rụng đầu trong chớp mắt và trường thọ đến góm
ghê

Nghề vực mặt ăn cút và ngẩng cao đầu kiêu hãnh

Nghề nắm giữ thâm cung bí sử

Biết từng cái nốt ruồi quý tướng ẩn sau chòm lông mu bà
lớn biết từng sợi lông mọc ngược nơi của quý ông to

Nô tài!

Nô tài!

Nô tài!

Mắt sắc như mắt cú mắt điều mắt rắn thần

Lưỡi nhọn như mỏ trư điều chúa

Lưng mềm như sợi bún

Môi mỏng và cong như dao
Tài chữ nghĩa tài thi ca tài chi hồ giả dã thượng thừa
Miệng lưỡi mang hình rắn lượn
Nô tài kênh kiệu và sang chảnh
Núp mình
Ẩn mình sau bóng đại quan đại nhân đại vương đại đế
Nô tài mang phẩm chất đồ tể hung thần....
Nô tài kênh kiệu vờ và luôn cúi thật
Nô tài giả danh trí thức văn nhân
Cong lưỡi và cong ngòi bút
Nhào vô đánh trận hội đồng
Giành giật từng mẫu chiến quả tăng công
Oĩ nô tài!
Cũng phân ngôi thứ thấp cao cao thấp!
Nhận ban thưởng tranh chòì sau trước
Lưu danh sách ba vạn chín nghìn...

NGHĨ SAU KHI ĐỌC MỘT CUỐN SÁCH

Thái Bình dương!
Rộng ngàn trùng ngàn trùng
Bờ bên này và bờ bên ấy
Một chuyến bay
Chuyến bay thẳng
Ta và Họ
Hoan hỉ bắt tay
Hoan hỉ mở lòng
Cười
Nâng li
Và chấp nhận
Thái Bình dương rộng ngàn trùng...
Dòng sông nhỏ
Dòng sông định mệnh
Nhát dao sắc lẹm
Nhọn hoắt
Phân li
Biết bao nhiêu nước mắt
Biết bao nhiêu thịt nát xương tan
Dòng sông định mệnh cho lòng người chia lìa

Cây cầu nào nổi lại?
Cây cầu bê tông?
Cây cầu thép?
Cây cầu bập bênh cây cầu tạm?
Cây cầu ngôn từ?
Cây cầu lòng người?
Bao giờ kết nối?
Lòng đóng khép đến bao giờ?
Bao nhiêu nước đã trôi về phía Biển?
Hòa vào Thái Bình dương rộng lớn ngàn trùng?
Bao giờ xóa tan dòng sông định mệnh?
Hoan hỉ mở lòng?
Ta hỏi vào Trời Xanh!
Ta hỏi vào Tiếng Việt!
Nơi kết nối
Cho ta mở lòng.

DIỄN NGÔN

[Nhân đọc một tập hồi ức...]

Nhân ngày này
Nhân ngày kia
Nhân ngày nọ...
Anh viết và anh kể
Về ngôi trường cũ. Ngày xưa
Thấy la liệt những học trò
Thành đạt
Ấy nọ này kia
Nào là giám đốc sở
Nào là nguyên hiệu trưởng
Nào là cấp viện cấp vụ
Nào là cấp huyện cấp tỉnh
Đôi khi cấp trung ương
Ôi hoành tráng
Hoành tá tràng như dân gian vẫn thường giễu nhại
Tràng tá hoành
Bài kể lẻ của anh...
Trời đất cao dày
Xám đen và ngăn ngắt xanh
Trong trái tim anh người thầy
Không có chỗ cho những học trò vô danh
Những người cui cút làm ăn toan lo nghèo khó
Những người sống một đời âm thầm lặng lẽ phố huyện
nghèo tỉnh nhỏ

Những phận người lỡ bước hụt hơi lênh đênh cánh bèo
mặt nước
Những người chết oan tù rạc
Những người phận bạc như vôi
Những người phiêu bạt nơi góc biển chân trời bán sức
bán thân tui hờn hộp đêm hầm sâu địa ngục
Những người lận đận chỉ biết ngửa mặt than trời cúi đầu
gọi đất...
Trong trái tim anh họ không có góc nhỏ nào
Những chức danh những học vị học hàm ...đã chật đầy
Trái tim anh
Trái tim vĩ đại
Còn giọt máu cuối cùng trái tim vẫn hướng tới
Những ghé ngồi
Anh được thơm lây...
Nghe anh kể lẽ nghe anh dải bày
Nghe anh tu từ rung rung xúc động
Nghe anh tự hào nghe anh cao giọng
Tôi lạnh buốt sống lưng
Cái cảm giác như lan truyền nọc độc
Sợ hãi rừng mình ớn lạnh...
Những dòng chữ hân hoan buốt giá
Những dòng chữ vô hồn chập chờn lửa ma trôi
Những dòng chữ loằng ngoằng như rắn lượn
Những dòng chữ
Nhân dịp này dịp nọ
Miên man năm miên man tháng miên man ngày...

CHỮ...

Nghe đồn
Chữ của bậc hiền giả thánh nhân
Ngang (hình như hơn) máu của kẻ tử vì đạo!
Nhưng đời được mấy thánh nhân hiền giả
Phản đông khù khờ
Đông hơn gấp bội lập lò
Đánh lộn con đen
Đê và tiện và hèn và lem nhem
Tráo trở
Chữ luôn rộng mở cho phản đông bon chen
Khoe tài đảo lười
Khoe tài uốn cong
Múa chữ tit mù
Tit mù khơi...
Chữ làm chết người sống
Chữ khiến ai thân bại danh liệt
Như cây bị bứng gốc
Cổ rễ
Nở hoa điếc
Đậu quả còi cọc
Ẩn mình trong âm u
Bị ném ra bên lề quảng quật

Vật vờ như thây ma...

Kìa

Đảo chiều gió

Đôi chiều mây

Chữ ào ạt tuôn như lũ xuân ào ạt

Chữ làm sống lại người đã chết

Những đám mây ngũ sắc ngôn từ

Những nức nở véo von xung tưng

Những cắt nghĩa những lí sự trời cao biển rộng

Người đã chết hóa thân chập chờn giữa những lớp sóng
ngôn từ

Thành hoàng tử tuyết vời

Thành triết gia thượng hạng

Thành đáng bậc tiên phong

Thành tấm gương tuần nạn

Thành lung linh bảy mươi sắc cầu vòng...

Ồ!

Đảo điên chữ

Vẫn vậy xưa nay.

NẮNG ĐÔNG

Thanh nhẹ trời và trong veo nắng
Bất ngờ ngày đông giá rét
Nắng mùa đông!
Nắng mùa đông!
Đàn sẻ rủ nhau phơi nắng
Xao xác lá vàng bay
Núi xa thêm gầy
Mây cao nhẹ bay...
Ta chợt nhớ một ngày đông như thế
Ngày xưa ngâm khúc biên cương hành
Trời trong vắt bất ngờ mây sầm tối
Âm u lam chướng
Lặng buốt rừng thiêng
Ngày nắng trong đêm càng tê buốt
Mùa đông
Mùa đông
Hồn sâu kí ức
Một thửa bi ai
Chợt nhớ
Buốt sống lưng...
Thanh nhẹ nắng
Trong veo gió chiều nay
Ta nhớ...

SỰ THẬT

[Nhân đọc một cuốn sách]

Niềm Hạnh phúc lớn nhất đời người
Là nói ra Sự thật!
Niềm Hạnh phúc thứ hai?
Là nói ra Sự thật!
Niềm Hạnh phúc thứ ba?
Nếu có?
Là nói ra Sự thật!
Và
Nếu có niềm Hạnh phúc thứ tư, thứ năm, thứ một trăm
hay thứ "n"
Vẫn mãi là nói - ra - sự - thật!!!
Sự thật không rơi xuống từ Trời!
Sự thật mọc lên từ Đất!
Mặt đất làm than lầy máu
Mặt đất xương khô cốt mục dãi dầu
Mặt đất nhâng nháo quyền uy mặt ngựa đầu trâu như sôi
ào ào
Mặt đất uốn lười rần thôi miên ghê rợn
Mặt đất vô số vô số nô lệ tự nguyện bằng bản năng gốc
và bằng lí lẽ thông minh sắc sảo

Mặt đất nhà tù nhiều hơn trường học thậm chí trở thành
trường đại học
Mặt đất ngập ngựa rải rên hữu hình và rác rến vô hình
sức nước hoa thơm phức
Mặt đất già nua và cỗi cằn lúc nhúc hoa thối và quả độc
Từ nơi đây Sự thật được nói ra
Bất chấp án tử hình
Bất chấp tấm tội ngục thất
Bất chấp hăm he bịt miệng rút lưỡi mù mắt...
Bất chấp sở đen sở xám cá nòi cá chìm
Sự thật được nói ra
Sự thật được nói lên
Sự thật thẳng hoa có thể từ hầm mộ
Sự thật lung linh từ trại súc vật khổng lồ...
Niềm Hạnh phúc đã mọc lên từ Đất.

TỰ...HÁT!

[Đạo thơ Xuân Quỳnh...Công khai nhé!]

Chả dại gì em lại nghe những lời có cánh!

Cánh đại bàng. Sợ!

Cánh chim sẻ. Hãi!

Cánh ong cánh bướm. Kinh!

Cánh ruồi cánh muỗi. Khủng!

Chả dại gì...

Ồ những lời có cánh!

Em không làm bồ câu ngây thơ đâu

Không

Thiên nga mỹ miều lông đen lông trắng

Hóa thân người tình thần Z

Càng không

Chẳng dại gì em ước

Những lời có cánh cứ việc rập rờn bay!

Nếu được ước

Dù em vẫn biết

Chỉ là ước mà thôi

Kiểu như ngựa mặt đếm sao trời...

Em ước được làm cỏ

Giật mình

Cỏ

Cỏ

Cỏ

Đã từng làm nên Oan Uytman thi hào thi bá!
Giật mình...
Em vẫn ước mình được là cỏ
Xanh như cỏ
Lan như cỏ
Khát khô không chết
Cần cỗi không chết
Giá băng không chết
Bão tố không chết
Đại hồng thủy không chết...
Ơi cỏ hóa thân của em
Niềm mong ước nhỏ bé...
Cỏ nội hoa hèn
Không có chỗ cho những lời có cánh!
Không phải chỗ cho những thánh nhân cúi nhìn!
Không là nơi cho những quý nhân sang chảnh
Cỏ...
Cứ mướt xanh vì cỏ thích mướt xanh
Cứ âm thầm vì cỏ thích âm thầm
Cứ lặng lẽ vì cỏ yêu lặng lẽ
Không dự phần danh lợi
Không dự phần bon chen
Không dự phần miên man lễ hội
Không dự phần...
Chả đại gì...
Em chỉ ước

NGÃU HỨNG

[Tặng ông anh Trung Nguyễn]

Bạn vẫn nó cứ lông bông thế...
Chuyện chẳng vô cũng khóc, cười
Khóc hỏ người lệ đỏ như máu
Cười khóc khô ròn rợn ma trôi!

Mấy tay cuồng sĩ dân tỉnh lẻ
Đã tưởng tự vui chôn buồn tênh
Tự lãng quên giữa muôn bé mọn
Quên không xong. Thơ phú nhì nhằng.

Một thời bạc mặt lo/chuyện cơm áo,
Bán cháo phổi chạy sô dạy thêm
Ngày sáu tiết! Có khi mười tiết
Sắp đứt dây thanh. Tưởng sắp điên.

Chưa kịp ngựa mặt than trời khó
Đã ngẩn ngơ già...Đã ngẩn ngơ
Những tủi cực hóa thân vào chữ
Hiện hình ra cái - gọi - là - thơ!

Ơn trời sắp qua vòng khổ lụy!
Ngoại lực tuần. Ta sống cho ta
Gặp nhau. Rượu sông. Đôi ba chén
Thế sự kệ thầy! Cười ha ha!

Rượu nhạt bỗng dưng mang vị đắng!
Ha ha cười mà mắt đỏ hoe
Chập chờn ẩn hiện! Ma nhiều vậy!?
Mật mờ bề khô. Lạnh, bết mê.

Bọn văn nó cứ lông bông thế!
Trần gian ai nấy tránh thật xa!
Thất thường! Sáng mưa chiều nắng đỏ
Bảy phần người trộn ba phần ma.

CÓ THỂ TÔI SẼ KHÓC

Đây những cuốn sách tôi mua từ thời sinh viên nghèo
kiết xác
Chiếc đồng hồ khi ấy còn là một cố gắng
Chiếc xe đạp cà tàng lần đầu tôi có
Chiếc máy ảnh hiệu SONY món hàng xa xỉ đầu tiên
Cái điện thoại di động giờ đã thành ... “đồ cổ”
Vài quả tạ tay góc nhà phủ bụi nằm im
Mấy bộ quần áo của con trai con gái
Hai ba mươi năm đã đi qua thỉnh thoảng tôi vẫn ngấm
nhìn
Tám ảnh cũ lần đầu tiên tôi đứng trên bục giảng
Bức kí họa chân dung đầu tiên tôi nhận từ phút xuất thân
của người họa sĩ tài danh nay đang phiêu lãng nơi chân
trời xa thăm
Với tôi
Chúng nào kém thua những hiện vật trong những viện
bảo tàng?

Không kém thua, hẳn là như thế !
Và chắc chắn hơn hẳn những hiện vật sản xuất hàng loạt
bày biện trong những giả bảo tàng, giả nhà lưu niệm hay
giả vờ tưởng niệm
Tôi cũng có dịp vào xem để biết. Dừng dừng.
Tôi trở về với quá khứ của tôi không cần xếp hàng mua
vé
Cũng không cần lâm li vật nài xin xỏ bằng những ca từ
sến súa
Không cần
Chúng luôn ở bên tôi
Dấu thời gian đọng lại thành kí ức
Và tôi sợ nhất
Vào một ngày xấu trời
Tôi bỗng dừng dừng
Có thể tôi sẽ khóc !

NÓI DỐI

[Đang nhớ Nguyễn Khải thì nhận được tin nhắn của ông bạn...viết lại]

Họ dối trá như nhu cầu thiết yếu
Cơm ăn
Nước uống
Khí trời
Ngủ nghề
Làm tình
Và vào toilettes
Ai ai cũng thuộc "nói dối thói mồm"
Nhưng không sợ
Ai cũng như ai thì thói hóa thành thơm!
Họ nói dối còn ta nghe lời dối trá
Nghe mãi thành quen
Thành nhu cầu thường nhật
Nước uống
Cơm ăn
Khí trời
Ngủ nghề
Làm tình
Và vào toilettes
Ai ai cũng sợ
Nghe nói dối nhiều thói mất tai

Nhưng không sợ
Chuyện bất thường đã hóa bình thường
Ai cũng như ai!
Ai chẳng giống ai
Ai cũng như ai
Nhân loại mới
Thời đại mới
Thôi thế thì thôi
Không còn giây phút tỉnh rượu
Không còn khoảnh khắc tàn canh
Không giết mình
Ta không còn đáng thương
Cũng không đáng ghét
Ta như con cù lần
Như con rồi nham nhở
Chết tiệt
Vậy thôi!
Hết cần nói thật
Không cần nói thật
Thời nói dối
Bình thường mới
Man rợ mới!

ANH HÙNG CÒN CHI?

Lưu danh bia đá bằng vàng
Lưu danh cùng lưu thủy cao sơn
Lưu danh muôn đời danh thơm...
Lưu danh trên bia miệng người
Lưu danh trong những pho sử trang nghiêm
Lưu danh trong những truyền kì ngôn từ ảo huyền...
Rồi một ngày xấu trời
Rồi một ngày giông bão toi bời
Rồi một ngày giông bão lòng người
Rồi một ngày. Một ngày thôi...
Bia đá nung vôi bằng vàng tả toi
Sông cạn đá mòn
Tiếng thơm bật lời...
Bia miệng người xoay chiều trở gió
Những pho sử trang nghiêm mới xóa tên
Những truyền kì mới thay tên...
Anh hùng còn chi?
Anh hùng còn chi?
Còn chi?

Thăm thăm mười tám tầng địa ngục
Ngun ngút chín tầng trời
Lập lòe lửa diêm lửa sinh
Mờ mờ mịt mịt u minh ...
Anh hùng còn chi...
Lửng lơ câu hỏi đêm trường buốt lạnh
Trường giang sóng xám nào nề
Hoàng hôn nhuộm màu mây khói
Buồn vạn thừa
Còn chi...

ĐÀN ÔNG

[Có bạn nhắc mới biết hôm nay là Ngày Qt Đàn ông...]

Ngày Quốc tế đàn ông!

Ồ giật mình ta nhớ lại

Một thí nghiệm con con xin kể hầu quý vị

Một thí nghiệm con con...

Ồ! Ai ai chả biết những thánh nhân, những siêu nhân đủ
loại hầu hết mang gương mặt đàn ông

Ai ai cũng biết nên hà tất liệt kê dài dòng

Một thí nghiệm con con ta làm biết đâu chẳng hé lộ một
chuyện lớn lao chưa từng ai...công bố!

Một thí nghiệm con con

Ta hỏi gần hai ngàn phụ nữ!

Những người chắc thuộc nằm lòng câu ca hình như bị
gán cho là cổ!

"Một ngày tựa mạn thuyền rồng,

Còn hơn muôn kiếp nằm trong thuyền chài!"

Ồ! Câu ca dao đủ làm cho những chủ nhân thuyền chài
bể bàng chín mươi chín kiếp!

Chín mươi chín kiếp đáng đời thuyền chài....

Ta không bất ngờ

Mà chỉ thấy buồn và cười

Khi thấy gần chín chín phần trăm số đàn bà ta hỏi

Chúng khẩu đồng từ

Vỗ tay

Hoan hô

Ngưỡng mộ tỏ bày
Đàn ông phải tầm cỡ như đức chúa đức phật đức thánh
đức thần
Nếu không
Cũng phải như đại đế hung đế đại hung đồ đại thống soái
đại lãnh tụ đại tổng thống
Chói lòa và sáng rực
Mạnh mẽ vượt trội hơn người
Làm cỏ một thành
Làm cỏ trăm thành
Xương chất như núi
Máu chảy như sông
Lò thiêu ngàn ngục
Nhan nhản trại tập trung
Đô thành cháy rụi
Mới đáng mặt đàn ông
Oi những thuyền rồng!
Khát khao bỏng rát cõi lòng
Tự nguyện hiến thân
Tự nguyện làm nơi ươm giống ươm mầm...
Đàn ông như thế mới đáng mặt đàn ông!
Này những nghệ sĩ văn nhân ảo lá
Đừng than khóc về những nạn nhân này kia ấy nọ mang
gương mặt đàn bà mang gương mặt phụ nữ!
Hơi bị lắm!
Hơi bị nhảm!

TRI KỈ CÒN AI?

[Không tặng ai...]

1.

Một thời dài rất dài

Chúng ta, hình như chúng ta, lớn giọng

Giễu cợt và chê bai và khinh khi và hạ nhục

Bá Nha - Tử Kỳ cặp đôi

Hình như thế

Ta tin hình như thế

Chuyện Bá Nha - Tử Kỳ cũ xưa rồi

Hủ bại rồi

Chúng ta quả quyết đã chết rồi

Như thế hình như

Chúng ta tin và chúng ta lớn lối

Tri âm tri kỉ chuyện cũ xưa đã chết và cần phải chết

Thế thôi!

2.

Chúng ta, chắc chắn là chúng ta

Không cần Tử Kỳ - Bá Nha

Chúng ta "đồng chí đồng ý đồng tình" chúng ta lớn
giọng

Oang oác loa

Loa oang oác

Văn chương nghệ thuật

Xuống đường
Xung trận
Hô vang
Cổ vũ cho đấu tranh chém giết
Cổ vũ những xung thiên lấp biển vá trời ngăn sông xẻ
núi
Xung phong đi đầu thề nguyên đánh đổ tiêu diệt quét
sạch phanh thầy uống máu...
Văn chương nghệ thuật xuống đường
Cần gì tri kỉ tri âm
Cần gì!
Bá Nha không còn
Tử Kỳ xanh mặt
Chúng ta không cần tri kỉ tri âm!
Chúng ta cần
Dễ nhớ dễ xem dễ nghe dễ thuộc
Khẩu hiệu thành thơ thành họa thành văn thành nhạc
Thành công cụ mỗi khi chúng ta cần.
Ôi! Bần thần!

THẦY TÔI MỘT THỬA...

Tôi nhớ thầy thử ầy
Đói vàng mắt run tay
Khốn khổ! Con năm đứa!
Xoay xở tính sao đây?

Lương ba đồng ba cọc
Khoai sắn được vài ngày
Chờ lương tháng sắp tới
Cả nhà sống lắt lay.

Trời! Thơ thiên Lí - Trần!
Bản Tuyên ngôn thứ nhất!
Thêm "Đại cáo bình Ngô"
Cùng "Quốc âm thi tập"!

Những thiên cổ danh tác
Chẳng làm đầy dạ dày
Cơm có thịt! Mộng ước!
Trời cao! Hỏi, có hay?

Đói! Đầu gối phải bò!
Danh sông! Đành nhắm mắt!
Ra chợ! Kiếm cái ăn
Thôi cũng đành muối mặt!

Cá mú và rau dưa
Mua mua và bán bán
Bạc lẻ kiếm từng đồng
Cũng vã mồ hôi trán!

Thửa bần hàn! Ai nhớ?
Xộc xệch bước thấp cao
Hạ nắng và đông giá
Thầy cũng đành chát chao!

Te tua và xơ xác
Quản chi nổi đắng cay
Miếng ăn! Lệ đắng chát!
Tôi là trò. Đâu hay!

Nghe nói bạn đồng nghiệp
Cũng ra mặt khinh khi
Thôi! Cũng đành cúi mặt
Không nhẽ vút con đi!

Cứ vậy ngày nối ngày
Tháng năm qua nhạt nhẽo
Ớn giời! Cả lũ con!
Không đứa nào bầy yếu.

Ngẩn ngơ. Đời thoáng chốc
Thầy tôi cũng về già
Những đứa con khôn lớn
Thời khó ngật lùi xa...

Lần gặp thầy gần nhất
Tôi lặng ngời ngắm nhìn
Cay đắng! Ôi một thửa
Trên gương mặt còn in...

Giọng trầm. Thật khó nhọc
"Văn chiêu hồn..." đôi câu
Nào những ai ai đó
Đoạn trường...sắp qua cầu

BẠN TÔI

[Nhân đọc bà bạn Phương Phạm !]

Tôi vẫn nghĩ bạn từng dạo bước trên nhung và lụa
Và vây quanh là cỏ mượt và hoa
Và ánh chiều quang mùa xuân trong treo
Và vân vân! Tôi vẫn nghĩ! Đâu ngờ...

Cỏ và gai và đá và hiu hắt những muộn phiền
Và thất vọng và khốn cùng và nước mắt
Nuốt vô lòng tự mình đắng chát
Tôi đâu ngờ...Tôi vẫn nghĩ...cỏ xanh mượt và hoa

Bà bạn tôi dáng và hình nhỏ và gầy và mong manh quá
đôi
Vạn dặm đường xa! Cô vân vạn dặm
Lênh đênh cánh bèo mặt nước
Nước mênh mang hun hút nân lòng

Viễn xứ! Tha hương! Khách không nhà...
Những tứ thơ nào lòng đâu cần tìm trong sách!
Những tứ thơ hiện hình giữa muôn vàn khó ngất
Những trang buồn hằn vết thiên thư!

Những muện phiền cứ lặng lẽ quên đi
Những khổ lụy trần ai cứ thản nhiên rũ bỏt
Thiện lương ươm mầm chờ ban mai
Lá vàng theo gió bay. Gió bay...

Cùng một lúa! Chẳng ai không lận đận
Bài cổ thi thầy ta đọc thừa nào
Người bạc tóc và cả người xanh tóc
Đâu phải chiêm bao....

NẤU...HÀNH!

*[Nhà thơ Phạm Cao Hoàng vừa gửi cho
một truyện ngắn về cái thừa anh còn dạy
học trong nước...Viết vài câu tán thán
cùng!]*

Nhớ lại thừa trước tưởng buồn nẫu
Ta lại bật cười ngâm nẫu thi
Nẫu thi thê đào sâu chôn chặt
Bỗng chiều nay lồ lộ hiện về ...

Thừa nẫu thi dói vàng con mắt
Người như ma. Tháng năm ngăn ngắt
Phồng ngực lép hát những bài ca
Bốc đồng tự sướng trong thoáng chốc...

Trong thoáng chốc ta như hoa phượng
Đỏ rực trời mùa hạ khát khô
Khấp mọi nẻo ta đi gieo hạt
Ôi tâm hồn! Ta là kĩ sư!

Nghề cao quý! Những lời mê dụ!
Ta lên đồng tưởng bỏ nói theo
Nghề sáng tạo! Sáo ngôn! Ta ngỡ...
Ôi nẫu thi! Hồn tựa cánh diều.

Ồ điều giấy bay bay trong gió
Đỏ xanh xanh đỏ tiếng vô hồn
Bán cháo phổi, tháo giày...Rách nát
Giáo khổ trường công. Kiếp sống mòn!

Nẫu thi! Nẫu thi! Thừa nan khôn!
Lương tháng khéo co được mười ngày
Ba tuần còn lại. Buồn méo mặt
Bụng rỗng thôi đành nhìn khói mây!

Khói mây! Hờ hững. Bay. Bay mãi...
Đầu gối bò. Thôi kiếm ăn quanh
Vía hè. Góc chợ. Nhì nhằng vậy
Bạc lẻ lần hồi...mớ rau xanh.

Nẫu thi tốt đỉnh vào dịp Tết!
Thiên hạ nô nức sắm đào hoa
Khan giọng sớm chiều nơi xó chợ
Con thơ xo xúi đợi ở nhà.

Nẫu thi lùi xa. Lùi xa mãi
Còn lại trong ta một tứ thơ!
Vô biên nẫu , vô biên kì cục
Hài hước đen. Khục khục cười trừ!

TIỀN NHIỀU ĐỂ LÀM GÌ?

[Nhân đọc bài của ông Văn Công Hùng]

Ồ! Câu hỏi vui vui ngộ ngộ
Rất khó trả lời
Trả lời rất khó...
Tôi xuất thân chín đời làm ruộng
Bản vị gia truyền rau muống và tương
Tiền...để mua gạo
Nhiều. Không cần
Nhà giàu gạo siêu hạng năm trăm nghìn mười cân
Nhà nghèo như tôi bấy nhiêu tiền mua dư bốn yến
Rau muống vườn nhà
Tương tự làm vài chum ăn năm ăn tháng
Đôi khi chó mèo cũng được chia phần...
Tiền nhiều để làm gì?
Học được phép cân đẩu vôn
Nhoáng chóc lên gặp hỏi Trời
Trời lắc đầu!
Tôi lặn xuống nơi vùng biển chết hỏi Thần Biển
Thần Biển le lưỡi cười
Tôi đáp xuống Tản Viên đỉnh cao nơi thờ Đệ nhất Bát
Tử Sơn Thánh

Thánh Tản xoa đầu tôi và nheo nheo cặp mắt không cười
Tôi bay sang Tam Đảo bông bênh mây trắng hỏi Tây
Thiên Quốc Mẫu
Quốc Mẫu Tây Thiên bồm bồm nhai trầu và lặc đầu
Lại bay bay bay đến Phủ Dày Vân Cát Thần Nữ Hiền
Mẫu oai linh giáng phúc giáng họa
Vân Cát Thần Nữ ngó lơ thằng người ngớ ngẩn...
Nơi hỏi cao xa sang chảnh hết sạch
Tôi vác câu hỏi oai nghiêm ra xó chợ vỉa hè
Hỏi linh tinh hú họa...
Người thứ nhất làm nghề bơm xe
Nhìn tôi như nhìn gã khùng
Người thứ nhì một đàn bà bán đồ ăn sẵn kiểu bỏ túi ni
lon
Bữa môi khinh khinh xòe lửa đốt vía
Người thứ ba hát dạo loa thùng
Nghe tôi hỏi và gào to khùng khiếp
Nếu mai anh chết em có buồn không
Tôi muối mặt đem hỏi ông giáo già cả đời đọc sách

Ông nhìn tôi và tôi nhìn ông
Cả hai khật khùng vô ngôn lặng ngắt
Một ngày trôi qua trong bất lực và buồn bực và cơ cực
Tôi hỏi cái bóng của mình
Lặng câm
Tôi hỏi mấy con cá cảnh bơi tung tăng
Cá lặn mất tăm...
Ồ kia rồi! Ríu rít đàn chim sẻ
Tôi hỏi dòn dập và không lập bập
"Tiền nhiều để làm gì?"
"Tiền nhiều để làm gì?"
"Tiền nhiều để làm gì?"
"Tiền nhiều để làm gì?"
Làm gì làm gì làm gì làm gì...
Chúng điều cao phi tận!
Trời không mây một gợn
Hai một giờ [Hà Nội] trời vẫn sáng choang
Hình như mặt trời vừa mọc!

ĐỌC SÁCH ĐỂ LÀM GÌ?

 Tìm vàng ngọc
 Tìm gái đẹp kiều cô Tấm ngày xưa
 Tìm giai đẹp cỡ hoàng tử tất phải là con vua
 Tìm bông lai tiên cảnh nơi người ta trẻ mãi không già
 Tìm siêu gà đẻ toàn vàng trứng
 Tìm chim thần, gà thần, dê thần, rắn thần, chim thần, cân
 thần, cỏ thần
 Vân vân thần mây mây thần
 Ảo diệu
 Ảo huyền
 Ảo tung chảo thâm niên
 Hảo
 Đọc sách để làm gì?
 Ói giờ dễ ợt
 Giết thời giờ
 Xứ nào xứ nào thời giờ là vàng là bạc
 Xứ chiều nay thời giờ là rên là rác
 Giết thời giờ là gom rác đốt, ủ phân
 Giết thời giờ đọc sách rất cần...
 Đọc sách để làm gì?
 Tất là để biết
 Triết gia uyên bác và lẩn thẩn dư thừa
 Thi gia thì chập cheng ngáo ngo
 Văn gia thì khôn và ranh ma và nghề nga
 Chính trị gia thì khôn ngoan hơn chí rận

Đại gia thì không biết ăn thịt gà
Lão gia lão phật gia toàn lũ đồn bà thói khăm
Họa gia thì tựa tựa ma già
Đọc sách để làm gì?
Để thấy ngôn từ nhiều khi nhạt toét, nhiều khi láo toét và
nhiều khi dở ẹt lẹc kẹc u ơ ối ai úm ba la tô lô ma ha bà
ta hi ha nam mô a di đà ba la yết đế ba hoa hoặc bảy tám
hoa
Đọc sách để làm gì?
Để dẫn vào giấc ngủ li bì
Để diễn trò lâm li
Lừa đám trẻ ranh mới nứt mũi còn chả biết cái chi chi
Để biết có câu hỏi mê li
Nuôi con gì trồng cây gì
Ăn con gì nướng con gì chặt cây gì
Vô tư nhận lì xì
Biết nhận tiền không vụ lợi
Biết khóc khi có công chuyển sang thành tội
Đọc sách để làm gì?
Để một giấc ngủ khi
Đọc thêm rồi ngủ tiếp
Vừa đọc lại vừa ngủ li bì...
Viết khi ngồi trước phòng khám tâm thần. Bệnh viện
Quốc tế chỉ có bệnh nhân việt có sổ hưu.

NGÃU HỨNG GẠCH...

Ồ có vẻ như là lò gạch!
Nơi Chí Phèo sinh ra
Tháng tốt giờ lành
Làm nên anh hùng sự tích
Kém gì đức vua thừa trước gặp nàng thôn nữ tựa gốc
lan!
Đêm trăng!
Đêm trăng!
Đêm trăng!
Rời rợi là trăng !
Lênh loang là trăng!
Lá chuối uốn cong ma mị những thắt đáy lưng ong
hội làng đánh đu chênh chao trời đất ma mị lòng liêu trai
mừng mừng
Tắt đèn nhà ngói nhà tranh lầu vàng điện ngọc hoang
hoang cỏ bông bênh trôi bèo
Nao nức cuộn cuộn phiêu phiêu

Kim Trọng Thúy Kiều nhe nhe chữ nghĩa hơi bị nhiều
chẳng dám chơi liều một đời ảm ức cay như ớt tiêu
Kìa nàng công chúa vương quốc tự do vũ đại
Người anh hùng hành động vô tư không vụ lợi
Mĩ nhân không mắc tội tà dâm...
Đã đêm trắng cần chi sai đúng cần chi trong veo với chả
mê lầm
Lò gạch cũ muôn năm!
Muôn năm lò gạch cũ!
Không rêu phong...

NHỮNG MẢNH VỠ CHIỀU ĐÔNG...

1.

Một mình chiều lặng ngắt
Cả thế gian dồn về
Nhật nắng
Nhật gió
Nhật mây
Nhật rét
Mùa đông xứ bắc không chịu lạnh
Mùa đông oái oăm mùa đông dở chứng
Nóng và ẩm chọc giận
Đông đánh khật khùng
Nhàm chán mùa đông...

2.

Bên lề đường
Quán xá vắng teo
Rượu ế
Bia ế
Đám đàn ông lút cút về nhà in hết những con gà uể oải
về chuồng cùng bóng tối
Nỗi ám ảnh nồng độ cồn
Không vãi linh hồn mà chỉ ghê nhẵn túi
Đồng lương còm
Giá điện giá nước giá gạo đều đều leo thang
Quán xá ủ ê nổi hiu quạnh mang màu mây xám...

3.

Ngã tư đèn xanh đỏ như những con mắt đứng trông
Hết hạn hăm dọa
Một cặp loa thùng rền rĩ
Đàn ông đàn bà một cặp
Nhái giọng thanh lam
Nhái giọng tùng dương
Phảng phất một tí đàn một tí tuần một tí ông hoàng nhạc
đỏ nhạc xanh nhạc vàng
Bất ngờ giai điệu hành khúc
Khách qua đường hờ hững
Loa thùng mệt nhọc
Dần im
Rệt rệt khọt khẹt
Loa cũng như người mắc cúm
Không có cháo hành thơm khói chiều đông...

4.

Uể oải xe hàng nước mía
Hững hờ bánh bao hững hờ sâm lanh hững hờ bánh mì
hững hờ sắn luộc cùng khoai nướng
Bản hợp xướng hững hờ
Tổng phổ rời rạc
Một hòa sắc gam màu bạc nhạc

Phi đối xứng
Phi hài hòa
Phi cấu trúc
Ngôn từ chào thua
Thua trắng tay
Thua trắng...

5.
Những xe rác tú hụ đầy
Uể oải
Rã rời
Bốc mùi nhàn nhạt
Ôi những mảnh vỡ chiều đông...

HƠN CẢ SỰ DIỆU KÌ

[Viết cho vợ chồng trai út ngày bé Diệu Vy chào đời]

Hơn cả sự diệu kì
Bé em ra đời cháu nội của tôi
Ơn trời đủ đầy lành lặn
Như ông bà ta muôn đời mơ ước
"Mẹ tròn con vuông!"
Cứ nuôi là lớn
Nên Người
Niềm vui nhân lên sau những tháng những ngày phập
phồng chờ đợi
Vui và lo chập chờn sáng tối chiều trưa
Nỗi âu lo lặn vào trong giấc ngủ...
Bé em ra đời!
Các con tôi được gọi là Mẹ là Cha
Chúng tôi được gọi Ông gọi Bà
Niềm hân hoan rạng ngời trên gương mặt các con tôi
Lần đầu tiên được nâng trên tay một phần máu thịt ử ả
sẻ chia
Lần đầu tiên được ôm con vào lòng
Lần đầu tiên được nghe tiếng chào đời một sinh linh bé
bỏ

Sự sống nhiệm màu hiển hiện
Khởi đầu một hành trình
Tiếp nối một hành trình
Cõi nhân gian rộng dài
Cuộc mưu sinh hun hút phía chân trời...
Bé em ra đời
Nơi đảo quốc đầy nắng đầy sóng đầy gió
Nơi khởi sinh những cơn bão nhiệt đới ồn ào xô đuổi
Nơi trắng lòng lộng biển biếc trời xanh
Mặt trời chói chang hình như hôm nay cũng dịu dàng
Sóng cũng dịu êm
Chỉ có gió vẫn vi vút thổi
Dịu dàng con gái
Cất tiếng khóc chào đời
Hơn cả sự diệu kì!
Niềm vui nhân lên mãi!
Ngày bé em ra đời!

THỜI CAMERA

*[Tự nhiên nhớ CUỘC ĐỜI VẼ ĐẸP SAO phim làm
theo tiểu thuyết của M.K]*

Tất cả bắt đầu từ Mùa Xuân năm một ngàn chín trăm sáu
mươi tám -1968!

Tiếng bánh xích xe tăng ghê rợn!

Những kẻ quen nhẵn mặt

Quen đến nhàm chán

Ngu và Ác

Ác và Ngu

Không phải dã thú hung bạo mà là dã nhân tự cho mình
cái quyền bắt, trói, tống giam và giết công khai và thủ
tiêu bí mật

Mùa xuân năm một ngàn chín trăm sáu mươi tám!

Anh đào nở mịn màng

Tuyết long lanh dưới nắng

Không ai dám mở cửa ngấm nhìn

Thành phố bất động im lìm

Khi ấy nàng mới lớn

Mùa xuân năm một ngàn chín trăm sáu mươi tám

Nàng tự thấy mình đã chết

Nàng tự thấy mình luôn ngộp thở

Nỗi buồn dai dẳng

Mắt nhìn xuống tê dại

Cha của nàng

Anh của nàng

Một vài người đàn ông hàng xóm tốt bụng
Bỗng dung biến mất
Không một dấu vết
Cứ như họ chưa từng có mặt trên thế giới này
Người thiếu nữ tuổi trăng tròn bỗng dung trầm cảm
Nàng như một cái xác không hồn, một ma nơ canh
Đẹp trong vẻ đóng băng buốt giá...
Thời gian chậm chạp trôi
Mùa xuân năm một ngàn chín trăm sáu mươi tám
Trở thành một thời xa vắng
Những kẻ ngu và ác
Ác và ngu
Vào một ngày đẹp trời bất ngờ biến mất
Bất ngờ in hệt lúc xuất hiện
Cùng tiếng bánh xích xe tăng lạnh lùng ghê rợn
Cả thành phố tê dại trong nỗi ngờ vực
Cả xứ sở tê dại trong nỗi nghi hoặc
Khắp nơi treo biển cấm
Mất cú vọ sắc lẹm khắp nơi
Camera mắt tròn xoe tàn khốc giăng mắc
Nỗi sợ hãi lặn sâu vào kí ức
Thỉnh thoảng giật mình toát mồ hôi...
Nàng kiếm sống bằng nghề người mẫu!
Cái nghề không cần đến ngôn từ
Cái nghề cần lạnh lẽo
Thân xác lạnh
Gương mặt lạnh

Sống độc thân trong một căn phòng nhỏ
Tuyệt đối thu mình
Vì sợ...
Chàng hoàng tử cứ như từ truyện cổ
Bước ra
Hào hoa
Cũng như nàng luôn sống trong sợ hãi
Ái tình làm nảy mầm những khát khao nơi bản thể thẳm
sâu
Họ có nhau
Và họ cùng sợ hãi
Căn phòng nhỏ
Căn phòng nhỏ như tách lìa những ồn ào thái quá
Họ bên nhau
Nhưng mỗi lần tắt đèn
Mỗi lần đều giang dờ...
Người đàn bà rùng mình sợ hãi
Camera đứng trông trần trời trong đêm
Niềm vui tắt ngấm
Niềm đam mê rạo rực tắt ngấm
Trông trọc con mắt vô hồn
Đứng trông xuyên đêm...

NGHĨ SUY VỀ NGÀY MAI

1.

Đêm mùa đông thật dài
Miên trường miên trường tối tăm trời đất đêm trường dạ
Nẫu buồn như một áng cổ thi
Thức dậy ngó trời
Sao tắt ngấm
Bồn bề tịch lặng
Ta như muốn gào lên đòi tỏa rạng bình minh
Đáp lại chỉ có thinh không
Xạc xào gió buốt
Thôi đành ngủ tiếp
Cho xong
Giấc ngủ nặng nhọc
Ta mong có một giấc mơ rực sáng
Rực sáng chân trời
Nắng
Nắng
Nắng lên...
Giật mình tỉnh giấc
Ngoài kia vẫn bóng đêm
Trời đất tối tăm...

2.

Ta bàng hoàng

Và ta sợ hãi

Khi nghĩ không có một ban mai

Đêm dài nối đêm dài

Bóng tối liên miên bóng tối

Trăng bỏ đi tự khi nào

Những vì sao xa xăm cũng bỏ bầu trời trốn mất

Ánh sáng bỏ ta đi

Dày đặc đêm trường còn lại

Giấc mơ những vì sao sáng bỏ ta đi

Giấc mơ một ngày mai hé rạng bỏ ta đi

Bỏ ta đi những làn gió ấm

Bỏ ta đi những ngày hè cháy bỏng

Bỏ ta đi những ngày xuân nồng ấm

Bỏ ta đi

Bỏ ta đi

Không còn dự tính cho những ngày mai

Không còn trăn trở cho những ngày mai

Không còn niềm vui đón đợi

Không còn khắc khoải nghĩ suy

Không còn cả thao thức đêm dài

Không còn....

GẶP BẠN CŨ CẢM TÁC

Anh đã có một đời thật đẹp
Như nhiều người ngợi ca lúc tửu nhập ngôn sơn sơn
Nhà đẹp, xe đẹp, vợ đẹp, con đẹp đương nhiên là bờ rất
đẹp
Chúa biết mặt và vua biết tên
Tuy chỉ đứng trên vài ngàn người nhưng anh rất oách
Cười rất to...như pháo nổ vang rền...
Tôi với anh vốn là bạn
Gặp nhau là rồn rảng cười đùa
Tôi thích sống ở bên lề, bên rìa, tôm, cua, ốc, ếch...
Tôi không thích vua và chắc vua chả thích gì tôi
Mọi thứ trên đời...đẹp rồi sẽ xấu
Tôi chỉ thích cười
Trở về già tôi thấy mình vẫn vậy
Nhưng thấy anh...quá đổi là buồn
Ồ hóa ra anh đã cần đến gậy
Tập tễnh đi ít đứng nhiều ngồi...
Tôi lăng đảnh đạp xe và chụp ảnh
Thích seo phì và thường nhật cúng phây

Bạn cũ ai còn thì chơi
Bạn mới ai hay hay thì chát chít
Còn anh vẫn nghiêm trang và hoàn hảo
Dự đám tang ai đều huân huy chương đủ đầy các loại
Anh bảo chơi phây cho nó hư người
Anh bảo seo phì chỉ có bọn choai choai
Vâng thì vẫn thế, tôi và anh vẫn thế
Trời sinh tính bền hơn đá núi
Ai là ai bền vững vẫn là ai
Có thể anh rất xót thương tôi
Và có thể cả tôi và anh đều đáng thương, có thể
Mặc kệ cứ seo phì cho đã
Rồi cúng phây
Cúng phây cúng phây...

HẬU HIỆN ĐẠI VỀ...NGHÈO

Rớt mòng toi!
Tận xương tận tủy
Gia truyền trăm năm ngàn năm
Đã đang và sẽ
Nghĩ tương lai trào nước mắt
Nhìn quá khứ toát mồ hôi
Ngẫm hiện tại run như chuột lột...
Nghèo kiệt cùng
Nghèo trang trọng
Nghèo kiên trì
Nghèo bền vững
Nghèo nhưng tốt
Nghèo mà trong veo trong suốt
Nghèo mà trèo cao bay xa viễn mộng hồng mơ
Nghèo mà nở bung bung tràn trề như nước vỡ bờ
Nghèo mà huyênh
Nghèo mà ham tinh tướng in hệt củ khoai nướng
Nghèo mà mẹ thiên tình
Nghèo mà ham cúng dường cúng chiếu ham cúng loa
phường

Nghèo mà hám danh sông
Nghèo mà dở đủ đường dùng vàng mua tương
Chán đủ đường
Ngũ đế tam vương
Con ngựa chết trương
Chết chợ chết đường
Lãng to mà lớn
Y uông
Đã nghèo lại còn thông minh sáng suốt
Tuốt tuồn tuột
Khôn như chuột
Luôn là chuột...

ÔI MỆT MỎI MỆT MỎI MỆT MỎI!

Kính thưa các loại mệt mỏi!
Hoan hỉ chào mừng các loại mệt mỏi!
Đã mệt mỏi đang mệt mỏi và sẽ còn dài dài mệt mỏi
Tháng năm qua dài ngoằng ngoằng mệt mỏi
Mệt mỏi duy nhất
Mệt mỏi vô đối
Mệt mỏi vững như núi dài như sông lớn như biển trập
trùng sóng đen cuồn cuộn như điên liên miên
Bụi mịn thường xuyên vượt ngưỡng
Thang đo không khí chất lượng tím bầm
Khói lò thiêu buồn vờn vẩn đủ mùi tục lụy
Khói đốt củi bốc vị nhạt phèo phèo
Thời của những đảo chiều thăng nên ông ông nên thăng
chán ngắt
Danh ba vạn chín nghìn lên chặt
Hết cả buồn nôn
Hết cả muốn nôn
Hết cả vui và hết cả buồn
Cười y uông và khóc cũng y uông
Sở đỏ sở hồng thẻ căn cước
Giám sát hành trình tàu biển khơi xa

Thẻ vành EU lù lù không được gỡ
Lu lon bi bơ
Ba la lô tô mi ma mo za ta bà xí quách béo tốt chết bà
Chay trường kèm thuốc cường dương
Tóc bạc ngạo nghệ đầu đen nổi loạn
Thơ được mùa lầy lùng như rác
Vỗ tay cho mày chết
Ngáp ngáo ngáo ngơ bơ phờ
Ven đường kiếm từng đồng bạc lẻ nhàu nhĩ
Mĩ kim dùng thùng xộp mang về
Photoshop biến mặt người thành bà răn trăm thứ...
Mệt mỏi vô bờ chỉ đến không đi!

CÓ MỘT XỨ SỞ...

*[Nhớ một tác phẩm đọc lâu rồi và
liên tưởng tạt ngang...]*

Có một xứ sở hình như tên gọi navidaingulubuki
Có một không hai trên mệnh mông trái đất
Xứ navidaingulubuki có một nét đẹp truyền đời
Trên nền tảng Ngu và Ác
Ngu và Ác bẩm sinh
Bẩm sinh Ngu và Ác
Từ tâm can trí não dạ dày tay chân dương cụ âm hộ
thuần thành Ngu và Ác
Ngu một cách thông minh
Ác một cách lương thiện
Thất kinh
Xứ navidaingulubuki
Đem tiền chẵn đổi và mua tiền lẻ
Đem tiền thật để mua đồ giả
Đắm đuối với mộ địa xương khô
Lúc nào cũng xưng xưng ngày xưa ngày xưa
Ôi xứ navidaingulubuki hãnh diện lon lu hào hứng chợ
cóc quán cóc xe dù lu bu thi phú ngáo ngú
Người như ngọc tên gọi bú dù.

HUÊ TÌNH TÂN DIỄN CA

*[Về một nhà thơ chuyên viết làm đẹp lòng những người
hâm mộ...]*

Ông bạn tôi vốn người ...phong nhã
Và hào hoa gồm được cả hai.
Tài thơ thì kẻ cũng tài
Khéo chiều nữ giới! Ôi giới! Đáng khen.
Thủa hoa niên, thi ca lộ lộ,
Đã làm thơ để tỏ lòng trung.
Thơ nhân dịp. Thơ kính dâng,
Thơ chào mừng cứ mỗi năm vài lần.
Ông là một công dân mẫu mực,
Vua biết mặt cùng chúa biết tên.
Danh vang vang khắp cả miền,
Thi đàn thi giới, bề trên... rõ ràng.
Hồn thơ ông sẵn sàng ..."cập nhật"!
Cứ như là chong chóng xoay xoay.
Thơ "cúng cụ" đã hết thời
Tài thơ ông chuyên à ơ huê tình.
Thời có mạng muôn phần tiện ích,
Ai ai người cứ thích là đăng
Chị em ồn ã giảng giảng,
Đăng thơ đăng ảnh nhưng nhăng vui cười.

Ông bạn tôi vốn người nhạy bén,
Cơ hội vàng quyền biến ngôn từ.
Tình tang tang tít đong đưa,
Đam mê, khờ dại...cho vừa lòng nhau.
Tuổi hồi xuân muôn màu vi diệu,
Trái tim yêu loạn nhịp đủ đường.
Nào môi thắm nào má hường,
Nào hò hẹn nào vắn vường hẹn hò.
Món cầu lông là trò phải tập,
Nhìn thấy nhau tim đập rộn ràng!
Phòng trà mắt cứ mơ màng,
Sàn khiêu vũ tình ngổ ngang trăm đường.
Thơ huê tình cứ tuôn rào rạt,
Các nàng nghe mắt ướt dạ sầu.
Một đời cầm mặt cúi đầu,
Quanh quanh xó bếp con hầu không công!
Những gã chồng đúng là...gỗ đá,
Tính tình y như gã Sạc lờ (*)
Gã chồng nhàn nhạt ơ hờ,
Đâu như thi sĩ mộng mơ lụy tình!
Những...em già một lần được gặp,
Ông bạn tôi! Dịu dặt yến oanh.
Hoa vàng nở trên cỏ xanh,
Mua vài tấm vé về miền tuổi thơ!
Thôi thì cứ mây mưa cho bỏ!
Miệng thể gian cứ bỏ ngoài tai!
Thơ ca đắm đuối dài dài,
Đăng pay chờ nhận những lời...đắm mê!

Ôi! Bài này tràn trề thi tứ!
Bài vừa đăng đầy ứ nhân văn!
Ngôn từ đẹp tựa thanh vân(?)
Thi tình thi ảnh cách tân ai bằng.
Thật đúng là một chàng hoàng tử!
Ôi lòng em! Bùng nổ! Chênh chao!
Một giây mơ mộng cùng sao!
Còn hơn vạn kiếp tào lao đèn dầu?!

Ôi thơ ca muôn màu vạn vẻ,
Ông bạn tôi cứ thế mà làm.
Ngày ngày tháng tháng năm năm,
Huê tình thơ ông cứ đăng hàng ngày.
Rượu nhạt uống lắm cũng say
Thơ nhàn nhạt thế mà hay ra trò.
Ngoài biển lớp lớp sóng xô,
Bao em hết đất mong thơ ông hoài

÷÷÷÷÷

(*) Nhân vật người chồng tâm thường trong tiểu thuyết
BÀ BÔ VA RY!

NHỮNG NGÀY THƯỜNG THẨM KHỐC

Không đại dịch
Không thiên tai
Không đạn nổ bom rơi
Không! Không có tình huống khẩn cấp
Những ngày thường nối tiếp ngày thường
Không đại lễ
Không treo cờ rủ
Những ngày thường có phần đơn điệu và nhàm tẻ
Chín mươi chín phần chín phần trăm ăn uống ngủ nghỉ
uống chè chén vỉa hè và bia cỏ và cơm hộp và seo phì và
cúng phây và đội xe vào ca doanh nghiệp nước ngoài
Những ngày thường
Tưởng như là chỉ thế...
Đọc báo
Toàn báo lẻ phải
Sợ hãi
Một mình sợ hãi
Người chết cháy
Trẻ bị bỏ rơi
Áu nhi bị cha dượng tỉ mẩn đóng đinh vô đầu
Người thân chết bỏ vô thùng xốp mang về quê hương
bản quán

Cả nhà tự tận bằng thuốc chuột vì không có gì ăn
Anh em giết nhau vì đất hương hỏa
Bắt cóc trẻ tống tiền bạc tử
Lừa đảo công nghệ cao tận ngõ hẻm hang cùng
Sát thương người thực thi công vụ
Mĩ kim lèn chặt những thùng xộp chở về dinh thự múa
gậy vườn hoang
Lừa đảo quy mô toàn quốc đã thành thông lệ
Bằng cấp giả, danh hiệu giả, anh hùng giả, trí thức giả, tu
hành giả, tiền giả, thông tin giả, bệnh án giả, lương thiện
giả, tâm linh giả, thần tượng giả...
Chuyện đời thường
Những ngày thường đã không cháy lên
Như đồng tro tàn dần nguội lạnh
Những ngày thường khiến ta rùng mình ớn lạnh
Không nghĩ nữa
Không nghĩ nữa
Thôi không nghĩ nữa...

LỤC BÁT BỰC MÌNH

"Đến đâu cũng gặp nịnh thần
Đi đâu cũng thấy thẳng đàn lập ngôn
Văn chương thơ phú cái (l...)"(•)
Người thơ nửa cáo nửa chồn! Khiếp kinh.
Người đời lẫn lóc mưu sinh,
Lũ này dùng chữ kiếm vinh! Làm màu.
Thi ca nhàu nhĩ nhĩ nhàu,
Ngôn từ rỗng tuếch đua nhau xí xàm.
Kéo nhau lập nhóm lập phường,
Tên kêu rộn rảng phấn hương bịp lòn.
Nhân ngày nọ nhân dịp kia,
Dập dìu váy vó hót hia bày trò.
Nào thơ tặng. Nào thơ cho,
Thi hào thi bá mút mùa khen nhau.
Những lời lưỡi chót môi đầu,
Sở Khanh lại muốn mượn màu chàng Kim.
Ô kìa những mã - giám - sinh!
Cũng thơ phú cũng lung linh mượn lời.

Ô kìa họ Thúc! Đúng rồi,
Trộm tiền trốn vợ! Chơi bời. Thi ca.
Ô kìa quý quý ma ma,
Háo danh xuẩn quấy nên ra sự này.

*

* *

Lời quê chấp nhật đông dài,(••)
Đọc xong thì uống một vài...lon bia!

(•) Thơ Phong Lan Phạm

(••) Thơ Nguyễn Du

THƠ VỀ SÁO NGŨ

Chạm đến trái tim chạm đến trái tim
Trái tim bị chạm trái tim được chạm
Một trăm triệu người
Mỗi ngày mười lần
À không trăm lần
Rung và lắc
Lắc và rung
Có vẻ như động đất
Hóa thành động đất
Hóa thành những cơn nấc
Dài
Dài
Miên man
Bất tận
Lấy đi nhiều nước mắt
Nước mắt nhiều lần được lấy đi
Từ một trăm triệu người
Gọi chung là khóc
Một trăm triệu người khóc và khóc
Khủng khiếp
Tiếng khóc như tiếng mưa rơi như tiếng thác đổ

Rầm trời
Tơi bời
Ngập và lụt
Lút cả phố ngắn
Lút cả phố dài
Lút luôn phố núi
Lụt luôn phố biển
Chết xe thường xuyên
Đôi khi chết người
Đổ nước mắt lại rơi...
Một trăm triệu người
Trái tim bị chạm
Một trăm triệu người cùng khóc
Ô sao mà vui!
Ồi giờ ơi!
Sáo ngữ
Buồn như đồ cúng
Thiu xôi.

TRÌNH DIỄN (H)ẬU (H)IỆN (D/Đ)ẠI

[Nhân xem một cái cờ nhíp vui vui...]

Chùng vài chục người
Đánh trống cà rùng và giương cờ trên vai khăn quàng
kiểu thiếu thời
Đi và vung tay hơi đều
Có người đội nón lá
Có người đội mũ mềm
Có người đội mũ lưới
Có người thì nón(mũ) cối
Có người đầu trần lơ phơ tóc hoặc hói
Chân
Đeo giày hình như giả da
Giày thể thao hình như hàng nhái
Dép rọ kiểu China muôn thừa
Dép tổ ong hình như đã cũ
Có người hình như mắc bệnh xương khớp
Có người gầy tong
Có người bụng bự
Có người lưng còng còng
Hình như tất cả đều thâm thấp
Chứng tích một thời tem phiếu đậu phụ chua thay thịt hạt
bo bo thay gạo

Hình như...

Họ rất vui

Hồn nhiên

Chắc

Mua vé về tuổi thơ kiểu com bơ

Trộn gói

Dưới trăng thì phải

Bãi khá rộng hình như không cỏ mọc

Đồng người xem nhộn nhịp tung bùng

Xem

Nhảy, chạy, hua tay, đá chân

Tất cả đều thăng hoa

Niềm vui chia đều và nhân lên

Nhân lên

Tỏa lan...

Họ thực sự là những nghệ sĩ trình diễn

Thời @ không nhất thiết phải chuyên

Không nhất thiết cần kịch bản và đạo diễn

Không nhất thiết cần đạo cụ hóa trang và ánh sáng

Thời @

Sân khấu đời thật to thật rộng

Mỗi người là một thi nhân

Mỗi người là một vũ công

Mỗi người đều sẵn trong lòng một tiềm năng trình diễn
Rất thật lòng
Rất hồn nhiên và sáng trong...
Những nghệ sĩ không hề bất đắc dĩ
Họ đang là
Như họ đã là
Và có thể sẽ là
Kìa sân khấu thời @ đang tràn đầy sung mãn
Sự phiêu du của cái tù đọng
Sự phiêu lãng của bé tắc
Sự chuyển động mang tinh thần hóa đá
Những ngân vang của nhịp điệu tẻ ngắt...
Ồ! Vui sao!
Nghệ thuật đỉnh cao!
Đừng ai ngờ vực
Đỉnh cao!
Những nghệ sĩ trình diễn đã tuyệt đối thành công trong
biểu đạt sự nhàm chán, nghèo nàn bằng các phương tiện
cực hạn của nhàm chán và nghèo nàn!
Ta cười hồn nhiên và nước mắt chứa chan!
Buồn cho niềm vui
Buồn cho sự thăng hoa bi ai
Vui cho sự nhàm tẻ trường sinh dằng dặc
Âm âm tiếng trống cà rung cà rùng...

BIA MIỆNG

Ăn trên nỗi sợ hãi
Ăn trên cái chết rình rập
Ăn trên nỗi lo thất ruột
Ăn trên những cái chết tức tưởi
Ăn trên nỗi cùng khôn phủ trùm...
Nỗi nhục nhã này ngàn năm còn lưu dấu
Nỗi nhục này hằn in trên mặt lũ gian tham
Những lời nói óng ánh mạ vàng
Những diễn ngôn được rưới màu mè nước mắt
Những bộ mặt nung núc ngấy ngốt
Những ào ào chém gió
Những tuồng tích quen nhàm váng mỡ
Tiếng thối lưu ngàn năm...
Bia miệng nhân gian
Bia vĩnh cửu trên vô hình Internet
Tiền bất nghĩa khởi mòm đều thành cứt
Tiếng xấu muôn thừa bêu danh
Đại dịch qua đi
Cuộc sống chẳng bình yên
Những mĩ từ bốc mùi giả trá
Bốc mùi hồn ma bóng quỷ

Bốc mùi tro tráo trây ỳ
Bốc mùi tử khí tan rữa niềm tin
Niềm tin rơi đầy vực
Niềm tin biết bao giờ trở lại
Mất niềm tin nhân gian thành địa ngục
Mất niềm tin tất cả hóa bọt bèo
Mất niềm tin niềm tin đã mất
Đâu chỉ là lỗi lầm mà đó là tội ác
Lưới trời lỏng lẻo không tha...
Đại dịch qua đi
Tội nghiệp niềm tin
Nơi tôi nơi bạn
Niềm tin bị đánh cắp
Ơi niềm tin vĩnh viễn chẳng quay về
Đại dịch qua đi
Nghĩa tình đồng bào xác vô hồn lay lắt
Những gì đã mất
Chẳng quay về...

TÔI CHỌN YÊN LẶNG

Bạn có thể mắng mỏ, bắt bẻ, phẫn nộ, rửa nguyên

Đều có thể

Bạn có quyền...

Còn tôi chọn yên lặng

Dù

Tôi không phải triết gia

Không phải nhà truyền giáo

Không phải kẻ tu hành

Không phải ẩn sĩ

Không phải nhà đạo đức bùng vài bờ chữ "độc thiện kì thân"

Tôi một kẻ vô danh

Đã từng mở miệng từng gào thét từng bàng hoàng từng

đón đau như một người điên(•)

Đã từng tin vào sức mạnh ngôn từ "di sơn đảo hải"

Đã từng

Đề rồi tan tành ảo mộng

Vỡ vụn ảo mộng

Khô xác ảo mộng

Tuyệt tự ảo mộng

Thôi
Đành
Yên lặng
Không hề coi nó là vàng
Không hề
Sau biết bao tháng bao năm
Nhận ra
Vô ích ngôn từ
Bạc bẽo ngôn từ
Rẻ rúng ngôn từ
Bất lực ngôn từ
Cõi nhân gian mệnh mông chật chội
Cõi nhân gian chật chội mệnh mông
Chối bỏ
Hững hờ
Phi giao tiếp
Ngôn từ trở nên rỗng ruột
Cũ nát gây mòn hư hao...
Tôi chọn yên lặng!

NHỚ NGUYỄN MỘNG GIÁC

(Tôi đọc ông kể cũng đã là nhiều... Và trưa nay, bỗng nhớ)

Cuốn cuộn dâng trào "Sông Côn mùa lũ"
Những thiên tùy bút đắm đuối dịu dàng
Người văn chương mơ mộng
Theo nét đất mỡ màu của những dòng sông
Những dòng sông những dòng đời Việt
Khắp ba miền Bắc Trung Nam
Dong ruổi ngựa đi mệt mỏi
Dong ruổi dòng người phiêu bồng tứ tán
Biển. Biển khơi đầy bão giông
Gió cuốn mây bay sóng xô xám bạc
Mênh mang những chuyến ra đi
Nhấp nhô thoi thóp cánh buồn viễn xứ...
Văn chương tự cổ cũng là lịch sử
Lịch sử những phận người
Những phận người bé nhỏ
Đan bện thành phận số muôn người
Hiện lên từ những trang toàn chữ

Trường thiên miên viễn những lớp người trong gió cuốn
trong mây trôi trong bụi trần dậm dài thiên lí trong cuồn
cuộn sóng xô trong im lìm bể dâu dâu bể
Hiện lên từ những trang toàn là chữ
Máu và mồ hôi và những nụ cười và nước mắt
Nỗi đau của những cuộc sinh thành
Đầm đìa máu đỏ
Đầm đìa mồ hôi
Và thở dốc...
Ồn ào những mùa biển động
Mệt và buồn thiên lí ngựa chân bon
Văng vẳng đâu đây tiếng chim vườn đầy nắng
Bao giờ gió trở lại?

ĐÁNG (SIÊU) LO

Bạn tôi hình như trần trọc thao thức
Nhiều đêm
Nhiều tuần
Nhiều tháng
Thậm chí nhiều năm
Và triết lí
Nỗi lo lớn nhất nỗi lo tầm thế kỉ
Không phải lũ quan tham
Như đàn sâu
Thứ gì cũng ăn
Không phải...
Nỗi lo thất ruột thất gan
Nỗi lo nghệt thở
Nỗi lo kinh rợn kinh hoàng
Là khi người dân thờ ơ thây kệ
Tháng ngày vô tư
Giữ mình làm - người - tử - tế
Bầy quan tham không phải việc của mình...
Ôi! Những kẻ ăn nhờ ở đậu trên đất nước của chính mình
Tôi chia sẻ nghĩ suy bằng cái cười héo hắt
Cái cười tàn kiệt bi ai

Nỗi lo của tôi
Tận cùng bi đát
Tận cùng nực cười
Tôi
Bạn
Và có thể chúng ta
Những người dân đỏ dân đen dân cùng
Ôm giấc mộng làm quan
Giấc mộng nối kiếp truyền đời
Giấc mộng lớn
Giấc mộng con
Giấc mộng đêm hè giấc mộng đêm xuân
Làm quan
Làm quan
Làm qua...

LÃO NHÂN NGẪU CẢM

Cứ như là trẻ nhỏ,
Được đi chơi hội làng
Xanh xanh và đỏ đỏ
Quà bánh hơi làng nhàng.

Cứ như là các cụ
Lủi thủi khi về già
Được làng mời dự cỗ
Ý ới khoe gần xa.

Một già và một trẻ,
Vòng đời quanh. Vòng quanh
Già ươn ao hờn dỗi
Trẻ mè nheo đành hanh.

Dỗ trẻ con bằng kẹo,
Cái kẹo mút rẻ bèo
Nặng người già. Càng dễ
Cứ bốc thơm thật nhiều.

Trẻ hờn mát. Ăn roi
Già dờ chúng thì...dọa
Ví như cắt hầu bao
Hoặc đem ra sỉ vả.

Có một nhà...triết luận(•)
Trăm năm cái kiếp người
Tuổi già là nỗi nhục
Và dơ đáng nhất đời.

Nghe thấy kinh bỏ mịa
Nhưng nghĩ chẳng thấy sai
Nào ai người khú đế!
Không thích thì bịt tai!

÷÷÷÷

(•) Hình như là Cụ HNH!

BÀI THƠ VỀ NHỮNG NHẬT NHÒA

["Lung khôn uốn lộc nên từ" - Nguyễn Trãi]

1.

Bất chợt chiều, sau cơn mưa, trời năm nay giở chứng
Miền trung du Bắc Việt mà như Sài Gòn chợt mưa rồi
chợt nắng

Không có ai nhớ áo lụa Hà Đông

Cái thời lãng mạn

Cái thời thi vị

Cái thời thanh cao

Cái thời tâm hồn nhẹ như làn sương như hơi thở như
sương bay như khói lan thanh thủy mơ hồ vĩnh viễn đã
đi xa

Không còn ai lánh đục về trong

Không còn ai mơ kiếp sau làm tùng làm trúc

Không còn ai mong hoàng hạc trở về

Không còn ai ngược dòng tìm chốn hoa đào

Không còn ai dám khước từ

Không còn ai thẳng lưng cao đầu thẳng gối

Không còn ai kiêu hãnh như cúc hoa trái mùa...

Ôi những ngày xưa ngày xưa...

2.

Giả vờ cá tính

Giả vờ kiêu hãnh

Giả vờ trấn trở ưu tư

Giả vờ lên tiếng bất bình

Giả vờ xót thương

Giả vờ khước từ quay lưng ngoảnh mặt

Giả vờ đổi mới giả vờ phản biện

Giả vờ thanh cao...

Trời đất

Giả vờ xuyên thủng xuyên năm

Từ đời này qua đời khác...

Trùng trùng điệp điệp

Nhật nhòa đầy vẻ kiêu hãnh

Kiêu hãnh trong nhật nhòa

Nua già

Già nua

Nhật nhòa như đã từng

Nhật nhẽo như đã từng

Vô tâm tích như đã từng

Bỗng

Vào một ngày đẹp giờ

Hón hờ

Tụ bạ

Lông nhông

Phô bày lần cuối

Nhật nhòa...

CHỢT NHỚ KIỆT TÁC NHỮNG CHIẾC GHẾ
CỦA Eu.IONESCU

Khán phòng hình như chật người

Vài chục ghế

Thêm

Lại thêm

Thêm thêm nữa

Ghế và ghế

Vài trăm

Chưa đủ

Thêm

Thêm nữa

Người

Lại thêm người

Thêm ghế ghế thêm

Ghế tràn kín

Ghế tràn khắp các lối đi

Khắp các hành lang

Người

Và người

Ẩn ẩn hiện hiện

Nhật nhòa hình hài

Hiện hiện hình hài

Có vẻ toàn những mặc khách tao nhân
Nhàu nhĩ và cũ nát
Lầy bầy run rẩy chấp chới bước
Gợi nhớ đàn chim cánh cụt mùa đói
Gợi nhắc một thời xa xôi
Gợi nhớ những gì mỗi mòn
Những mặc khách
Những tao nhân một đời ngậm miệng
Một đời ú ớ
Một đời lập ngôn lập thuyết đôi mùa theo ý bề trên
Một đời chém gió
Đè nhau trên một chiếc thuyền
Chen nhau bật máu đỏ lệt thậm chí rơi đầu xương tan thịt
nát
Đao bút gươm bút
Một khi đã vung lên...
Khán phòng chấp chờn ắp hiện
Những bóng ma mốc meo thời gian
Những phục trang lòe loẹt cũ
Những râu tóc bơ phờ cổ quái ngày xưa

Khán phòng xào xạc tiếng
Khán phòng u ơ những thanh âm bí ẩn
Khán phòng bỗng lặng ngắt
Diễn giả xuất hiện
Oai nghiêm như muôn thừa oai nghiêm
Diễn giả cao giọng tiếng bỗng trầm rơi khoảng trống
Diễn ngôn vụn thừa cũ mềm
Diễn ngôn mang sắc màu ma thuật
Khán phòng lặng ngắt
Những chiếc ghế lặng im
Ngay ngắn thẳng hàng
Như một đội quân lạnh lẽo
Bất ngờ rào rào rầm rộ tiếng vỗ tay
Ngoài kia biển đen ngòm
Không trăng không sao!

TỰ NGÔN...

Không thể dễ dàng và trơn tuột viết và nói hết nơi này
đến nơi kia
Anh yêu thương cả thế giới này
Anh đâu phải là thánh nhân
Đâu phải là siêu nhân
Đâu phải là đấng tu hành đọc thiên kinh vạn quyển
Đâu phải là nhà truyền giáo được thượng đế phái xuống
trần gian cứu khổ cứu nạn
Đâu phải là triết gia vàng nguyệt quế lung linh trên đài
trán vời vợi mênh mông
Cũng không phải là thi nhân ngôn từ diễm lệ ảo huyền
Anh chỉ là một thường nhân
Vô danh và lẫn giữa biển người đông như lá nhiều như
cỏ
Như hạt nước lẫn vào điệp trùng sóng bể
Như tia nắng nhỏ lẫn vào rạng rỡ thái dương
Không thể dễ dàng
Không thể...
Yêu và ghét trọng và khinh

Cuộc lựa chọn không hề đơn giản
Cuộc lựa chọn đầy những thao thức và dằn vặt
Đầy niềm tin và không thiếu đốn đày tuyệt vọng
Không ít lần sai lầm vấp ngã
Không ít lần hối hận...
Anh không biện minh
Không quanh co
Không bằng mọi cách đổ thừa
Không lảng tránh
Không cao ngạo phách lối
Không màu mè uốn lượn ngôn từ
Không cay cú được mất thắng thua
Yêu và ghét cuộc lựa chọn không dễ dàng
Luôn là khó nhất
Anh tự biết
Mình đâu phải thánh nhân.

MÙA THU ĐÃ SẮP ĐI QUA

[Nhân bạn Nguyễn Harry có tám ảnh đẹp quá chừng]

Giá như thành phố không ngập úng nhiều đến mức hóa
thành nguồn cơn cho những cú pha trò ai oán
Giá như không có những linh xình lăm thu nơi học
đường suốt từ bắc chí nam
Giá như không có cháy nhà chết người rất đổi kinh
hoàng
Giá như không có những vụ tông xe cộm bữa
Giá như nơi cửa khẩu cả đoàn xe chở nông sản bỗng
dưng bị làm khó dễ
Giá như án tử hình được bãi bỏ
Giá như không có những trò xôm tụ vô duyên hay cũng
gọi là dơ dáng dạng hình thao diễn sự già nua cóc cáy và
nhão nhoét
Giá như không có...
Mùa thu đẹp biết bao nhiêu
Mùa thu tuyệt mỹ
Mùa thu hoàn hảo không tì vết

Dưới thấp
Trên cao
Nhẹ mây bay
Nhẹ gió mơn man
Nhẹ cánh chim trời
Nhẹ đàn ong đàn bướm
Nhẹ vương tơ nhện giăng mừng thương nhớ
Nhẹ tiếng bầu tiếng trúc đêm trong
Nhẹ tiếng thơ ngâm
Nhẹ lằng lằng chiều thi hứng
Dịu dàng cúc hoa màu nắng
Dịu dàng áo mỏng hoàng hôn trong veo
Giá như...
Tiếc cho mùa đã đến
Tiếc cho thi ca
Tiếc cho nước biếc trời xanh
Tiếc cho tà áo mong manh
Tiếc...
Mùa thu đã sắp đi qua.

TÁN NHẢM CỬU KHÚC

[Theo Lão huynh Trần Nhương]

1.

Cụ ông cùng với cụ bà
Đồ Sơn vẫy gọi. Thân già quản chi!
Một lần quyết chí phải đi,
Được nghe diễn thuyết lâm li quá trời.
Được ăn rồi lại được chơi,
Được quà rồi lại được lời...gió bay!
Đồ Sơn! Ghẹ béo mình đây,
Khi ăn thì phải dùng tay...hơi nhiều.

2.

Buồn tình đời đã về chiều,
Thân trăm thứ bệnh. Đủ điều sầu bi.
Bất ngờ có một chuyến đi,
Trời ơi! Quá tuyệt! Khắc ghi ơn này!
Sấm sanh váy vó đủ đây,
Thuốc ta cùng với thuốc tây đề phòng.
Xe lăn xe đẩy ba toong,
Ai mà yếu quá vợ con đi cùng.

3.

Tuổi già thường rất là buồn,
Con cháu thì bận. Mãi làm mãi...chơi.
Còn cái gọi là bạn đời,
Hoặc già hoặc đã...về trời quy tiên.
Bất ngờ mưa móc ơn trên,

Đoái thương cho gọi về miền...Đồ Sơn!
 Biển xanh sóng biếc dập dờn,
 Dối già một chuyến bôn chôn bước chân.
 Năm sao khách sạn tuyết trần,
 Tiếp viên xinh đẹp mười phân vẹn mười.
 Tiệc tùng chè rượu mê toi,
 Chăn êm nệm ấm thanh thoi ngồi nằm.
 Trăm phần trăm bậc lão thành!
 Một đời cầm bút! Sáng danh một đời!

4.

Đồ Sơn là chốn ăn chơi,
 Đại gia, sếp nhón khắp nơi tụ về.
 Một khi. Khi đã. Một khi...
 Tiền tiêu như rác! Sá gì mưa rơi.
 U bảy mươi. U tám mươi,
 Văn nhân thi sĩ lỗi thời quá ta!
 Đồ sơn không bằng đồ nhà,
 Thịt bò tái nhạo thân già lương hưu!
 Đồ Sơn gió thổi bốn chiều,
 Lão thành hỏi có dám liều bon chen?

5.

Gặp nhau kẻ bắc người nam,
 Buồn vui trộn lẫn. Biết làm chi đây?
 Lung còng. Gối mồi. Còm gầy.
 Mất mờ. Tai nặng. Tóc mây. Sói đầu.
 Run tay. Răng rụng. Phờ râu.
 Ngẩn ngơ. Quên nhớ. Đầu đau. Giật mình.
 Dáng xiêu. Hình vẹo. U minh,

Thoắt cười. Thoắt mếu. Da nhăn. Béo phì.
 Trời ơi! Hội nghị. Thật kì,
 Giật mình chợt nhớ thửa xưa đời Trần.
 Oai hùng Hội nghị Diên Hồng,
 Bô lão thay mặt muôn dân tỏ bày.
 Giật mình xem cái - thời - nay,
 Lão thành văn sĩ! Bầy hầy đồ sơn!

6.

Đã là Hội nghị...Nước mình,
 Hẳn là phải có diễn văn một bài!
 Đồ Sơn Hội nghị lần này,
 Có chủ tịch nước! Quá hay! Thỏa lòng!
 Lão thành khí thế bùng bùng,
 Lắng tai như thể chưa từng được nghe!
 Lời châu ngọc. Lời vồ về,
 Ngợi ca. Kì vọng. Miễn chê. Miễn bàn.
 Vinh danh. Hoa tặng. Liên hoan,
 Tận tay quà tặng chứa chan. Hà lòng!
 Đồ Sơn non nước trập trùng,
 Trong phòng hội nghị loa thùng vang vang.

7.

Cơ trời có hợp có tan,
 Mấy ngày hội nghị hân hoan. Mấy ngày.
 Cuối cùng cũng phải chia tay,
 Ai về nhà nấy tháng ngày lê thê.
 Xem ra có vẻ...nào nề,
 Xem ra có vẻ tái tê cõi lòng.
 Liệu còn có lần sau không?

Chẳng ai dám chắc. Hãi hùng lắm thay!
Tuổi già như chuối chín cây,
Lá vàng rơi. Lá vàng bay. Lá vàng.
Ô kìa! Mây khói Đồ Sơn!
Ngậm ngùi tiễn biệt. Còn hơn ngậm ngùi!

8.

Ô hay là cái sự đời!
Ủ ê mà cũng buồn cười lắm thay.
Thế là từ trước tới nay,
Không hề trung thực? Tội này thật to.
Ra về lo lại càng lo,
Một đời hèn nhát! So đo một đời!
Bao giờ quả cảm? Hỡi người?
"Cổ lai hi"...đã hết thời! Cổ lai ...
Đồ Sơn hội nghị tin bay,
Cối phây được dịp ngất ngây xí xàm.
Rộn ràng nhộn nhịp chê, khen...
Làng ta lại được một phen ồn ào.

9.

Xưa nay đất thấp trời cao,
Xưa nay bao chuyện tào lao đã từng.
Nương theo tút Cự Trần Nương,
Nhà em tán nhảm ẩm ương vắn vè.
Người xưa có chín câu thề!
Vẽ nhọ bôi hề chín khúc đã xong.

BÀI THƠ VỀ THỜI...CÁM VẬN

[Nghĩ vụn của kẻ...vô danh]

Ấy là thời hạt bo bo thay gạo
Hạt bo bo cụt tổ thì nở dẫu có tái sinh cũng không thể
làm thành món ẩm thực cháo hành
Ma de in vudailang!
Không thể!
Ấy là thời người già và con trẻ
Nữ tú và nam thanh
Áo quần vá đụp vá chằng
Không che được kín thân
Thiếu máu nhìn nhau không thể ngượng ngừng đỏ mặt
Ấy là thời đàn bà con gái đến ngày đến tháng
Có nằm mơ cũng đừng hòng có được
Kotex với chả Diana siêu thấm siêu mịn siêu hạng
Có nằm mơ...
Ấy là thời người ta làm bánh mì không bột nở
Cứng như gạch và đen đen mọt điếm tở
Ấy là thời khẩu hiệu ai cũng hô và hô
Xong cuộc mít tinh thì thọt thâm thì
Lũ tư bản rầy mãi mà không chết
Lũ khốn nạn càng rầy ta càng chết

Chết từ đầu xuống chân gọi là chết tiết
Chết từ chân lên đầu gọi là lê lét
Ấy là thời đèn dầu leo lét
Ta nhê nha đọc những trang văn nhặt toẹt
In tipo chữ tỏ chữ mờ
Những trang sách không thơm mùi mực
Không thi vị chẳng nên thơ
Ấy là thời gói mì chính bé bằng đầu ngón tay mẹ già quý
hơn nhân sâm dùng đầu đũa chấm
Bát canh suông bớt đi vị đắng
Đêm 30 giao thừa hóng chiếc bánh chưng con
Như hóng tiên ông bước ra từ cổ tích...
Ôi cái thời cầm vận!
Tháng năm qua đi phải gọi đích danh là cái thời mạt vận
Giấc mơ hồng giấc mơ đen giấc mơ vàng giấc mơ tức
tưởi
Góc vườn không khế mọc
Phượng hoàng hình như mãi mãi không về
Ấy là thời
Cả đoàn người thất thủ bước đi!

VUI...

[Hưởng ứng Cụ anh Thành Phong Nguyễn]

Thảm bại, thảm hại, thê thảm...
Ơn giời lại thấy mừng!
Đề khỏi phải nghe nổ bung bung nổ bung bung nổ tung
bùng
Đề bớt ngạo nghễ bớt ngạo mạn và
Đề bớt
Vận nước đang lên
Giật cả mình trụt xuống
Giật mình
May ra còn biết giật mình
Mấy chục năm
Mấy chục năm dòng
Nổ bum bum cơ hồ không thấy thẹn
Bao chỉ số an sinh xếp hạng bét
Nổ bum bum mong hóa hổ hóa rồng
Bum bum nổ
Hoàng đế tông ngồng bát phở
Thân gầy còm chim đang sun bé tí

Bé tí tí tí
Ngao ngán quá chừng
Hết bum bum nếu còn biết xấu hổ
Lấy rỏ mà che
Lấy nong mà đẩy
Đừng bum bum bùm bùm nổ hoài nổ mãi
Mồm gằn tai
Tự nổ lại tự nghe...
Thảm bại
Ừ thì thảm bại
Nhất mẹ nhì con đã cũ lắm rồi
Bum bum bùm bùm...
Bớt nổ đi thôi!

LƯỚT MẠNG NGÀY ĐẸP TRỜI

1.

Vào một ngày đẹp trời
Lướt mạng
Anh nhận ra
Người bạn ngày xưa ngày xưa
Hiền
Ngu ngơ
Nói năng ngắc ngứ
Rất hay đỏ mặt chỗ đông người
Bây giờ hình như là một mẫu mực
Một kiên định
Một vững như bàn thạch
Ngôn từ như mảnh thủy tinh
Sắc lém và ghê rợn
Anh kinh ngạc
Và rồi thản nhiên
Xưa nay đời vốn điên đảo đảo điên
Tất cả đều có thể...

2.

Vào một ngày cũng đẹp trời như thế
Lại lướt mạng
Người bạn thừa hàn vi
Giả dị áo quần
Giả dị ngôn từ
Cười rất hiền...

Bây giờ đã ngoài lục tuần
Vừa li hôn
Cuộc hôn nhân lần thứ ba thất bại
Ôi! Kiếm tìm cái gọi là...hạnh phúc!
Thành

Bại

Được

Mất

Đến bao giờ?

Kiếp người sao khổ thế!?

3.

Lướt mạng

Lại một ngày đẹp trời!

Và biết

Một người bạn thừa đầu trần chân đất

Giỏi giang nhất mực

Nhiều ước mơ

Nhiều dự định

Nhiều rất nhiều tiền

Nhiều rất nhiều đất...

Vừa mới qua đời sau một cơn đột quỵ

Trên xe tự lái

Sau một thương vụ trở về

Trời đất

Nghịch ngã thay câu truyền ngôn

Tiền - nhiều - để - làm - gì?

Cuộc nhân sinh bỗng hóa hư vô.

4.

Lướt mạng

Lướt

Lướt...

Điệp ngữ "Đời là thế!" hình như gốc từ Pháp quốc

Nhan nhản người dùng

Giật mình

Run rẩy sợ hãi

Một biện minh

Một thoái thác

Một thỏa hiệp

Buông xuôi bất lực trong vẻ cao siêu

Thờ ơ thầy kệ

Tuyệt vọng vô bến vô bờ

Thời lên ngôi cái Ác!

Thôi đành ngoảnh mặt làm ngơ!

Tất cả đều bức xúc

Tất cả không vô can

Đời đâu phải là thế!

Đời như là...

5.

Lướt mạng

Bỏ qua...

Lướt và lướt

Những cái chết lãng nhách

Những cái chết kì cục

Những cái chết được báo trước

Những cái chết tức tưởi

Những cái chết đủ loại hình!

Những lời chia buồn thời @

Không biểu cảm

Ngắn gọn và cộc lốc

Thời của những cái chết

Như dấu chấm quen dùng ...

TRỜI CHO...

["Những người đàn bà làm thơ có ai ổn đâu...". Bà bạn tôi bảo thế.

Tặng Thy Nguyên với PHỐ VỢ CŨ

Nhan sắc là thứ trời cho
Tài năng cũng là thứ trời cho
Trời cho trái tim dễ loạn nhịp
Trời cho một hình hài vóc dáng, nồng nàn, say đắm
Trời cho nhiều khi dư thừa
Tràn trề nhiều khi vung vãi
Không chịu dịu dàng, không chịu thảo mai, không chịu
khuôn phép đặt bày
Cười nhạo công dung ngôn hạnh
Nháy mắt xem thường tam tòng tứ đức
Nhận ngay ra tâm địa sở Khanh sau những ngôn từ kim
trọng
Giật mình thẳng thốt dậm trường mờ mịt canh khuya
Cũng chỉ là trò chơi giấc mộng những họ từ giấc mộng
những họ hồ
Giấc mơ đẹp thoáng chốc
Những người đàn bà khi bị thi thần bắt cóc
Thi thần bày cuộc chơi

Cuộc chơi không hồi kết
Cuộc chơi cô độc hiểm họa khôn lường
Những người đàn bà được trời cho nhan sắc, cho tài
năng, cho trái tim dễ loạn nhịp
Trời cho một nắm tơ vò
Một nắm tơ óng mượt
Một nắm tơ trời ngang trái đa đoan
Một nắm tơ lòng ngân lên thành câu hát
Ngân lên thành những giai âm
Ngân lên để không bao giờ tắt
Thấu cõi trời cõi đất
Và bất lực trước cõi người
Uổng phí tài năng uổng phí nhan sắc
Uổng phí cả trái tim loạn nhịp
Giữa chật chội thế gian này...
Biển rộng lớn biển mệnh mông biển trập trùng
Gió và sóng
Bồng thành tẻ ngắt
Bồng thành tù túng
Lạnh hoàng hôn.

LƯỚT TÊ LÊ BỐC HỮU CẢM!

Người Việt mình đệ nhất hào phóng
Lời nói vốn chẳng mất tiền mua
Đào lưỡi bảy lần cần nhắc kĩ
Đào dạt lời khen. Tựa như mưa!

Thật tuyệt vời! Thật là xinh đẹp!
Quá phong độ! Tưởng như đang xoan!
Lúc nào cũng đỉnh! Siêu. Siêu quá...
Thời gian bất lực. Ôi! Thời gian!

Cực kì sắc sảo và tinh tế!
Tứ thơ mới mẻ! Quá tài hoa!
Ngôn từ thật phiêu và ma mị
Thi ảnh tân kì! Đã quá ta!

Cực kì nhân văn và sâu sắc!
Đỉnh cao trí tuệ! Trân quý sao.
Thật minh triết! Thâm trầm. Lắng đọng...
Chạm đến trái tim! Nước mắt trào...

Lướt Fây! Trần ngập ngôn từ đẹp!
Rực rỡ tu từ. Nở bung bung
Người khen. Người được khen. Hoan hỉ...
Người Việt hào phóng...Khó ai bằng.

Nghe thật bùi tai và vừa mắt!
Nhưng ngẫm mà xem! Nó sao sao...
Nhẹ hều. Nghèo nàn. Và rỗng tuếch
Hào phóng? Không! Người mình tào lao.

Cộng đồng mạng gần đây quá ...sợ
Ngôn từ ai đó NỔ tung bùng
Ai đó là ai? Chúng ta đó
Lướt F mà xem! Nổ nổ hoài.

KHI THẦN TƯỢNG ĐƯỢC/BỊ GIẢI THIÊNG...

[Nhân đọc xong một cuốn sách...]

Là khi nhiều, rất nhiều thậm chí là tất cả
Ô a ô à reo lên
Đầy hứng khởi
Mùi vị đôi khi khá tanh tươi
Ô a ô à ồ á...
Reo lên
Vui và ngạc nhiên
Hóa ra
Cũng chỉ là gỗ có vẻ đếch phải trầm
Cũng từng một găm mối xông
Cũng chỉ là đất là bùn hình như trộn tí rom hay bã mía
Cũng chỉ là sắt là đồng hình như gom từ đồ phế thải
Cũng nghiệm ngập rượu chè
Cũng giang mai của quý xung tím tái
Cũng sứt răng cũng run tay run chân lẩy bẩy
Cũng con rơi con vãi nhảm nhọt lung tung
Cũng thối mòm và cũng tiêu chảy
Cũng ham của lạ như ả như ai
Cũng thích diễn diễn hủy diễn hoài
Khóc vờ cười vờ thương khi cũng
Ô a ô à thần tượng khi được hay bị giải

Hết mùi thiêng
Hết màu thiêng
Hết sắc thiêng
Hết tài thiêng
Thần tượng được cởi xích tháo xiềng
Thần tượng thoát những màu mè hoa lá cảnh giả dối
Thần tượng trở lại làm người
Như bạn như tôi như muôn người
Thân xác phạm hữu hạn
Đời như tia chớp
Càng sống nghĩa là càng nhanh về với đất
Vào cõi hư vô...
Sáng nghe trẻ ghêêu ngao hát
Hết thiêng thì trở lại phạm,
Khuyên ai chớ có cảm râm mà chi!

CÀ PHÊ QUÁN...

Tình cờ, rất tình cờ thôi. Ghé vô
Quán cà phê thời thượng Cộng Cà phê [CCP]
Không gian u u âm âm. Sợ. Rùng mình.
Ánh sáng vàng vọt. Tôi nhớ
Đèn trên sân ga nhỏ ngày nào
Đèn dầu đỏ đọc đêm đêm hăm chữ A chiếu chấn ảm mốc
Đèn vàng vọt thời sinh viên. Đè nặng
Ồ đèn
Được tán tụng trong thơ Chính Hữu và Phạm Tiến Duật
Ánh sáng ngày xưa hiện về...
Rùng mình
Những đồ dùng thời chưa xa
Không có gì cổ quái
Nhưng
Xấu, thậm xấu
Chắc, bền...tưởng chừng thiên niên vạn đại
Cái ca trắng men, cái bình toong quân dụng, cái cốc, cái
xẻng, cái mũ, cái cặp da...
Tất cả nhuộm màu mặc bền ăn chắc
Những cuốn sách
Ồ những cuốn sách
Giấy mặt sùi mặt nhẵn
Chữ in typo lèm nhèm lem nhem

Chữ nghĩa một thời sứt máu
Ồ, những Tuyển tập, Toàn tập các nhà kinh điển
Dân gian gọi rậm râu sâu mắt hói đầu
Những cuốn sách dày khự
Tôi nhìn và bật cười
Và rơi nước mắt
Cả đời đọc sách thoáng nhìn đã thấy
Tất cả đều chưa từng ai đọc
Ồ kia kia
Những sách học Tiếng Nga
Thời ấy người ngoài nhà nhà rut ski ia rúc
Sách đẹp mê hồn
Giờ vẫn đẹp
Như những cô gái già lạc lõng vô sinh
CCP bạn tôi bảo là để cho người trẻ
Ham cái lạ
Thích cái khác thường...
Còn tôi
Bước vào một lần
Để không lần nào nữa
Quá khứ ời quá khứ
Hãy để ngày - ấy- lui - tàn!

CAO BẰNG

*[Gửi trò Hiền Thị Hoàng nhân xem màn hát then đàn
tính bên danh thắng BẢN GIỐC]*

Ồ! Sao phải có lời mời!
Cao Bằng nước non mình
Nơi cho ta trở về
Dù đôi khi chỉ là trong mơ
Dù chỉ là trong mơ
Nước non mình nước non nhà ta đó
Những cung đèo ngược nắng
Những mướt xanh rừng
Mướt xanh suối
Mướt xanh sông
Dịu dàng hoàng hôn
Dịu dàng sắc chàm
Dịu dàng những thanh âm chợ phiên
Chín hồng má lúm đồng tiền
Dịu dàng ngô nếp nướng
Dịu dàng hơi rượu men lá
Trầm trầm tiếng sáo
Trong vắt tiếng cười
Cao Bằng nước non mình
Bạn bè ta ở đó
Học trò ta ở đó
Đồng đội ta ở đó

Một phần đời ta thừa đầu còn xanh tóc
Ngực ta căng nở tắm nắng tắm gió tắm suối trong veo nô
đua cùng đàn cá trắng ngần như bạc
Cao Bằng!
Cao Bằng!
Sao phải có ai mời?
Ta về trong những chuyến dong chơi
Ta về trong những đêm dài thao thức
Ta về theo tiếng đàn giọng hát
Đàn tính dây đục dây trong
Điệu then trầm sương khói
Nàng ới vút cao cùng giọng chim queng quý
Hà lều chảy tràn tiếng mưa rừng tiếng suối qua khe đá
Đêm trắng mùa đông trong vắt
Núi như măng nhọn vươn mình...
Cao Bằng nước non nhà!
Ta trở về trở về quê cũ
Lời ca dẫn đường
Tiếng hát dẫn đường
Tình tứ dẫn đường
Yêu thương dẫn đường
Ta trở về không phải khách phương xa.

LẠI...VẪN LÀ THƠ!

*[Ông bạn kể cho nghe một vài vụ
ra sách thơ ở tỉnh X mà ông được
mời dự. Nghe xong viết lại cho
vui!]*

Ai không tin đừng đọc.

Về hưu nghĩ chuyện in thơ,
Cái danh thi sĩ giấc mơ một đời.
Bỏ công cóp lại những bài,
Đã đăng phân búc, báo ngoài báo trong.
Nhờ người viết tựa mấy dòng,
Nhờ người xin phép. Đã xong mọi bề.
Thời công nghệ. Nhanh. Nhanh ghê!
Sách in siêu đẹp chở về tận nơi!
Mừng vui cứ gọi ngất trời,
Bạn bầu hoan hỉ toàn lời gấm hoa.
Thôi thì đã sẵn cái đà,
Làm lễ ra sách! Chà chà. Càng vui.
Giấy mời đưa đến nhiều nơi,
Khán phòng sang trọng (tuy hơi mắc tiền)!
Thôi thì đời được mấy niên!
Cứ phải hoành tráng một phen. Phải là...
Này hoa. Này rượu. Này trà,
Đàn ông cùng với đàn bà phải sang.
Xe đưa xe đón đảng hoàng,
Tiệc mặn đã có nhà hàng kề bên.

Thế rồi một buổi mai lên,
Cuộc ra mắt sách cả miền xôn xao!
Toàn người chúc lớn ghê cao,
Nàng thơ choáng váng xanh xao mặt mày.
Gút bay nàng thơ gút bai,
Khán phòng còn lại chừng hai chục người.
Một ông làm thơ cả đời,
Đăng trên nhật báo à ơi ơi à!
Nhìn kìa có năm sáu bà,
Kiểu thơ cô giáo ơi à à ơi.
Khen nhau tận độ, hết lời,
Thi hào thi bá thi người thi tiên.
Xong rồi, tất cả đứng lên,
Ghế bàn ta thấy bỏ quên...những gì?
Tiện tay ta lượm mang về,
Toàn là thi tập dầm dề mới in.
Mở trang đầu thấy đề tên,
Tên người được tặng vẹn nguyên hầy còn!
Mở thêm. Đọc. Hết cả hồn!
Thơ cúng cụ, thơ buồn buồn vu vơ.
Thơ vui cứ như mở cờ,
Thơ thương thơ nhớ hững hờ miên miên.

Thơ mời kết bạn trăm miền,
Đến đâu cũng vẫn nỗi niềm ngày xưa.
Nào là hạ nắng xuân mưa,
Nào chia tay lúc xế trưa tối ngày.
Tuổi hạc giả bộ thơ ngây,
Tình tang tang tít đắm say dạt dào...
Giời ơi! Toàn những tào phào!
Đất hỡi! Hỡi có nơi nào giống ta?
Hỡi gần rồi lại hỡi xa,
Nước mình thì lấy thơ ca làm đầu.

VIẾT CHO MỘT NGƯỜI TRẺ TÀI HOA VỪA MỚI RA ĐI

*Tôi và Nguyễn Anh Vũ là bạn trên
F! Chưa gặp bao giờ. Thỉnh
thoảng có vở diễn mà Vũ có tham
gia, Vũ nhắn tin và gửi cả giấy
mời...Nghe tin Vũ mất, buồn lặng
người. Nhất phiến tài tình thiên cổ
lụi! Vũ ơi!*

Bạn từ nơi nao đến cõi người?
Vũ trụ thăm thăm vời xa ngôi sao nào chiếu mệnh?
Hình như bạn luôn ngược nhìn tìm kiếm hàng đêm
Bạn đã tìm thấy vào một ngày trở gió
Thăm thăm xanh
Thăm thăm mơ mộng
Vàng nắng trong
Vàng tươi sắc lá
Nhẹ nhàng hồn bạn bay đi
Một tia nắng đẹp đã tắt...
Rạng ngời
Rạng ngời
Mỗi lần bạn hiện ra
Dịu dàng
Dịu dàng

Mỗi khi bạn lên tiếng
Không ai biết yêu người yêu mình như bạn
Nụ cười và ánh mắt
Bộ quần áo
Chiếc khăn
Đôi giày
Cặp kính
Cặp găng tay
Một khuôn hình
Một trang chữ
Một bức họa
Một bìa sách
Một món quà vật
Một chuyến phượt
Và dòng chữ cuối cùng trước chuyến đi về với ngôi sao
chiếu mệnh giữa thăm sâu vũ trụ
Đẹp dịu dàng
Không dang dở
Trầm lắng và mơ mộng

Bạn đã sống bình thản những tháng năm
Ngấn ngủ nhất
Trọn vẹn và đủ đầy
Cho một kiếp nhân sinh thoáng chốc
Không vương vòng tục lụy ồn ào
Không xô bồ
Không tranh chòi sân hận...
Cuối thu đêm lạnh
Thăm thẳm mệnh mang
Ngôi sao chiếu mệnh từ nay bạn không cần ngược mắt
kiếm tìm.
Sáng nay trời lạnh đầy mây xám
Và mưa!

PHẢN - THƠ...

[Không liên quan gì đến gì gì nhé...]

1.

Nếu tất cả bọn đàn ông trên trái đất này
Chăm chỉ rửa bát quét nhà
Đôi khi nhầm quét đi rồi quét lại rửa đi rồi rửa lại...
Chắc chiến tranh sẽ giảm đi một nửa
Vũ khí chắc chỉ là thìa và thìa và đôi khi là chai lọ và
chổi...

Rửa bát quét nhà nguồn gốc hòa bình
Hồi những chiến binh
Nào đeo tạp dề và cầm chổi
Hòa bình muôn năm!

2.

Nếu tám mươi sáu phần trăm học trò nước Việt
Biết ăn cá hồi chấm mù tạt
Và không xài tê lê póc
Tôi tin không còn bạo lực học đường
Không còn lạm thu
Bởi lẽ
Trò không tập nhiễm ngôn từ của các đảng bậc bụng tám
bò chữ chửi nhau như dân ca ba miền chửi nhau thối
xương ngáp mả nhớ dai như đĩa thù lâu như người tàu
đại lục
Giá như 86% học trò không xài tê lê póc
Khốn khổ thay lại có tik tok...

3.

Nàng thơ nàng thơ...

Khi hao hao Kiều

Trời đất cao dày! Khốn khổ!

Bạn đọc kiêu Kim Trọng ẻo lả mỹ miều

Rầm rộ hùng hồ

Kiểu họ Mã, Tú Bà, Sở Khanh, Bạc Hạnh, Bạc Bà và họ

Hồ đỉnh của đỉnh

Nàng Thơ bị vầy vò vằn vò vắn vẹo cấu vẹo

Ôi nàng thơ!

Khi nàng hao hao Thị Nở

Ngẩn ngơ ngơ ngẩn

Dưới trăng ngỡ độc miên

Giấc ngủ vô tư

Chí Phèo xóa sổ

Làng Vũ Đại đàn ông nào chả là Chí Phèo

Nàng thơ bị cưỡng bức thật là phiêu...

4.

Tôi làm thơ với giấc mơ Nobel!

Trong tâm tay!

Nếu ai hỏi

Vì sao?

Tất sẽ có câu trả lời
Thơ tôi buộc các Viện sĩ Hoàng gia Thụy điển phải học
Việt ngữ cấp tốc!
Những bộ óc Bắc Âu
Chuyện này là chuyện vặt!
Họ học tiếng Việt trên tê lê bóc
Thích thú vô cùng
99% mẫu câu
Cụt lủn!
Cụt lủn!
Cụt lủn!
Tiếng Việt hết bão táp phong ba!
Cụt lủn!
Cụt lủn!
Và dày đặc dày đặc
Chửi
Bới
Xiên xỏ xiển xo
Cay như mù tạt
Cay hơn ớt hiểm
Củ hơn mèo...
Chắc chắn thơ tôi sẽ nhận giải Nobel!

5.

Học trò tinh nghịch hỏi cô

Bò đỏ là gì?

Không biết!

Đường lười bò là gì?

Không biết!

Thế còn...bụng bò?

Không biết!

Dạ thưa cô thế quê hương là gì?

Chùm khế ngọt! Dễ ợt!

Khế, khế gì cũng tốt

Chấm muối hoặc nấu canh chua

Thưa cô thế tê lê bóc là gì?

Tra từ điển Anh Việt! Nghe rõ chưa?!

Viết dở. Đi rửa bát đã.

PHẢN - NGUYỆT HẠ ĐỘC CHƯỐC

[Tự nhiên nhớ vụ Tự Lãng tán phong Chí Phèo là người giỏi từ cung giảng rớt xuống...]

Thủa xưa Lí Bạch ước một ngày được bay lên giời để
một mình uống rượu
Xoàng
Quá xoàng
Mơ hào huyền
Hảo huyền mơ
Chết đuối dưới sông
Người đời thù dệt vì Lí thương chị Hằng nơi đáy sông
trăm mình
Nhảy xuống vớt
Rõ thật khéo đùa dai và khéo thổi phồng...
Làng Vũ Đại
Vũ Đại làng tên gọi chung xứ sở
Có một chàng hậu thân Từ Thúc
Chán Cung Trăng lạnh lẽo cô đơn
Chạy trốn và rớt xuống trần gian
Rượu đóng chai nút lá chuối
Nghêu ngao hát theo nhịp gõ mạn thuyền
Khinh bỉ trời cao khinh bỉ trăng sao
Khinh bỉ cõi trời uestạp
Khinh bỉ vũ trụ mệnh mang
Dưới trăng đối ẩm cùng người

Tận cùng khổ lụy bi ai
Tận cùng cô độc
Tận cùng bế tắc
Câu hỏi
Cả trời cũng bắt lực
Cả đất cũng bắt lực
Cả người cũng bắt lực
Người - ta - đứng - lên - bằng - cái - gì?
Chân trần và óc não u mê
Óc não không u mê và đôi chân bại liệt
Người ta không đứng lên
Người ta là con vật
Con vật mù lòa
Không thi ca
Không tư tưởng
Quần quanh lò gạch chuối xanh rượu chát và chửi và
cướp và ngủ và ăn
Con vật mù lòa như con người
Con người mù lòa như con vật...
Vũ Đại làng từ đó có tiên tử
Từ đó có triết gia
Giữa làng cùng đối ẩm
Người ta từ đâu ra?

PHẢN - THƠ

1.

Vào một ngày đẹp trời

Số phận cười tung tóe

Một bài thơ của bạn có mặt trong sách giáo khoa

Ái chà!

Tên tuổi của bạn thế là

Sánh ngang những danh gia

Của cả người Việt lẫn người China, người Russia gọi

chung là người phương xa

Chói lòa!

Thơ của bạn mỗi năm có cả trăm cả nghìn cả vạn người
đọc!

Ái chà!

Tiếng tăm vang xa

Lan xa

Đất trời nở hoa

Về vang ông cha

Ái chà!

Bạn sung sướng, tự hào, ngạo nghễ

Bạn có quyền như thế

Tiếng của bạn mọi người mắt vía...

Khi thơ của bạn có mặt trong sách giáo khoa.

Còn tôi thì cười ha ha

Vì tôi biết

Thơ trong sách luôn luôn là nhất
Cũ nhất
Cổ nhất
Ấm ương nhất
Được khen đến ngạt thở
Được chê đến bầm dập te tua
Và bay mất y hết cái lá khô
Khi mùa thi kết thúc.

2.

Cái đẹp cứu rỗi thế giới!
Mỗi khi ngã lòng tôi vịn câu thơ đứng dậy
Ôi trời
Nghe mà run rẩy
Vì chỉ thấy
Thơ châm ngòi những cuộc cãi nhau gân mề trán sứt đầu
Thơ khởi nguyên cho những cuộc chửi nhau
Thơ khởi sự cho trập trùng chém giết
Bắt nạt bắt niếc cũ rồi
Phải lên tề lê bóc cãi nhau chửi nhau toí bời
Sau chửi nhau như lối chửi mất gà

Thơ ca bung nở
Như hoa dại được mùa
Thơ theo gió bay đi
Âm âm lạnh
U u buồn
Y y lụy
A a phiền
Thơ gục ngã cho người đứng thẳng
Bom đạn cứu rồi những cánh rừng
Những ruộng đồng
Những dòng sông
Những đàn thú hoang
Thế giới tàn hoang vì thơ ca
Nhất là thơ trong sách giáo khoa.

CHIẾN TRANH

[Có thể không hợp thời...]

1.

Đổ nát

Kinh hoàng hơn sóng thần động đất

Kinh hoàng hơn vỡ hồ chứa khổng lồ

Người chết không kịp sợ

Người chết trong tích tắc

Người chết hàng loạt

Những cao ốc vụn vỡ trong vài nốt nhạc

Lửa rực trời

Vẻ đẹp tàn khốc

Mưa sao băng

Pháo hoa tầm cao bùng nổ

Thần chết đẹp lung linh sắc màu nhân tạo

Cuộc chơi công nghệ hủy diệt của những bộ óc siêu hạng

Những chiến binh đẹp như những pho tượng cổ

Đầy vẻ thi vị

Toát ra vẻ cao sang

Ánh mắt thông minh vượt trội...

2.

Thảm họa nhân đạo!

Nạn nhân muôn đời người già đàn bà và trẻ thơ!

Những sáo ngôn truyền thông đại chúng

Lập lò ồm ờ

Muôn thừa tinh thần mẹ mìn đu đưa

Những sáo ngữ bóng bảy và rỗng tuếch

Những nước mắt diễn trò

Những xót thương trò diễn

Những tuyên bố mượt mà thu âm trong phòng máy lạnh

Gió thoảng mây bay

Chiến tranh!

Chiến tranh khóc tàn ngày mỗi ngày

Hủy diệt

Tìm diệt

Tận diệt

Âm u địa ngục tâm can kẻ ác

Địa ngục âm u

Không bến không bờ

Ác tâm ác quỷ ác nhân chiến tranh trò diễn

Ác lai ác báo trùng trùng

Ngút ngàn lửa hận thù

Xóa sổ

Đến bao giờ?

GIẢI THOÁT

[Nghĩ về cái chết của Nguyễn Du]

Năm ấy, mùa dịch tả
La liệt xác người
Âm u tử khí
Vôi trắng xóa khắp nơi
Rờn rợn chuông mõ kêu Phật khấn Trời
Khói hương u uất
Triều đình lập đàn tràng
Vua giang tay đấm ngực
Dập đầu van vái
Ăn năn sám hối đức mông tài hèn
Muôn dân đắm chìm ai oán lầm than!
Thái y viện ngơ ngác
Quan ngự y không cứu nổi mình
Nghe nói đốc tờ tây cấp cho một vài liều thuốc
Vua gia ơn cứu mạng
Nguyễn được chia phần
Nguyễn lắc đầu nhắm mắt
Chờ chết

Nguyễn hỏi người thân phút cuối cùng
Chân đã lạnh
Lạnh dần lên phía ngực
Nguyễn lẳng lẳng lên đường
Không hồi tiếc
Giáp ranh cận kề tử - sinh
Nguyễn chọn cái chết
Trong lặng lẽ âm thầm...
Nguyễn mang theo những gì?
Nào ai biết?
Những u ất
Những nỗi niềm bi ai thống thiết
Những khổ đau phiền muộn kiếp người
Những sầu hờn hận oán
Trọn một đời không có niềm vui
Nghe ngang ngựa xe những hồ tôn hiến đeo mặt Cao,
Quỳ
Những từ hải bó tay quy hàng súng sinh áo xiêm ra luôn
vào cúi
Tri âm tri kỉ còn ai?

Sống nhục
Đủ rồi
Sống hèn
Đã đủ
Sống lơ láo láo lơ
Đã đủ
Khóc người
Đã xong một khúc đoạn trường
Đã xong văn chiêu hồn chúng sinh thập loại
Đã xong một kiếp chữ nghĩa mực mài nước mắt đêm dài
hun hút
Đã xong...
Ba trăm năm sau
Ai cười ai khóc
Mặc lòng.

XIN ĐỪNG ...

[Nhân đọc lại một vài trang này nọ...]

Những người muôn năm cũ(•)
Chẳng còn một ai
Dù chỉ thấp thoáng dật dẹo trong bóng hình tàn dật dẹo
run rẩy
Họ đã chết
Sau chuỗi ngày dài chuỗi ngày dài
Trong u ám bủa vây
Trong hủy tàn độc địa
Trong bùng bít và trong lừa mị
Trong ảo tưởng u mê
Trong lãng quên
Trong dày vò
Trong ân hận muộn
Trong ngờ vực
Và trong miệng thế khinh khi
Những người muôn năm cũ
Họ đã chết
Đã rất lâu
Chết khi đang sống
Không ít người trường thọ
Không ít người run rẩy xúc động nước mắt chứa chan
Nhận vinh danh lúc cuối đời
Họ đã chết
Tiếng tăm còn lại

Một nốt trầm buồn bã
Những vòng hoa viếng chồng chất
Hoa giả bán chật đường
Những người muôn năm cũ
Đáng xót thương...
Xin đừng bắt họ chết thêm một lần nữa
Những người muôn năm cũ
Đừng
Xin đừng giết thêm bằng hoang đường huyền thoại
Xin đừng bắt họ chết thêm một lần nữa
Huyền thoại đã rụng rơi rã nát
Vá víu lại làm gì...
Những người muôn năm cũ
Những chim trong lồng son
Những chim trong lồng sắt
Muôn trùng thẳng cánh bay trong mơ
Chấp chới vỗ những đôi cánh rã
Những người muôn năm cũ
Mệt mỏi nhìn chân trời xa nhập nhoạng hoàng hôn
Đêm dài lệ nhỏ
Muôn năm cũ
Tái tê buồn...
Đừng để họ chết thêm một lần
Bằng những trang huyền thoại.

(•) Mượn của Vũ Đình Liên

NHỮNG TRÁI BÀNG...

[Sến thi...]

Bất ngờ gặp những trái bàng rơi
Hè phố
Sáng
Chớm thu
Ồn ào và khói bụi
Những trái bàng không bàn tay người nhặt
Một phút tần ngần
Dừng xe
Ta lượm
Dẫm trái nguyên lành
Nguyên lành đáng
Nguyên lành sắc vàng dịu dàng
Nguyên lành hương thơm tinh khiết
Những trái bàng rơi
Hè phố
Sáng nay...
Kỉ niệm xa lơ xa lác hiện về
Mong manh như khói
Mẹ ta về chợ
Dẫm trái chín làm quà
Những tháng ngày đối xác đối xơ
Trái bàng chín dịu dàng thơm vị ngòn ngọt

Chút quà từ cây bàng ven đường mẹ ta nhặt được
Lặn vào ta
Mấy chục năm trường...
Dịu dàng hương
Dịu dàng vị
Dịu dàng hình dáng sắc màu
Những trái bàng rụng hè phố sáng nay không ai nhặt
Những người mẹ hôm nay mua cho con mình những
món quà khác
Những bé em bây giờ chắc không biết những trái bàng
của ta mang mang kí ức
Không sao đâu
Ta tần ngần thoáng chốc
Nhặt về một chút mộng mơ
Một chút ngày xưa
Một chút dịu dàng sắc
Một chút mùi vị xa lơ xa lắc...
Những trái bàng chín rụng nơi hè phố
Níu chân ta.

CHẠNG VẠNG BÓNG CHIỀU

[Nhân một cuộc gặp mấy người bạn đồng niên...]

Bạn tôi kêu chán vãi nhụy
Một người khác rầu phát khóc
Người thứ ba toàn chuyện ruồi bu cười nắc
Người thứ tư đệ nhất bi ai
Tôi cười như mếu
Rằng chưa đến cơn kịch phát
Đời còn dài
Rất dài
Lắm chông nhiều gai!
(Sáo ngôn hết mực!)
Cuộc gặp buồn hiu hắt
Mĩ tửu hàng xách tay ông bạn mang về sau chuyến đi
Tây
Nhật toẹt
Đắng ngắt...
Mắt đùng đục vô hồn
Mặt trầm như bóng hoàng hôn tái xám
Nhìn mấy ông bạn già sao mà buồn nấu ruột

Những pho tượng bóng đêm
Những pho tượng bóng ngày
Những pho người chết lặng chiều nay
Những chứng nhân của cái thời thổ tả
Dằng dặc một đời nhí nhố bi ai
Không còn ngọn ải gửi sầu
Không còn trời cao trút oán
Đất không còn để ngời ôm mặt khóc
Những pho người buồn rữ
Bơ vơ
Câm lặng...
Chạng vạng bóng chiều
Lưu đầy xứ.

ĐỜI NÓ THẾ

[Nhắm nhọt cái sự trông trọt...Thành ngữ mới]

Đời nó thế!(•)

Đời nó là thế!

Chỉ tội nghiệp

Tôi, bạn và hình như tất cả chúng ta

Không muốn thế

Không mong thế

Không nuốt nổi

Đánh pha sữa pha đường pha sắc pha màu pha thánh thót
trầm bổng du dương

Thậm chí pha cả máu hồng và lệ đắng

Dệt tấm màn huyền thoại

Tôi, bạn và hình như tất cả chúng ta

Sống cùng thế giới thánh thần

Cùng tiên ông tiên bà tiên nữ tiên đồng

Cùng thi sĩ mộng mơ hoàng tử chàng, công chúa nàng

Cùng triết gia mơ mộng

Cùng họa gia, nhạc gia cao quý lánh xa trần tục

Tôi, bạn và hình như tất cả chúng ta

Mê man trong huyền thoại!

Rồi một ngày

Chớp rạch

Sấm rền

Huyền thoại vỡ

Và rách nát

Tiên ông tiên bà hóa ra là những xác khô tuyệt tự

Tiên nữ tiên đồng hóa ra là lũ ngòm cóm nắng còi cọc

Thánh và thần hóa ra là gỗ mục bùn khô

Thi nhân hóa ra là thi nô mon men cửa quyền vực mặt
bàn ăn vực mặt vào ngực vào bụng những cô nàng tự
nguyện hay bị ép bán mình

Triết gia hóa ra là những thầy ma bảo kê cho tội ác

Họa gia, nhạc gia hóa ra là những kẻ vẽ thuê, viết nhạc
thuê

Giấc mộng hão

Nơi tôi, nơi bạn và hình như nơi tất cả chúng ta

Vụn vỡ

Và hình như

Tôi sợ

Bạn sợ

Và tất cả chúng ta đều sợ...

Một nỗi sợ mang tinh thần trẻ thơ

Và trẻ con nữa

Nỗi sợ in hệt những hão huyền mộng mơ...

Đời nó thế!

Đời nó là thế!

Đời không như là mơ

Đời không phải là mộng

Giật mình

Xin đừng

Viết - huyền - thoại - mới!

Phổ phùng đã là huyền thoại

Vượt xa trí tưởng tượng con người!

Khi nhà thơ tự treo gương điểm nhục

Xin đừng véo von con người con người

Hãy trả lại chính danh con vật

Tanh và hôi

÷÷÷÷

(•) Hình như là ngôn ngữ Pháp.

BÚC XÚC

[Tự nhiên nhớ Vũ Trọng Phụng!]

Vô nghĩa lí. Thời chó đều.Ồ!
Chó đều! Chó rò! Chó cảnh! Chó săn!
Chó như cái giống người ăn tất cả
Vừa ngoạm lại vừa biết cắn nhai...

Vô nghĩa lí những cô nàng chuyên mút cu múa cột
Vênh vang tự hào. Rón rén thơ ngây.
Cao hứng nỉ non cao giọng hát,
Đời là thế. Người chó. Chó người

Những thi sĩ Hà thành chuyên nghề bốc phét,
Mặt già như phổ cổ mộc thếch nhãn nheo.
Thơ hôi hám tựa tựa mùi bãi rác,
Ngẩn ngơ thèm. Mơ mộng hồng lâu.

Thời chó đều! Tướng cướp hóa anh hùng,
Gã át ơ đảng đàn diễn thuyết
Ngôn từ cao siêu ngôn từ huych toẹt
Chém gió. Chửi thề. Thờ lợ. Nhân văn...

Buôn thuốc. Buôn người. Buôn chữ. Buôn vua...
Buôn tất cả. Xá gì xác chết!
Vô nghĩa lí. Thế là đời. Nào cùng ngụp lặn,
Tận đáy bùn nhớ mong nở hoa sen!

Thời chó đêu! Che đây để làm gì
Nàng thơ bán dâm lấy tiền mua rượu ngoại
Dậm dật ngôn từ mắt lơ mảy láo
Thăng hoa thơ nhể nhại thơ ngựa ngáy thơ oằn oại ghê
người...

Vô nghĩa lí! Đời thậm vô nghĩa lí
Ước mơ điên rồ. Trong tay môi lửa.
Lửa diêm lửa sinh mang về từ địa ngục chín tầng
Một phen! Tất tạt tan hoang...

TÂN PHẢN CHIÊU HỒN

Tháng Bảy
Giật mình nhớ
"Phản chiêu hồn"
"Hồn hề hồn hề hồn bất quy..."
Những ai đã chết
Trận mạc
Tù oan
Đói khát
Bần hàn
Oi những linh hồn dù trĩu nặng trái oan
Hãy bay đi
Bay đi tìm chốn khác
Hãy bay đi
Bay đi
Đừng đầu thai trở lại
Mịch La giảng giảng bủa vây khắp xứ
Hổ báo rắn rết nhâng nháo nơi nơi
Cầu quan ác tàn và dân ngu vãi
Chùa chiền đền miếu khác xưa rồi
Đàn tràng kim tiền dậy mùi
Cháo thí thực thay bằng tô phở
Bằng bánh chưng
Bằng cháo cơm rang
Bằng cặp bánh giày
Bon chen ghi sách kỉ lục

Hoa đăng rừng rực
Ngút khói hương như đám cháy rừng
Hỡi những hồn oan
Trở lại
Xin đừng...
Tháng Bảy không sùi sụt mưa dầm
Trời chang chang nắng
Hầm hấp hơi thở địa ngục
Chiều thu dỏ cười dỏ khóc
Hoàng hôn không sương mờ
Đường cây nội cỏ tàn rạc
Người sống khó tìm chốn nương thân
Ra đi biệt quê người đất khách
Phi trường nhà ga quốc ngoại rỗng rảnh chúng nhân
Hỡi những hồn oan
Trở lại các người liệu có đủ sức bon chen?
Cái thời văn nhân tương khinh
Thi nhân tương khinh
Nhân nhân tương khinh
Hồn ma tái sinh đâu còn chỗ
Hậu thân Thị Nở thay vì nấu cháo
Cũng uống rượu tung bừng
Hồn hề hồn hề!
Hồn bất quy!

NÀNG THƠ!

Nghe các nàng diễn thơ ta bật hết cả cười
Nàng thơ hình như chạy mất dép.
Các nàng nghe nói đều là những người đẹp
Người đẹp ta thấy đừng nên xôn thi ca.
Nghe các nàng tươi roi rói đọc thơ
Cái bài thơ vốn đượm buồn tê tái.
Một phiên bản mới nổi buồn tái tê
Bỗng dung hóa hề hề.
Ồ! Ta chả có tư cách gì để khen để chê
Càng không đủ tư cách nhăn nhủ.
Nghe các nàng diễn thơ. Ta nghĩ
Nếu các nàng nói về chuyện nấu đồ ăn...
Ta nghe nói, nấu ăn là nghệ thuật cao siêu hạng nhất
Nghệ thuật hoàn toàn vị nhân sinh!
Những đứa con lớn lên như ngọc nữ tiên đồng
Gã đàn ông người bạn đời chả có lí do gì rời tổ ấm.
Ta nhớ có đọc ở đâu một chuyện vui vui
Mấy cô nàng đóm dáng, nhà A.Sekhov đến chơi.
Vui. Thật vui. Các cô nàng say mê bàn chuyện văn
chương thơ phú

A.Sekhov lặng lẽ cười.
Bất ngờ nhà văn lên tiếng
Mấy nàng có khéo tay...Làm mứt?
Các nàng hớn hờ reo vui
Ồ mứt trái cây là nhất.
Chủ và khách ủa ra khu vườn
Tiếng cười vui rộn ràng trong veo trong vắt.
Những cô nàng đóm dáng ra về
Trên tay mỗi người một lọ mứt.
A.Sekhov
Nhìn theo nheo nheo mắt
Mỉm cười.

SAU KHI ĐỌC MỘT CUỐN TIỂU THUYẾT TÂY

(Gọi là thu hoạch...)

Có một nhóm người, gọi là bè lũ hay là tương tự

Họ có những tài năng đặc biệt,

Hay gọi là biệt tài

Cứ sờ vào đâu

Thì ngay và luôn

Hồng

Hư

Nát

Hồng từ trong ra ngoài

Hư từ trên xuống dưới

Nát toàn phần

Cũng gọi là nát toàn tập

Những cánh rừng

Hồng

Hư

Nát

Những dòng sông

Hồng

Hư

Nát

Những tòa cao ốc

Hồng

Hư

Nát

Những biển khơi

Hồng

Hư

Nát

Những ruộng đồng

Hồng

Hư

Nát

Những đô thành

Hồng

Hư

Nát

Những làng quê

Hồng

Hư

Nát

Những cộng đồng

Hồng

Hư

Nát

Những anh tài tuần kiệt

Những thường dân

Những tinh hoa thượng lưu và những lưu manh hạ đẳng

Hồng

Hư

Nát

Đến cả bầu trời vốn bốn mùa mưa nắng

Cũng

Hồng

Hư

Nát

Tất cả tất cả và tất cả

Nhất loạt

Hồng

Hư

Nát

Ngai vàng mục ruỗng

Hoàng cung mục ruỗng

Kinh đô mục ruỗng

Những người tử tế bỏ ra đi

Ra đi không cần nơi đến

Tất cả những cây những con

To như đám voi rừng

Nhỏ như đàn ong muỗi

Đều bỏ ra đi...

Có một đám người

Kì tài

Có một đám người

Kì tài

Làm nên sự tích phi thường

Cổ lai chưa từng có

Họ sờ vào nhau

Và hóa đá

Một vương quốc chết ra đời

Hồng

Hư

Nát.

VĂN CAO

[Sau khi đọc xong một cuốn sách về Ông...]

Lịch sử luôn hai màu sáng tối
Lên dốc và đổ dốc
Chót vót núi thăm thăm vực
Bình yên vui và hỗn loạn sâu thăm bi ai
Lịch sử...
Tinh tế tài hoa
Tiên phong thức thời
Nhiệt cuồng và hăng hái
Xem cái chết nhẹ như lông hồng
Dấn thân
Không cần biết và không thể biết
Cạm bẫy chông gai
Càng không thể biết hun hút lòng người
Trắc trở lòng người
Bùa mê thuốc lú
Và nhiều khi rắn rết lòng người
Lịch sử sinh ra Ông
Ông góp sức góp tài góp công
Làm ra lịch sử
Làm nên vinh quang
Làm nên cay đắng
Làm ra nạn nhân

Nạn nhân số đông vô danh quên lãng trong âm u thời gian
Nạn nhân số ít là ông tên tuổi tỏ mờ
Rạng ngời sáng lòa và âm thầm tưởng chừng mất hút
Ông thuộc vào số ít những nạn nhân được hiển thánh sau khi đã chết
Một cuộc hành trình miên viễn hẳn ông không thể biết
Một lịch sử bắt đầu
Những sáng tối mới
Những dốc cao và vực sâu mới
Những vinh quang và thảm sầu mới
Ông không còn là chứng nhân
Nhưng biết đâu vào một ngày đẹp trời
Ông lại hóa thân thành nạn nhân
Cuộc thăng trầm miên viễn...
Thân xác về nơi cát bụi
Còn lại tinh anh
Tinh anh bị ném vào cuộc chơi
Tấn trò đời
Bi
Hài
Kìa đáng ông lặng ngồi bên cây đàn
Nhẫn nhịn mang tâm vóc huyền thoại
Huyền thoại mang dáng hình khổ lụy trần ai...

TỰ NHIÊN NHỚ AQ

Tổ sư thắng Vương râu xồm
Người mi có rận
Sao ta không?
Sao mi lại có rận?
Ta sao không?
Kém miếng sao chịu nổi?
Vương râu xồm
Ta đâu có kém gì
Nghĩ mà cay cả mũi
Nghĩ mà ức tràn hông
Họ Vương sao có rận
Ta không?
Tức tràn hông...
AQ bắt đầu truy lùng
Bắt đầy truy vết
A ha đây rồi một con rận kênh!
A ha thêm con nữa!
Thêm con nữa!
Con nữa
Nữa...
AQ sung sướng hả hê
Sướng tê mê
Sướng tái tê
Cảm hứng dâng trào

AQ thoát trở thành thi sĩ
Nghêu ngao hát thơ Lí, Đỗ, Thôi, Đào...
Nghêu ngao hát...
Ô hay sao họ thơ ca dào dạt
Ta ngu gì mà không biết làm thơ?
Ta ngu gì mà không biết?
Ông tổ ba đời của ta là thi bá
Ông tổ năm đời của ta là thi hào
Hưng phấn tuôn trào
Hưng phấn tuôn
Hưng phấn trào
AQ thơ tuôn ào tuôn ào
Thơ tầm thấp
Thơ tầm cao
Thơ tầm không cao không thấp
Thơ nóng hầm hập
Thơ lạnh nước đông
Ta yêu những con rận to kênh
Nhờ bọn mi ta được tấn phong thiên tài bắt rận
Ta yêu những con rận to càng
Nhờ bọn mi ta biết dòng máu ta cao quý thiêng liêng
Và hơi bị ngọt
Ngọt ngào
Nguồn dưỡng chất vô biên thanh cao
Rận ta to kênh
Rận ta béo múp
Nhờ máu ta rất ngon rất ngọt...

Ô! AQ!

AQ! Ôi!

Trí tuệ đỉnh cao!

AQ hỡi!

Quá đôi tự hào.

Từ thừa ấy đàn bà yêu AQ

Thanh nữ yêu AQ

Thiếu nữ yêu AQ

Và sanh con sanh cháu đàn đàn lũ lũ

Cả xứ sở thấm nhuần tư tưởng AQ

Đạo đức AQ

Lối sống AQ

Dòng máu AQ ngọt ngào trao truyền mãi

Thành tích bắt rận gương tỏa rạng thiên thu

Xứ sở cùng nhau cười ha ha hu hu!

QUÊN...NHỚ

Hàng tỉ đồng
Nhiều tỉ đồng
Người ta quên như quên một cô bồ nhí
Cuối tuần gặp ở lầu hồng lầu xanh
Tàu chậm cũng quên
Tàu nhanh cũng quên
Óc não còn để nhớ
Những bằng khen giấy khen huân chương huy chương
Thằng bạn thằng em nào đó
Một nốt nhạc là hồ sơ bệnh ung thư và bệnh tâm thần
Làm phao cứu sinh khi cần...
Ồ nhớ làm gì bọn dân...
Vài tỉ đồng
Chục tỉ đồng
Trăm tỉ đồng
Nhớ từng xu lẻ
Nhưng khi cần thì quên rất đúng quy trình
Đúng quy trình
Thầy kệ chúng dân
Bực tức
Phẫn nộ
Ta coi khinh...
Đám thi sĩ văn nhân
Đám nhà báo nhà bô

Ta từng nuôi ăn
Bút múa theo điệu nhạc quen nhàm
Đưa nào múa đưa ấy tha hồ xem...
Này những đồng liêu đồng niên đồng môn đồng chí chưa
bị lộ!
Đời có số đỏ số đen
Xui và hên
Tự tin đi giơ thẳng tay biểu quyết
Tấn trò đời thêm phần náo nhiệt
Tẻ nhạt kẻ cũng là buồn.
Lâu cút trâu hóa bùn
Tội lỗi cũng hóa bùn
Tội ác cũng hóa bùn
"Sống không hèn!"
Ta cảm ơn tinh thần nhân văn cao quý thiêng liêng!
Ta trở thành nhà thơ tự khi nào
Thôi cũng quên.

KỈ NIỆM XƯA XA LƠ XA LẮC

Ngày khai giảng xa lơ xa lắc
Ngày khai giảng của tôi đưa bé nhà quê chân đất
Ngôi trường đầu tiên
Lớp học đầu tiên
Ngôi đình làng mấy mươi năm bỏ hoang
Tượng sứt đầu
Mái oằn rêu mốc
Cầu ao nghe nói là một tấm ván thôi(•)
Nước lạnh
Ngày khai giảng bố công đi đường đất nhuội nhuội trơn
Ngày khai trường năm ấy
Không hoa
Không khẩu hiệu
Không tiếng trống
Không
Nhưng theo tôi suốt một đời...
Bàn chân trần của bố
Bàn chân trần của tôi

Ngôi đình cũ
Ao lạnh
Tấm ván làm cầu
Những pho tượng gỗ sứt sẹo âm thầm lặng lẽ
Buổi học đầu tiên trong đời
Với tôi chỉ thế
Mà sao nhớ mãi không thôi?

(•) Ván từng đóng quan tài chôn người chết. Khi cải táng còn tốt, tái sử dụng. Làm cầu ao, vách chuồng lợn...

TIN ĐỒN

Ở nước mình cái gì cũng có thể thiếu
 Riêng tin đồn dư thừa
 Quán cóc liêu xiêu tin đồn
 Bận nhậu sôi nổi tin đồn
 Đám cưới rộn rập tin đồn
 Đám ma ảm đạm tin đồn
 Ai cũng hóng
 Ai cũng háo hức say mê cần mẫn
 Tin đồn chui vào chiếu vào chăn(•)
 Tin đồn luẩn quẩn đó đây chập chập chờn chờn
 Vui như tin đồn
 Buồn như tin đồn
 Hấp dẫn như tin đồn
 Bay bổng như tin đồn
 Ác liệt như tin đồn
 Dập dờn như sóng
 Cuồn cuộn như bão
 Sục sục như nổi lẩu
 Lũng lơ như đàn bà ốm ghen
 Và kiên định như nhà đạo đức
 Và hồn nhiên trong sáng như thi nhân
 Văng vẳng lời tổng kết đáng giá ngàn vàng
 Dân - đã - đồn - không - chồn - thì - cáo
 Dứt khoát không là sư tử, đại bàng!

÷÷÷

(•) Nhại Phạm Tiến Duật tí.

VUI THẬT..

[Khổ thân những ai vui là vui gượng...]

Văn nhân/sĩ toàn người giỏi,
Đường xa đến thăm ta.
Chủ khách đều yêu chữ,
Giao đãi. Xóa. Xóa nhòa.

Cả cười. Nào chém gió!
Chuyện dưới bề trên trời
Như pháo ran ran nổ
Nào chém. Chém tôi bời.

Tất nhiên là sẽ uống!
Trà Tân Cương! Nhất rồi!
Cơm! Chỉ rau muống luộc,
Chăm tương. Chỉ thế thôi.

À quên. Bạn mang đến,
Rượu Tây hàng xách tay.
Thoáng hương xa. Vời vọi
Giữa đồng rừng. Trưa nay.

Cuộc vui trầm hẳn xuống
Khi nghe bạn đọc thơ
Biết mấy là sầu muộn
Sau vẻ ngoài ngất ngư!

Ta vô danh tuyệt đối!
Ởn giới có duyên lành
Thi ca là cầu nối
Vui một kiếp nhân sinh!

CÓ MỘT THỜI NHƯ THẾ!

[Ngẫu hứng ngẫu nhiên ngẫu nhiên...]

Có một thời như thế!
Như thế như thế như thế...
Thế nào
Thế nào?
Thời của tôi của bạn của cả bạn cả tôi
Của cha mẹ của ông bà
Phần nhiều đã âm thầm xuống mồ sâu ba thước
Phần nhiều đã hóa bùn
Dù là phân voi phân rồng phân thánh thần
Nói gì phân trâu.
Có một thời như thế!
Cứ thỉnh thoảng trôi lên
Đâu chỉ là những cũ mèm trang giấy cũ
Trong thư viện nằm im
Trôi lên dưới ánh ngày chói gắt
Hiện lên khắc nghiệt
Rồi có thể lại quên
Hóa bùn
Nhập nhèm tối sáng
Nhập nhoạng trắng đen.
Có một thời như thế
Trăm luân những kiếp người
Trước những cuồng phong chữ
Những cuồng phong ngôn từ

Những cuồng phong hãi hùng man rợ
Cuốn tung trời
Bùn bụi ghê người.
Có một thời như thế!
Thi nhân văn nhân tự nguyện làm nô tài
Thay vì viết thơ tình
Thay vì viết thơ hoa
Thay vì viết thơ gió
Thay vì viết thơ sầu muộn ai hoài
Xông ra đầu tổ
Xông ra
Dữ dằn chữ
Máu phun trào
Trí tuệ tầm cao
Truy cùng diệt tận
In hệt xung phong giáp lá cà
Một chết một sống
Lấy máu làm hoa
Lấy nhục nhả ê chề làm mỹ cảm
Một thời như thế
Rất gần
Chưa xa...
Có một thời như thế
Dư luận như một phiên tòa
Tội nhân chỉ có quyền câm nín
Không bào chữa
Không trạng sư
Cáo trạng theo mẫu khuôn đã định

Tất cả đều là quan tòa
Án treo lơ lửng thiên thu...
Có một thời như thế!
Thời hoàng kim
Hay
Thời thô tả
Có tai không nghe
Có miệng không nói
Có mắt không nhìn
Đồng phục óc não
Đồng phục dạ dày
Đồng phục cả trái tim...
Có một thời như thế!
Có những thời như thế!
Nhớ
Quên
Hay cười xòa?
Cõi ta bà hình như luôn như thế!
Cút voi cút trâu cút rồng
Và người hóa ra bùn
Bùn lại hóa thành vàng
Thành ngọc thậm chí kim cương.

NGÃU TÁC

[Nhân có những tin nhắn của bạn bè về ông hoàng thơ tình...]

Vài trang sách cũ. Ta lật lại,
Vài trang. Chỉ mới vài trang thôi!
Ngơ ngác. Sững sờ. Và khiếp hãi,
Đất sụt dưới chân! Luống rưng ròi!

Bạn bè tin nhắn! Người người hỏi
Chuyện có thật không? Có thật không?
Trời ơi! Chuyện ấy ai dám bịa!
Sách báo còn kia. Như chứng nhân.

Những dòng tin nhắn. Như cật vấn,
Ta sững sờ. Nồng nổi vì đâu?
Chuyện mới đây thôi. Sao không biết?
Sao có vẻ chôn chặt đào sâu?

Ta tự biết. Tránh xa hiểu sự
Cho nhẹ thân. Cho bớt ưu phiền
Oán thù tháo cởi và rũ bỏ
Tội ác? Khắc sâu. Chớ lãng quên...

Có nhà thông thái từng quả quyết
Trong cõi đất trời rộng bao la
Vô số thứ nguy trang che đậy
Nhập nhèm đen trắng thánh lẫn ma

Nhưng chắc chắn. Hiện hình rõ nét
Muôn đời còn mãi. Chẳng đổi thay
Mặt Trời. Mặt Trăng. Và Sự thật
Nào ai bác bỏ? Xin giờ tay!

Những trang sách cũ ta lần mở,
Một thời như thế! Hiện. Hiện dần.
Ai ngỡ ngàng? Bao nhiêu thần tượng
Lộ nguyên hình. Người cõi phàm trần.

Ai thất vọng? Và ai kinh tởm?
Một thời! Thi/văn/nghệ/sĩ - trí thức/hóa ác nhân?
Một thời lên đồng! Và ngậm máu!
Đao bút! Truy bức !Đến tận cùng!

Ai rùng mình? Lạnh người? Run rẩy?
Một thời như thế! Thế, một thời!
Tù rạc. Ngăn cấm. Và treo bút.
Ngậm oan! Câm lặng! Biết bao người?

Người mình! Dễ tính! Và dễ dãi
Nhớ nhớ quên quên...Xóa. Xóa nhòa
Lại sẵn trong lòng niềm hoài cổ
Rằng, bao giờ cho tới ngày xưa!

Bằng bạc phủ dần/đầy màu cổ tích
Thần tượng điểm tô. Đẹp. Sáng ngời...
Phàm trần, lem luốc. Rũ. Rũ hết
Sự thật chỉ còn có nửa thôi!

Mở trang sách cũ. Để ta nhớ
Một thời mê lắm. Ông cha ta
Học phí là máu là nước mắt
Bài học đắng cay. Đâu đã xa!

Tẩy rửa oan khiên đâu có dễ!
Vài lời nói khéo! Những sáo ngôn
Vinh danh! Rộn ràng bao trò diễn!
Nghe chừng như có vẻ ban ơn!

Trăm năm chuyện cũ. Mà như mới!
Huống chi đâu đã được trăm năm!
Ta muốn quên cho lòng thanh nhẹ!
Kí ức! Than ôi! Vẫn còn nguyên.

[Bài học còn nguyên. Còn nóng rẫy!
Cớ sao, ta lại vội lãng quên?]

TRÍ NỊNH - MỘT DIỄN GIẢI

[Nhân Cụ Lão Tà công bố đăng kí bản quyền]

Trí thức, trí ngủ nay thêm trí nịnh
Thuật ngữ mới tinh, Lão Tà bản quyền
Đây đích thị tinh thần Hậu Hiện đại
Vừa thoát nghe mà đã thấy phê luôn.
Trí thao thức thâu đêm thành gầy guộc
Trí ngủ miên man. Ăn, nhậu béo tròn
Trí quỳ gối khom lưng leo lẻo hót
Thành thơ văn xu nịnh. Cả vạ trang
Đội ngũ trí nịnh điệp điệp trùng trùng
Dỏng tai nghe và lim dim mắt rần
Hóng từ xa đón ý các bề trên
Nguyện phận nô tài mặc ai chửi mắng
Cuộc nhân sinh sáng mưa chiều lại nắng
Trí nịnh xoay xoay xoay. Đón gió trở cờ
Trẻ trâu bảo nhạc nào trí cũng nhảy
Nắng trí khen nắng mưa trí khen mưa
Trí nịnh có nghề gia truyền gia bản
Con hơn cha cháu chắc sẽ hơn ông
Bài học nịnh hòa cùng dòng sữa mẹ
Ngón nghề nịnh trí đã thuộc nằm lòng.

BÀI CA ĐẤT

Mảnh đất lắm người nhiều ma
Mảnh đất ít người nhiều ma
Mảnh đất không người nhiều ma
Mảnh đất toàn ma là ma
Vùng đất, dải đất, quả đất nhiều ma
Ma trẻ ma già ma xó ma gà ma cây ma đá ma rắn ma
rồng ma và ma...
Người đẹp nói chắc như bắp
Không có tiền thì cạp đất mà ăn (à)!?
Trở thành khẩu hiệu
Trở thành nguyên lí
Trở thành mệnh lệnh từ óc từ tim từ dạ dày từ tâm nhìn
Không có tiền thì cạp đất
Muốn có tiền thì cạp đất
Có tiền nhờ cạp đất
Rộn ràng rộn rục tráng ca
Đoàn cạp đất chúng ta

Một lần cạp
Hai lần cạp
Ba lần cạp
Chúng ta nhiều như ma
Chúng ta khôn như ma
Chúng ta chính là ma
Tiếng hát vang xa
Mảnh đất người hóa ma
Cho chúng ta cạp đất
Đất quê ta thành đất của ta
Đất của ma.

TÂN HÓA THÂN

[Là tôi thấy thế...]

Em sợ lắm! Một thời bút máu!
Truy cùng. Diệt tận. Quyết không tha!
Ông hoàng thơ tình thành đao phủ,
Ôi! Trăm năm trong cõi người ta!
Em sợ lắm! Trời ơi! Sợ lắm!
Con chim từ núi lạ về đây,
Uống nước thánh! Thành điều, hóa cú!
Giọng quạ đen! Quàng quạc mê say.
Em sợ lắm! Đất hời! Sợ lắm!
Khi hoàng tử ngựa tiết mài dao
Bạn bè ư? Chém tuốt! Chém tuốt!
Thi ca là phải nhuộm máu đào.
Nàng thơ ăn bùa mê thuốc lú
Vuốt dài nanh sắc. Mọc. Mọc nhanh.
Và lưỡi dài. Phì phì nọc độc
Nàng hóa thành phù thủy rừng xanh.
Chàng hoàng tử ngày xưa mắt ướt!
Miệng xinh tươi. Áng tóc tựa mây.
Xuống trần gian. Hóa thành thợ đấu
Thơ cạn giòng. Chim rẽ cánh bay.
Trăm năm hoàng tử! Hoàng tử ơi!

HẬU HIỆN ĐẠI VỀ MỘT SỰ KIỆN

[Tặng những ai không ưa hiện đại...]

Nghe đồn thằng cha chỉ mất tích
Nghĩa là thằng cha chưa chết
Khủng chưa?
Nghe đồn cuộc za đang sẵn sàng chờ
Cuộc đại náo tân tề thiên đại thánh
Kịch đã vui
Và sẽ bất ngờ...
Nghe đồn thói đức vua
Hung đế
Đại đế
Hắc đế
Đang lên cơn sốt
Xun vôi
Hấp dẫn chưa?
Nghe đồn thằng cha còn lâu mới chịu toi
Hết phéo chì nghênh ngang tuyên cáo
Tao
Mà
Chết
Thì
Vài
Thằng

Không còn cơ húp cháo
Cháo lá đa mùa lễ vu lan
Cháo lá mít tháng cô hồn
Nấu bằng đại mach
Còn lâu tao mới tạch
Mùa zịch hạch mới chỉ bắt đầu!
Nghe đồn
Nghe đồn
Không cáo thì chồn
Đại cuốc căng như dây đàn
Độc huyền cầm
Đừng có mà nhầm
Phi cơ rơi nhưng tao thì không chết
Tao biết
Tồng
Tồng
Tong...
Vỏ quýt dày tao đã nuôi móng tay rất nhọn.

NGƯỜI VIỆT HAM ... CHỬI?!

*(Bắt chước nhà thơ Liêu Thái – nhận
ngay kéo bị cáo giác/chửi là đạo thơ)
Những nhà đạo đức học cao quý tránh
xa! Cảnh báo rồi nha. Nhân một năm bạn
tôi có trường ca Khóc!*

Hồi những con sông có 4000 năm tuổi
Những con sông đã chết khi chưa đủ 4000 năm
Và những con sông đang hấp hối
Tin rằng, rất tin rằng Sông đã đang và sẽ được/phải/say
mê/thích thú/bù khú... nghe người Việt chửi
Mất gà thì đương nhiên là bà/nếu bà không biết thì
ông/cụ/em/chú..., Chửi
Tuởng là mất gà (vì có khi gà trống chạy sang nhà bên
tìm người yêu, gà mái ngựa lông cũng sang hàng xóm
tìm bạn trai), cũng chửi
Lầm tưởng vịt trời thành vịt nhà, chửi
Gặp trâu thủng thẳng gặm cỏ, chửi
Gặp bò nằm chườn ườn bên vệ đường, chửi
Gặp đàn lợn con đi lon xon trong sân, chửi
Cá chép không chịu hóa rồng chửi đã đành cá chép hóa
thành rồng bay lên cũng chửi
Bánh chưng xanh thịt mỡ dưa hành những món ăn một
thời là hương vị Tết quanh năm chỉ có một lần
Tôi từng thấy, từng nghe

Người gói bánh, chửi
Người ăn bánh, chửi
Người mang bánh dâng cúng, chửi
Người cúng, chửi
Người xem cúng, càng chửi
Bánh giày bị giày xéo đã man càng bị chửi đã man
Bánh trôi, bánh chay chả có tội tình gì, cũng bị chửi
Bún, chửi
Phở, chửi
Cháo, chửi
Bánh mì pate và không pate, chửi
Thậm chí cả cả phê nơi rất là sành điệu phố cổ gồ ghề,
phố mới lâm li, phố nùi tình si, chửi
Người ta chửi nhau, ngoài đường
Người ta chửi nhau, ngoài phố
Người ta chửi nhau, khi đi bộ
Người ta chửi nhau, lúc đạp xe
Người ta chửi nhau, khi vô siêu thị
Người ta chửi nhau, lúc vào rạp xem xi nê
Người ta chửi nhau, khi ngồi trong rạp hát
(Có thể vừa chửi vừa cắn hạt, ví dụ hạt hướng dương)

Người ta chửi nhau, lúc ngồi bàn giấy
Người ta chửi nhau, lúc ngồi bàn ăn
Người ta chửi nhau, khi chờ thang máy
Người ta chửi nhau, thậm chí cả lúc lên giường
Lái xe trên đường ngửa mặt, chửi
Không thấy ngửa mặt, cũng chửi
Mùa hè đi tắm biển, biển đông, chửi
Mùa đông ra chơi biển, biển vắng, chửi
Mùa xuân xứ Bắc mù mịt sương, chửi
Mùa hè phương Nam nóng nực, chửi đã đành
Mùa mưa mát mẻ tuyệt vời, cũng chửi
Tây Nguyên đất đỏ, Hà Giang Cao nguyên đá, Quảng
Bình hang động, Cao Bằng có hang Pác Bó, Bắc Kạn có
suối dải vàng, Thái Nguyên có chè Tân Cương, Phú Thọ
có đền thờ Hùng Vương, Phú Quốc có địa ngục trần
gian, Côn Đảo có di tích Hàng Dương...đâu đâu cũng
nghe thấy người ta chửi
Hình như Cổ Loa, Tràng An, Huế, Sài Gòn và Hà Nội
cũng thế !
Trong văn chương có một mạch văn chửi đời
Trong thi ca có một mạch thi ca chửi người
Trong và trong và trong...luôn luôn như thế

Chửi bè lũ nọ, chửi bọn khốn nạn kia, chửi các thế lực
này, chửi bọn diễn biến khác
Chửi bè lũ thực dân đế quốc, chửi bọn xét lại, bọn tỏ rớt
kít, bọn sô vanh, bọn diệt chủng, bọn khủng bố, bọn
đánh bom liều chết
Dưới chửi trên, trên chửi dưới, chửi ngang hàng, chửi
xéo, chửi dọc, chửi xiên
Ngập tràn tiếng chửi
Tung bừng tiếng chửi
Chửi như hát hay
Hát hay như chửi
Tao chửi, chúng tao chửi, chúng ông chửi
Chửi là nét đẹp văn hóa vùng miền
Chửi là nét đẹp văn hóa cổ truyền
Chửi là phương tiện giao tiếp, phương tiện biểu đạt
Chửi là triết học, chửi là minh triết
Là một thứ dưỡng chất trần gian
Không chửi thì sao gọi là người Việt Nam ?

THÁNG BẢY

Tháng Bảy người người tảo mộ,
Khói hương vàng mã bộn bề.
Cầu xin người thân đã khuất,
Những mong phù hộ độ trì.

Ta cũng vậy thôi. Tháng Bảy,
Nhớ cha nhớ mẹ. Nao nao
Thiếu thời xa lơ xa lắc
Đời người như một chiêm bao.

Mẹ ta thất học mù chữ,
Thương ta thường chẳng nói gì
Cha ta có chút chữ nghĩa
Dạy ta từ lúc tập đi.

Tháng năm cứ trôi. Trôi mãi
Cha mẹ về với tổ tiên
Đường đời gian nan, được mất
Buồn vui. Dân bớt ưu phiền

Còn lại một câu cha dặn
Chữ Hiếu muôn nẻo. Tơ vò
Cha chỉ một câu giản dị
Đừng - để - cha - mẹ - buồn - lo!(•)

Tháng Bảy. Âm âm. Trời đất
Mưa ngâu và gió lạnh về
Gửi đến song thân. Ta gửi
Con vẫn bình an mọi bề.

÷÷÷÷÷

(•) Cô nhân nói: Con có hiếu là làm sao để cha mẹ không phải buồn lo, bận tâm!

THÁNG BẢY NÓI CÙNG ĐÀN CHIM DI TRÚ...

Bay!

Bay!

Bay!

Đừng tạm dừng

Đừng tạm trú

Đừng

Đừng

Đừng

Hỡi đàn chim thiên di

Hỡi đàn chim mệt tưởng như đã rã cánh

Bay đi bay đi bay đi!

Ta nguyện sẽ cầu xin Chúa lòng lành!

Cầu xin Phật vô lượng tình bác ái!

Cầu xin chư vị thánh thần

Thần mây thần mưa thần gió thần sấm thần biển

Để các người không phải tạm dừng vạn dặm thiên di!

Bay

Bay

Bay

Bay đi!

Nơi đây đây lưới giăng cạm đặt

Người ta đang tìm và bắt và nhốt lồng và bán và đem tới
cổng chùa và thắp hương và cầu kinh gõ mõ

Lễ phóng sinh
Phóng sinh trò
Trò diễn vầy vò
Trò diễn làm nhục sinh linh
Những cánh chim bị cầm tù
Trò tâm linh tù mù
Trò hí lộng
Nghênh ngang khắp xứ
Xứ sở khốn cùng tâm linh
Xứ sở khốn cùng niềm tin...
Bay lướt xa hơi đàn chim di trú
Bay đi bay đi
Bay qua miễn đất dữ
Bay qua hiểm địa lòng người
Bay đi
Thây kệ đám người
Thây kệ khói hương
Thây kệ chuông mõ
Thây kệ...
Bay đi!

NHÀ VĂN

[Tặng nhà văn Trần Thanh Cảnh]

Có một thời dài miên man
Nhà văn kiêu hãnh ngẩng cao đầu vênh vang cùng danh
xưng
Văn thần
Quan văn
Xên xang áo mảo
Lại có một thời miên man dài
Nhà văn tự hào
Rất rất oai
Nhà văn chiến sĩ
Kĩ sư tâm hồn
Lương tri của thời đại
Tiếng nói của Con Người
Nhà văn người dự báo tương lai
Nhà văn người dẫn dắt
Nhà văn người soi đường
Những danh xưng sáng choang đủ làm mờ mắt
Những danh xưng kêu vang đủ làm ù tai
Những hào quang lung linh
Những khói sương lãng mạn
Những bó đuốc cháy sáng
Những ngòi bút trừ tà đâm gian sắc bén
Những trang giấy mỏng manh hơn cả vạn quân

Những thi ca ngang tiếng nói thánh thần
 Những tứ thơ sáng ngời ánh thép
 Nhà văn nhà văn lẫn vào sương khói như thần
 Nhà văn mây mây và vân vân...
 Những huyền thoại những tấn phong những tự xưng
 Trào dâng
 Như gió
 Như sóng
 Như lửa
 Nhà văn tưởng bờ
 Rung rung
 Rung rung quá rung rung không chịu nổi
 Rung rung quá rung rung thành lãng quên, lãng nhách
 Rung rung đến thành đảo điên
 Quên mất
 Sống đọa thác đầy rẫy xương tù ngục ba họ banh thâm bơ
 vơ lạc lõng ngậm tủi nuốt hờn
 Xưa và nay
 Ai còn nhớ Khuất Nguyên, Đỗ Phủ, Văn Thiên Tường,
 Nguyễn Trãi, Cao Bá Quát ...
 Ai còn nhớ nỗi thảm sầu văn nhân những thời khốc hại
 Khốc hại mệnh mông CCCP
 Khốc hại mệnh mông thời Văn Cách
 Khốc hại mệnh mông thời hậu maozhetong
 Khốc hại mệnh mông Giai phẩm Nhân văn
 Buồn tủi mệnh mông thời hậu chiến...

Sách nghiền nát

Sách thu hồi

Người hạ nhục tiền oan nghiệp chướng thắm thoát hết
một đời

Bể thăm sông sâu đắm chìm chữ nghĩa...

Đắm chìm thi ca

Đắm chìm tất cả

Tất cả đắm chìm...

Lênh bênh nổi nổi chìm chìm

Cộng phù trầm văn nhân ngự dụng

Cộng phù trầm nô bút bút nô

Vinh đi liền với nhục

Thoát vinh thoát nhục thời thế thế thời

Nào có ai hay...

Bút nô bút máu chữ nghĩa xích xiềng chữ nghĩa tù ngục

chữ nghĩa ngậm máu, ngậm bùn, ngậm cứt phun người

Đào điên tan tác nhập nhোang lửa ma trời

Văn chương nghĩa địa

Nhà văn phu huyết chôn người

Nhà văn phu chữ chôn văn.

VIẾT BAN MAI YÊN TĨNH

Có gì đâu! Toàn chữ
Trang nối trang
Cuốn này vừa buông xuống
Cuốn khác lại cầm lên
Những ban mai nối hoàng hôn nối đêm sâu
Ồn ào nối vào yên tĩnh
Nối vào mộng mung
Nối vào trầm mặc
Nối vào hư không
Nối vào tịch mịch
Nối vào cả những ngày xưa
Nối vào ngày mai của những dự cảm mơ hồ
Vực thẳm
Những âm u những ngả nẻo mịt mờ
Phiến lá
Phiến chữ
Cô độc
Cuộc hành trình miên viễn
Hạ cuối
Thu tàn
Đông xơ xác
Miên trường
Dừng lại rẽ qua
Nhất bộ hành độc bộ hành

Thi sĩ vịn vào câu thơ đứng dậy phút ngã lòng(•)
Ta một mình
Không vịn vào thơ
Không vịn vào chữ
Không vịn vào sách
Thơ để lại phía sau
Chữ để lại phía sau
Sách dừng bước nơi nghỉ
Phía trước đang chờ
Tân ngôn
Tân thi
Tân thư
Tân thi sĩ
Không gian xóa nhòa khoảng cách
Xóa nhòa tuổi tác
Xóa nhòa tín ngưỡng
Xóa nhòa màu da...
Phía trước đang chờ ta.

÷÷÷÷

(•) Hình như ý thơ Trần Dần hay Phùng Quán?

VỀ GIÀ

[Tâm sự của một ông trẻ về bố của y]

Bố con nói nhiều kinh khủng
Bốc máy thì coi thôi rồi
Miên man vài giờ. Cầm chắc
Hết chuyện đông lại chuyện đoài...

Nói nhiều! Vì sao? Thừa chú!
Mà con có biết gì đâu!
Nổi niềm miên man xưa cũ
Nhẽ ra...chôn chặt đào sâu!

Nhiều khi chao ôi! Rất lạ!
Bố con thoát buồn thoát vui
Ngôn từ đang sôi. Sục sục
Chợt ngưng. Khóc nấc. Nghẹn lời.

Mà con biết gì đâu chú!
Những điều riêng kín của ông
Thăm thẳm. Những ngày xưa cũ
Con nghe. Mà lòng dừng dừng...

Bố con! Hình ngư uống nhiều
Lời ra! Rồi như canh hẹ!
Trời đất! Sao mà khổ thế!
Tội thân. Chẳng tích sự gì...

Con biết. Thì con vẫn biết
Ai cũng đỡ chứng về già!
Sao không chọn cách im lặng
Ngứa tay vậy bút làm thơ?

Sao không mượn đôi mét đất,
Thích thì trồng cỏ. Thế thôi
Lặng nhìn sắc xanh nhu nhú
Biết đâu lại chẳng thành thơ?

Sao cứ phải là cây bút
Bạn ảo có mấy ngàn người
Phần nhiều toàn diễn là diễn
Trời ơi! Những lời đái bôi!

Thằng con miên man than vãn
Tôi nghe. Ừ hử. Và cười!
Về già! Ai không đỡ chứng?
Thật là ai oán kiếp người!

XUÂN QUỲNH

(Để nhớ những lần cùng trò đọc thơ Xuân Quỳnh)

1.

Khi Bà đã thành danh tôi chỉ là cậu bé nhà quê chân đất
Bầu trời của tôi hình như cũng chỉ thu lại trong lòng quả
trứng

Tiếng gà trưa ánh ỏi

Tiếng gà nhảy ổ

Con gà mái mơ của tôi hình như bước vào thơ

Hai mươi tuổi tôi đọc thơ tình cuối thu băng khuâng
buồn

Có gì khắc khoải in trên làn mây cuối trời

Dịu dàng nhẩn nại hoa cúc mùa thu dịu dàng nhẩn nại

Qua giông bão sông lại trong veo...

Hai mươi năm tôi cùng trò đọc "Sóng"

Trong veo. Bao nhiêu cặp mắt trong veo

Ngũ ngôn giản dị và bình thân

Trò của tôi quây tung bùng...ở đâu đều có thể

Nhưng đọc và nghe thơ "Sóng" chúng trở nên lặng lẽ
trầm ngâm

Năm tháng tháng năm cứ thế trôi qua

Tình yêu sẽ còn hay cũng mất

Những mơ hồ day dứt

Áo trắng học trò thoáng vệt nắng hoàng hôn...

Đêm trước ngày mưa

Mưa sầm sập tới trời tới đất
 Hoa quỳnh lặng lẽ nở
 Mảnh mai và yếu đuối
 Một nhan sắc diễm kiều quá đỗi mong manh
 Quỳnh hoa mãi cho người tiếc nuối
 Quỳnh hoa lại nở trong đêm trước ngày giông gió
 Lặng lẽ quỳnh hoa trong những đêm sâu
 Ngát thơm thanh tao quỳnh hoa nở...
 Một đời làm người
 Một đời làm thơ
 Mây bay khơi xa
 Sóng vỗ bờ
 Không bao giờ mệt mỏi
 Thoáng một chút vàng rơi
 Mỗi độ thu về
 Trăm buồn hoa cúc...

2.

Bỗng nhiên không còn thích xuân quỳnh
 Người đàn bà làm thơ đa đoan trăm mối
 Vào một ngày cuối thu tâm rã rét
 Ngôn từ mỹ miều nhào nặn
 Người đàn bà bỗng hóa thành tiên nữ diễm kiều không tí vết
 Ôi thời đại của truyền thông đại chúng hóa, mỹ miều hóa,
 đom đống hóa, ảo ảnh hóa vô tận vô cùng
 Ở truyền thông truyền thông truyền thông

Tất cả hiện trên một mặt phẳng
Từ gói mì ăn liền đến nữ hoàng điện ảnh
Và các loại nữ hoàng...
Người đàn bà làm thơ
Trăm mối đa đoan
Vào một ngày cuối thu tầm tã nắng
Ngôn từ mỹ miều
Người ta nhào nặn
Những khán phòng thơm phức
Những cử tọa thơm phức
Ngôn từ cũng thơm phức
Thơm phức và thơm phức...
Ơi quỳnh hoa
Thanh khiết
Lặng thầm hoa chân trời nao xa vắng
Ơi cuối trời xa
Mây trắng cúc hoa
Còn nở muộn nữa hay không?

TẶNG NGƯỜI MƠ...

[Tặng Đoàn Công Lê Huy - Bạn tôi]

Mùa Xuân đầu tiên
Chớp nhoáng về
Về chớp nhoáng
Gà gáy trưa tiếng xa xăm như không như có
Khói trên sông vạn cổ Đường thi
Tia nắng mới
Chim én ngơ ngác đường bay
Sóng nước rờn rợn cong
Người ngập ngừng trong những tà áo cũ
Những lời yêu thương ngập ngừng khẽ nói
Những bàn tay ngại ngần
Hơi lạnh đầu đây
Quanh quất
Những tháng ngày đông xám ngắt
Những mùa hạn tàn rạc khát khô
Mòn mỏi nhân gian một kiếp người
Những ngón tay già nua nhấn trên bàn phím
Hợp âm trong veo ngơ ngác
Giấc chiêm bao u ẩn
Khói sương nghẹn ngào
Mùa vui đến mà sao nước mắt cứ rơi

Đôi vai gầy dăm đời trĩu nặng
Quê hương im tiếng súng
Lòng người bao nỗi đầy vơi
Bao giờ người biết yêu người?
Bao giờ người hết ghét người?
Bao giờ trở lại bến xuân
Nước gương trong
Dặt dìu đàn én lượn
Bình yên
Mùa xuân đầu tiên
Quê hương
Buồn vui dang dở ngậm ngùi
Mang mang phận lưu đầy
Sầu hận theo gió bay
Trương Chi về lại sông xưa
Lặng buồn không thổi sáo
Người nghe đã vắng tự bao giờ
Giấc mơ trưa
Tiếng gà thao thiết...

THÁNG TÁM MÙA THU...

[Lâu lắm rồi mới có ngày Thu đẹp như sáng nay...]

Đã găm vào tâm trí mấy lớp người...
Mùa thu xanh thắm
Cả mây trắng nhõn nhơ bay
Cả trời xanh
Cả ruộng đồng
Cả những dòng sông đỏ nặng phù sa
Cả những đêm dài hành quân nung nấu
Cả những vì sao xanh như mắt người yêu dấu
Cả rũ bùn đứng dậy
Cả sáng lòe...
Của chúng ta
Của chúng ta!
Của chúng ta
Cũng của chúng ta
Cái đêm hôm ấy đêm gì?
Thân phận của tình yêu buồn tức tưởi
Những đôi hoa sim bầm như máu oan khiên
Những mùa lau bạc hồn tử sĩ
Những bạt ngàn Trường Sơn mộ địa
Những lâm lõi tàu đi trong đêm
Những trời long đất lở
Nổi đau hóa đá

Nỗi buồn thăm thẳm miên trường
Những bờ vơ tù rạc rùng sâu góc núi
Những nỗi đau tái dại
Những phân li
Lá bàng đỏ vẫn rơi thẫm lặng
Hồng hạc vừa bay vừa kêu thảng thốt
Của chúng ta!
Của chúng ta!
Bao giờ có một mùa người đầu tiên?
Bao giờ mùa xuân đầu tiên chim én không ngập ngừng
bay không ngập ngừng diu dặt?
Bao giờ Tây Hồ lại rợp bóng sâm cầm?
Bao giờ người đi xa trở về không còn bàng hoàng thảng
thốt khi gặp đám trẻ nơi đầu làng cuối phố?
Tháng Tám mùa Thu
Trời xanh trong
Nắng trong veo như rót mật
Vị ngọt dịu dàng
Bao giờ?
Ta nhớ mùa Thu hoa cúc
Nhớ hoàng hoa tử huỳnh đệ sum vầy!

TIẾNG CHIM TRONG LÒNG MÙA BẮT NHỐT

*[Lướt mạng nhìn những
tấm hình bắt nhốt và nghe
thấy, ghi lại. Chưa chắc
bạn đã cần đọc]*

Chúng mày thật ác
Ác ác ác
Ác ác ác ác
Chúng mày thật ngu
Ngu ngu ngu
Ngu ngu ngu ngu
Chúng mày đúng là lũ mù
Mù mù mù
Mù mù mù mù
Cả một bầy lũ
Lũ lũ lũ
Lũ lũ lũ lũ
Ác ngu mù lũ
Lũ mù ngu ác
Ngu ác lũ mù
Thiên thu
Miên man thu
Các người lèm bèm báo hiếu giậm giậm khóc
Mất vắn những tia máu bầm tàn độc
Lũ chúng mày chỉ còn mỗi kí hiệu trọc trọc trọc

Lũ chúng mày
Ác vì ngu
Càng ngu càng ác
Càng ác càng lú
Có mắt như mù
Tai cũng mù
Thiên thu...
Chúng mày lắm rằm báo hiếu
Có nghe chẳng tiếng kêu rạc cổ rũ xương
Có nghe chẳng tiếng kêu hoảng loạn trong lòng
Các người quen sống trong lòng ngôn từ thêu dệt ma ma
quái quái từ miệng lưỡi lừa đảo chuyên nghiệp có nòi
Các người hành ác có bản có bài
Có lí luận lắm nhảm đông dài
Các người soi đường dẫn nhau về địa ngục
Ngu ngu ngu lú lú lù
Thù lù từng đóng thịt
U u u
U u u u.

PHẢN - VĂN TẾ NHẤT LOẠI GIAN NHÂN

Kìa những kẻ quyền to chức lớn,
Đắp đầy người bằng cấp, khen lao.
Đại dịch co vit tràn vào,
Dân tình cả nước nháo nhào hãi kinh.
Nhẽ, tìm cách cứu nhân độ thế,
Nhẽ, phải là chỗ dựa muôn dân.
Khốn thay, lắm kẻ bất nhân,
Lợi dụng đại dịch. Kiếm ăn đủ trò.
Lũ thất đức. Mặt mo nguy tạo,
Ngựa tìm ngựa. Trâu cũng tìm trâu.
Lừa trên gạt dưới đủ màu,
Kiếm ăn trên xác đồng bào. Ghê thay.
Lại bày đặt chuyển bay giải cứu,
Thỏa lòng tham mắt cú mỏ điều.
Điều toa xảo trá đủ điều,
Ngàn năm tiếng xấu danh bêu đời đời.
Lại vẽ vờ cách li, ngoáy mũi,
Lừa dân như lừa vịt nơi nơi.
Cùng nhau chia chác món hời,
Đặng đàn lừa bịp toàn lời mị dân.
Thân rỗng tâm địa loài giun,
Danh như chuông khánh. Bung toang. Lỗ lồ.
Giờ thành củi. Tổng lò cả đám,

Nơi lao tù kịp sám hối chưa?
Tháng Bảy sùi sụt đổ mưa,
Hơi may lạnh toát. Giấc mơ hãi hùng.
Vạn hồn oan mắt trùng trùng mở,
Đội mồ lên đòi nợ các người.
Ân ân oán oán rạch ròi,
Lưới trời lồng lộng. Không nơi ẩn mình.
Luật nhân quả. Phân minh mọi nhẽ,
Đừng hoài công tránh né làm màu.
Ác lai ác báo theo nhau,
Càng thêm dày tội càng lâu oán hờn.
Khi chưa lộ ăn to nói lớn,
Lên truyền thông đưa tiễn. Làm màu.
Chúng dân thật dễ tin sao,
Dâng lời châu ngọc! Ôi chao! Thật khờ!
Này đây! Những bài thơ giáo giới,
Còn này đây khen ngợi, xót lòng!
Có người lớn giọng vang vang,
Tán phong Bồ tát. Bảng vàng nêu danh.
Khốn khổ thay! Dân mình. Khốn khổ.
Vì ngây ngô. Nên dễ tin người.
Lũ tham biết tổng lẽ đời,
Chiêu trò thao túng bằng lời. Dễ sao!

Tiết tháng Bảy nhằm ngày xá tội,
Lập đàn chay khẩn vái thập phương.
Mô Phật! Mô Pháp! Mô Tăng!
Nguyện xin Chư Phật mở lòng từ bi.
Đề chiếu rọi đáy sâu dạ tối,
Bọn tham lam biết lối quay đầu.
Nhớ câu Phật dạy "Buông dao..."
Chân thành hối cải! Đồng bào tha cho!
Nếu vẫn còn quanh co lươn lẹo,
Nếu vẫn còn leo lẻo khoe công.
Nguyện xin Thiên tướng oai phong!
Rút gươm khỏi vỏ chém phăng tức thì!
Lại xin cầu mở ngay cửa ngục,
Đọa chúng ngay vào cõi âm ti.
Đời nọ cho đến kiếp kia,
Âm âm địa ngục tứ bề lửa vây.

LỊCH SỬ

[Gửi Cụ Khắc Thái - người viết Sử]

Ôi! Lịch sử, lịch sử, lịch sử!
Ồ! Lịch sử, lịch sử, lịch sử!
Ói! Lịch sử, lịch sử, lịch sử!
Đồ sộ
Trăm pho!
Chất chồng trên tủ
Chật ních đầy kho
Chữ
Toàn chữ là chữ
Chắc nịch
Dệt gấm
Thêu hoa
Bình tán
Tảng lờ
Liếc mắt
Dọc
Ngang
Đong đưa
Trợn mắt khinh thường
Nhỏ lệ đắng cay đêm trường

Thăng bút
Cong bút
Lượn lò đong đưa bút
Thăng thưởng danh vang thân vinh gia phi
Bịt miệng bỏ rọ trôi sông góc thành tù rạc
Chết không nhắm mắt vì trót điều toa
Chết chẳng yên thân mang theo u uất
Lịch sử
Nơi khốc liệt giao tranh
Nào kém gì trận mạc
Chiến trường chữ
Đao bút
Máu chảy đầu rơi thịt nát xương tàn
Ôi! Lịch sử! Lịch sử! Lịch sử!
Trăm năm giở lại bàn
Mười năm giở lại bàn
Chân giả!
Đa đoan!

GIÓ

Hanh hanh
Lành lạnh
Thu phong thanh nhẹ sáng nay
Mang về
Hình như tiếng chim xanh đâu đây
Hương thị thiếu thời mang mang cổ tích
Cây hồng rụng lá
Ngủ lim dim cảnh cao
Dịu dàng nỗi nhớ
Lá vàng trên những trang thơ
Hoa lau bạc hiu hiu buồn li biệt
Trong gió sáng nay âm âm tiếng ai trở về...
Trà hoa cúc vị đắng mong manh
Hoàng hoa tửu đêm thanh ngày sum họp
Ngập ngừng rượu
Ngập ngừng tiếng cười ngày trở lại

Mờ tỏ hiện về dáng hình
Hương cốm xưa chỉ bay trong nỗi nhớ
Như có như không
Khắc khoải lòng ta
Bên sông lạnh tê
Trắng sữ ngồi bơ vơ
Sóng khói mịt mờ
Bên kia sông không ai cần thích khách
Rũ áo phong sương hát giọng buồn.
Gió thu xao xác
Sáng nay.

NHỚ A.P.TSEKHOV

[Ghi lại tâm sự của một ông anh sau lần họp lớp và gặp bạn cũ...]

Bạn cũ thừa nào ngày gặp mặt,
Những kỉ niệm xưa bỗng hiện về.
Buồn vui mấy độ. Quên và nhớ,
Được mất vẫn xoay. Thắng cùng thua.

Chuyện của hôm nay. Ít người nói,
Bao nỗi ngại ngần. Khó cảm thông.
Chuyện vô tình nhiều khi có thể,
Làm tổn thương nhau. Thật nẫu lòng.

Ô kìa! Thằng X đang chém gió,
Lên bổng xuống trầm. Đúng giọng quan.
Cạc vi dật. Chao ôi! Rất đẹp,
Gửi đồng môn như của làm tin!

Thành đạt quá! Giáo sư Tiến sĩ
Chuyên ngành...quan trọng nhất thời nay.
Nơi làm việc. Học viện vĩ đại,
Ta đọc xong. Sây sảm mặt mày!

Bạn thành đạt. Vinh thân. Mừng lắm!
Nhưng. Than ôi! Phương diện quốc gia!
Rùng mình. Lạnh sống lưng. Sợ hãi
Sự này là thật? Hay là mơ?

Thằng X! Bạn ta. Ta quá biết,
Thủ sinh viên dốt. Dốt kinh người.
Thầy cô ngao ngán! Đành bắt lực,
Tặc lưỡi cho qua! Đành vậy thôi.

Bởi X là một hạt giống đỏ,
Thuộc giai cấp mới. Lửa/Đuốc soi đường.
Thầy cô phải tạo mọi cơ hội,
Thế là đúng hạn. X ra trường.

Đường công danh bắt đầu từ ấy,
Rộng mở. Thênh thênh. Thẳng cánh bay.
Thế thời. Thời thế. Toàn vận đỏ,
Như cá gặp nước rồng gặp mây.

Một đời! Toàn bàn chuyện vu khoát,
Lí luận ăn theo tận đầu đầu.
In hệt cung cách loài nhai lại,
Trước từ liên xô nay là tàu.

Bạn cũ lâu ngày. Ta gặp lại
Nhớ thừa sinh viên. Khục khục cười.
Cái thằng X ấy. Lù đù quá,
Viết chả thành câu. Nói hệt hơi.

Khục khục cười xong. Lòng đắng ngắt!
X thành đạt. Sao chẳng ai mừng?
Cuộc vui thoát hóa thành rầu rĩ,
X ơi! Mà có biết hay không?

Mày ngu hay khôn tui tao biết!
Độc mày. Kinh vãi. Hết cả hồn.
Dây cà dây muống. Cơm trộn sạn,
Chữ phơi mặt giấy. Ấy ái uông!

Mày khoe đã có chục đồ đệ,
Thạc sĩ, tiến sĩ khắp ba miền.
Tao nghe hình như có cả củi,
Trời đất. Quay quay. Muốn hóa điên.

Trở về. Cô độc dặm đường vắng,
Ta giật mình nhớ truyện của ai.
"Con kì không"! An tôn Tsê khớp,
Hóa thân. Thành X! Chính là mày!

THẬT ĐÁNG SỢ!

[Một trạng thái tâm sinh lí mang tầm...vũ trụ!]

Các chú thật là đáng sợ!

Các bác thật là đáng sợ!

Các ông các bà thật là đáng sợ!

Các cụ tổ tiên ba đời chín họ thật là đáng sợ!

Các cháu thật là đáng sợ!

Các con của cháu, cháu của cháu, chắt chứt chệt chịt của cháu nào có kém gì!

Các loại thầy bà sư sĩ thật đáng sợ!

Ông bảy dân ông đồ nam trăm ông chục ông mười ông chín ông ba chị hai chị tư đều đáng sợ

Đáng sợ quá đi!

Sợ quá còn gì sợ hơn!

Sợ giêng hai ngày ba ngày bảy

Sợ tháng ba đói rã móng chân

Sợ tháng tư tháng năm hăm hăm dờ dờ

Sợ tháng sáu sầm sập nặng thiêu

Sợ tháng bảy mưa ngâu sục sùi khói hương bát ngát ngọt ngọt phóng sinh ồn ào vu lan kẻ công đấm ngực

Sợ tháng tám trăng căng tròn hết cỡ căng kinh hoàng nó mà vỡ thì bỏ mẹ cái đời

Sợ tháng chín cua đôi cày bò dục
Sợ tháng mười được mùa mất giá hạt thóc rẻ bèo
Sợ tháng một bão rớt kèm mưa đá
Sợ tháng chạp chen chúc dậm trường
Con ngựa chết thương vì sợ
Tam vương ngũ đế rụng rốn bạc râu trọc đầu vì sợ...
Độc giả sợ nhà văn
Khán giả sợ ti vi 24/7
Thính giả sợ loa các loại
Thầy cô sợ học trò sợ bố sợ mẹ sợ ông bà học trò
Người già sợ đám trẻ
Cày cáo sợ vịt gà
Sợ cá chép hóa rồng
Sợ rồng hóa giun
Sợ Hung King sống dài sống dai kinh hãi
Sợ thánh nhân chết đi sống lại và sống mãi sống mãi
Ta đang sống những ngày sợ hãi!
Rất bài hoải!
Ôi sợ lắm yêu thương [bằng mồm] tràn mọi nẻo!
Mọi nẻo yêu thương bằng mồm nheo nhéo gọi về!
Bay trong gió
Bay trong mưa
Mê mụ yêu thương cái xương chẳng còn.

THƠ ĐỜI THƯỜNG

Hôm nay ngày 2
Vì hôm qua ngày 1
Và mai là ngày 3
Đều thuộc về tháng 9
Thời gian đi và đến
Một đại lượng rỗng
Mỗi người sẽ lấp đầy bằng những gì y có
Mỗi người cũng có thể
Cố làm vui bớt những gì y thấy là thừa
Làm vui bớt ý chừng như buông bỏ
Đời nhẹ tên
Nhẹ tên đời
Nhịp tháng ngày cứ để lặng lẽ trôi...
Chợt nhớ ông Tú Phan Khôi
Nắng được thì cứ nắng
Gió được thì cứ gió
Mưa được thì cứ mưa
Ai lớn lao vĩ đại thì cứ lớn lao vĩ đại
Ai già nua thì cứ việc già nua
Cay chua cứ việc cay chua,
Nền chùa cứ cháy chuông chùa cứ kêu.

Bây giờ tháng 9
Sẽ đến tháng 10
Chẳng có gì lấp đầy
Chẳng có gì vơi bớt
Thời gian rỗng
Ta nhớ chiếc đồng hồ quay ngược
Chiếc đồng hồ ta từng đọc thừa đầu xanh
Tháng tới có thể là tháng Tám
Có chiếu vua ra
Cắm quân không đẩy đàn bà
Cắm đàn ông đóng khó
Chợ vắng người
Ta già thêm vài tuổi.

THI QUỐC

Khi người ta yêu thơ như Mã Giám sinh yêu Thúy Kiều
Hạt gạo trắng nhúng vào nước đục
Nàng thơ yêu điệu lũ phu đem ra làm nhục kiêu ngầu
vày
Thi ca
Ồ thi ca
Ô thi ca
Ồi a ba phèng thi ca
Nghẹn cổ thi ca ặc ặc
Hồn thanh cao bay mất
Xác phàm dơ dáy lỏa lồ phơi
Thi quốc thi cào thiu ôi bốc mùi...
Nàng thơ từ thừa nhục nhã vầy vò
Đào tiên mọc gai vung vãi giống
Những đàn thi ca nòng nọc
Ngoe nguẩy bơi
Đuôi rụng
Ộp oạp nhảy bờ
Tùng đàn thơ cóc
Nhảy ra
Kẹt kẹt nghiêng răng
Xù xì mụn ứ đầy độc dục
Thơ lai láng bốc mùi hành kinh cống rãnh
Bầm đen máu thị thành
Cường quốc thơ thẩn

Trại tâm thần
Thời thổ tả
Nàng thơ mọc lông đầy người
Chó xù hót gâu gâu
Đi đâu
Về đâu
Chạy đâu bò đâu nằm đâu
Thơ như chất thải
Dồn tụ thành bãi không lồ
Nhờ nhóp mang tầm vĩ đại
Những thi sơn bốc mùi
Những thi giang lênh loang màu bùn
Những cánh đồng thơ cỏ dại
Những thợ thơ hùng hục nhẽ nhại vằn những khối đá
câm lặng vô vọng trong ánh nhìn tức tối...
Thi dân ngơ ngác đọc
Thi hứng còn cào.
Bao giờ bên kia thế giới
Tìm nhau
Thi quốc nhân đôi
Phép nhiệm màu
Lại ào ạt thơ
Và lại uỳnh nhau
Có trán mẻ trán
Có đầu sút đầu.

THƠ VỀ CÁI QUÁI DỊ

[Tự nhiên nhớ Nhà thơ Charles Pierre Baudelaire - tác giả Những bông hoa Ác]

Một cái xác bốc mùi
Đang tự hủy
Phơi trần trần dưới ánh sáng mặt trời
Bên rìa đường tấp nập người nhìn và đi về phía trước
Xác chết, ừ chưa phải là xác chết
Nó vẫn sống, hình như còn rất lâu
Nhưng nhúc rời bọt béo múp
Những con rời sinh ra từ đó...
Những con rời những con rời ghê tởm
Đục khoét tới xương tủy nhưng chúng khôn ngoan
Tạm thời chừa não và tim...
Cái cái xác phân hủy dần
Nhưng sẽ sống lâu
Rất lâu
Lâu đến như là tất yếu
Người ta đắp điểm lên cái xác rìa đường

Bằng đủ thứ
Kinh nhất là bằng ngôn từ
Cái xác thối được huyền thoại hóa
Là Khủng long, là Đại bàng, là Mãnh sư, là Mãnh hổ
Người ta tần mẫn tìm diệt rồi bỏ
Với niềm tin
Con vật bản thiêu kia lại sẽ...
Trở lại như xưa
Đại bàng, Khủng long, Mãnh hổ, Mãnh sư
Người ta tin là thế
Ôi kinh hoàng cái xác không chịu chết bên đường.

TÀO LAO THƠ

[Nhân đọc cụ Sang Đỗ sáng nay]

Chỉ còn có/mỗi buổi là không diễn,
Xứ sở ta vui nhất thế gian.
Vui được. Cứ vui. Diễn cứ diễn,
Hi nộ ái ố. Cứ bung toang.

Cúng dường nường nượp người người lẽ,
Chim lồng xếp chặt. Ngơ ngác kêu.
Tụng niệm. Tụng niệm. Âm âm khói,
Tam bảo quy y đủ giống loài.

Bồng bênh hoa đăng. Ngàn vạn chiếc,
Lập lòe xanh đỏ. Tâm linh trôi.
Gió đưa đây. Bồng bênh sóng nước,
Tâm linh thành rác. Lộ mặt người.

Nào rủ nhau về. Ta họp lớp,
Mầm non. Tiểu học. Thừa thiếu thời.
Đầu trục, đầu bạc. Già nua cả,
Cổ đeo khăn đỏ. Gõ trống chơi.

Thi nhau diễn. Không ai chịu kém,
Chụp ảnh đăng phây. Luôn và ngay.
Thua chị? Kém em? Không. Không thể!
Nào. Tiếp tục diễn. Cho thật say!

Nhân sinh sáu ngàn ngày ba vạn,
Như là tia chớp, có mà không.(•)
Ngu, trí, hiền, nhân, thiện, ác...giả,
Cũng đều dưới cỏ. Đất kia nằm!

Thế thì nên diễn! Cho thích chí!
Cơ trời. Thăm thẳm. Chẳng ai hay.
Ba vạn sáu ngàn ngày! Tận lực,
Tiền nhiều. Để làm gì... Gió bay.

Chỉ có bươi. Là không biết diễn!
Loài cây cỏ. Sao sánh với người.
Xuân nở hoa. Thu về rụng trái,
Rõ tầm thường. Nào ai có hay.

Đã vậy. Bươi em xin được diễn,
Hà thành. Quê em ở phía tây.
Bươi Diễn. Rọp trời. Mời anh đến,
Mà xem. Trò diễn. Hay. Siêu hay!

÷÷÷÷÷

(•) Cỗ thi danh cú!

PHẢN BIỆN CHI CA

*Đề từ
Bầu ơi! Thương lấy bí cùng!
Con dân thi quốc. Xin đừng ga tô!
Ai ai mà chả ngáo thơ,
Thì cùng chia sẻ cho vừa lòng
nhau!*

Làm thơ. Đăng báo. Tội tình gì?
Tài em có vậy! Ai i hi!
Sao cả làng. Xông vô mắng mỏ?
Rõ thật là còn Tham, Sân, Si!

Xứ mình thi quốc. Ai cũng biết!
Người nước mình nói hay như hát!
Mỗi mỗi người đều một mầm thơ,
Em cũng một mầm! Sao cười chê!?

Thơ ai đó khen chửi mất gà?
Còn ai đó thì khen đại gia!
Ai đó nữa khen bay giải cứu,
Gọi ai là Bò sát. Sáng lòa.

Em đọc. Thấy nhà thơ chuyên nghiệp
Cũng nhưng nhăng ma mị chênh chao
Cũng nhùng nhằng tào lao òa vỡ
Phương phượng liêu trai và hên hào.

Thơ ấy. Sao lại khen tới tấp?
Đề mà vui dập thơ em đây?
Em cứ thích kiểu thơ con ếch
Lục bát không vắn. Nó mới hay!

Chẳng chênh chao. Thơ em huych toẹt.
Cần gì ma mị với chênh chao?
Em là em cứ là như thế
Nói ra thơ. Thơ chảy dạt dào...

Thơ em là bó đuốc soi đường,
Nên phải cháy. Sáng choang một cõi.
Em đâu là đom đóm lập lòe,
Trong căn phòng học bài. Thằng nhãi...

Báo đăng. Việc báo. Sao chửi em?
Nếu cần đào mả cù nó lên.
Ai chả thích có thơ đăng báo,
Có vẻ cả làng. Lên cơn ghen...

Bao nhiêu người có thơ đăng báo,
Là vội khoe liền trên cỏi phây!
Xin lỗi! Đa số đọc. Nhặt toẹt
Như là nước ốc luộc thời nay!

He he. Thôi! Gà cùng một mẹ!
Cùng công dân thi quốc! Chúng mình!
Ngàn năm thơ thần như cỏ rác,
Người tài họ làm việc đao binh!

THAY BẰNG LOÀI KHÁC...

Thời Hoàng kim hóa ra chán ngắt
Thượng đế/Chúa Trời/Đấng Sáng tạo ngửa mũi
Ấn nút Dell
Tất cả Biến mất trong một phần tư nốt nhạc
Thời Hoàng Kim vĩnh viễn ra đi...
Ngẩn ngơ tiếc
Nhưng không thể trở lại
Trở lại làm gì?
Sự hoàn hảo nhạt thêch
Sự hoàn thiện nhạt phèo
Sự hoàn mỹ nhạt nhòa
Trở lại làm gì?
Nhân loại mắc lỡm...
Thượng đế/Chúa Trời/Đấng Sáng tạo...
Ngửa tay tạo tác thời đại Bạc
Gần như thời Hoàng Kim
Thế là hoan hỉ như cuồng
Thế là hoan hỉ như điên
Hoan hỉ quá hoan hỉ hóa rồ
Hoan hỉ quá hoan hỉ không chịu nổi
Biến thành hoan hỉ hôi hám hôi rình hôi thối
Thượng đế/Chúa Trời/Đấng Sáng tạo...điên người
Ấn nút Del
Thời đại Bạc biến mất trong một phần ba nốt nhạc...
Cho bồ tức

Quý Ngài cú tiết chơi khăm
Làm ra Thời đại Sắt...
Hoang hoải
Xấu xa
Hiếu chiến
Hiếu sát
Dữ tợn
Hèn nhát
Ăn mận đáí khai
Hoa độc phô sắc bốc mùi
Từ đó loài người
Nổi chìm bề khổ
Thuyền nát nhấp nhô
Nổi chìm trong bão tố phong ba
Thượng đế/Chúa Trời/Đấng Sáng tạo...
Thây kệ...
Một bộ phận không nhỏ quỳ lạy khẩn nguyện
Mơ Thời Hoàng kim
Đắm chìm trong giấc mơ trở lại
Đắm chìm chìm đắm trong giấc mơ trở lại
Trên cao Quý ngài cười nhạt
Sao hạ giới cứ ngu mãi ngu hoài...
Quý Ngài chơi khăm lần nữa
Bằng trò Trung cầu Dân ý
99,9999 % tán thành tái thiết Thời Hoàng Kim
0,00001 % tán thành phá đi
Làm lại hoặc tận diệt cho hết cái giống người
Đề trái đất bình yên!

NHỮNG ĐÚA TRẺ CHẾT GIÀ(•)

[Chân dung phiếm định]

Thằng cha hơi bị trẻ
Nghe y nói chuyện đông chuyện tây chuyện nam chuyện
bắc
Cầm chắc bụng ba bò chữ bốn bò chữ...
Óc não tim gan lòng mề lục phủ ngũ tạng ngũ khiếu tứ
chi toàn chữ
Tùng sợi tóc thậm chí từng cọng lông tơ cũng toàn chữ
là chữ
Ánh mắt nụ cười đáng đi điệu đứng rất chữ
Chữ như ổ kiến lưu niên
Như ổ mối to khự
Thằng cha hơi bị trẻ
Y như con tằm khổng lồ ăn dâu thiên vạn mẫu
Nhưng không nhả ra tơ vàng óng
Lại chỉ nhả toàn bã của dâu
Toàn bã của dâu
Danh xưng đích thị là cứt
Hán tự hình như gọi tằm phản phân tằm
Thằng cha hơi bị trẻ
Như con tằm khổng lồ
Mãi miết ăn dâu
Không thềm nhả tơ

Chỉ nhả toàn cứt là cứt
Đã đòi chưa?
Tiếc cho những ai đợi chờ!
Tiếc cho dâu non thiên vạn mẫu
Tiếc cho một kiếp nhân sinh
Nứt mắt như hồ li tinh chín kiếp
Nứt mắt giọng đong đưa ỏn thót
Nứt mắt đã biết chọn lối sống của nước
Khuôn theo bình
Nứt mắt đã biết chọn hành xử cho náo
Nhạc nào cũng nhảy tung bùng
Có những người già từ khi mới sinh ra
Có những người trẻ chết già vì ngộ chữ!

(•) Tên một tác phẩm của nhà văn NBP

BÀI THƠ CHƯA CÓ TÊN GỌI

Thân mến gửi Sang Đố - Người thầy gieo nguồn sáng chữ!

"Em đến trường
Gió thổi đời em lật từng trang mở"(•)
Từng trang từng trang giấy học trò
Tĩnh khôi
Trắng trong...
Những trang giấy cuộc đời
Em sẽ viết gì trên đó?
Ai sẽ viết gì?
Em sẽ vẽ gì?
Ai sẽ viết gì?
Từng trang mỗi ngày mỗi tuần mỗi tháng mỗi năm
Tuổi học trò trắng trong
Từng trang từng trang
Sẽ hiện lên những dòng chữ
Sẽ hiện lên những hình vẽ
Chữ nào là của em
Hình nào là của em

Ước mơ
Nghĩ suy
Cá tính
Bùng nổ
Phá cách
Bất tuân khuôn khổ cũ?
Trang giấy trang đời mỗi ngày lật mở
Nào ai biết ai hay
Sẽ có bàn tay ả tay ai
Vô hình
Cố tình
Viết hộ
Vẽ hộ
Mơ ước hộ
Mộng mơ hộ
Những mơ ước những mộng mơ của những người lớn
Già nua và khôn khéo
Ranh mãnh và quỷ quái
Hủ lậu cũ rích mùn nát những ngày xưa ngày xưa
Giả vờ và lãng nhách
Những trang đời ngấm dần ngấm dần độc dược
Nhu quả táo trong tay mụ phù thủy nửa đỏ nửa xanh
Hấp dẫn và tàn khốc...

Những trang giấy học trò
Những tâm hồn trắng trong
Như những nụ những mầm
Như những...
Bàn tay nào che chở
Chúa?
Phật?
Thánh thần?
Cha mẹ ông bà thầy cô?
Ôi! Từng trang giấy!(•)
Trắng trong run rẩy
Đường xa
Xin đừng có ai tự cho mình
Cái quyền viết bậy
Vẽ bậy
Nhân danh
Giả danh
Những ước mơ đã hóa yêu tình.

(•) Thơ Chính Hữu

NHÂN XEM MỘT BỨC ẢNH...

Năm ấy, tôi đến thăm một ông lão ở rừng
Vẫn quen gọi là bố bản
Ông đã từng chinh chiến vào nam ra bắc
Về già
Vẫn xóm núi sống cùng cháu con
Ngôi nhà ông ở chừng trăm tuổi
Mộc mạc và vững chãi
Sàn không bằng gỗ chỉ bằng vầu bóng loáng nước thời
gian
Cái ghế ngồi thì bện bằng rơm
Đệm ngủ bằng bông lau trắng
Tôi tò mò hỏi sao dân ở rừng lại sống đơn sơ thế
Ông cười
Cây lớn trong rừng...có ma
Đừng dại dột mang về
Mạng đời mạng mấy đời chưa hết
Tôi cười, thầm nghĩ người già lắm cảm, duy tâm
Chuyện quá lâu rồi, tôi cũng gần như quên
Nhưng rồi lại nhớ
Tấm ảnh bạn gửi cho khiến tôi rùng mình
Rùng mình nhớ
Một ông anh được xem là thành đạt, chỗ tôi
Nhà nguy nga, tráng lệ

Chỉ có ba người
Tầng một tầng hai tầng ba tầng bốn
Xe đẹp, người đẹp, ngoại thất đẹp, nội thất càng đẹp
Thiên nhiên tụ hội về đây
Bên ngoài là những cây bị cầm tù trong chậu đá
Bên trong là xác cây hóa thành đồ gỗ
Hoành tráng vô cùng
Vô cùng hoành tráng
Đến mức ai nhìn thấy cũng rung rung
Thầm mơ ước...
Tôi thì thấy đứng đưng
Đứng đưng
Chợt nhớ ngôi nhà xuyên xoàng của bố bản
Chợt nhớ câu chuyện của người rừng
Ma cây ma núi...
Bỗng tôi thấy rừng mình
Kìa ma rừng
Ma rừng
Ma rừng
Lạnh lẽo lặng câm
Máu ứa ra từ bàn ghế
Máu ứa ra từ những đồ trang trí
Máu ứa ra khắp tầng một tầng hai tầng ba tầng bốn tầng
năm

Máu ứa
Ma rừng
Ma rừng
Ma rừng
Tôi chợt nhớ câu ca dao cổ
Ai oán khôn cùng
Ăn của rừng
Rưng rưng nước mắt
Ăn của rừng
Ma về vây bắt
Lớn bé vật chết
Què cụt chân tay
Điếc tai hồng mắt...
Thật là khủng khiếp
Thật là khủng khiếp
Bố bản ơi
Con đã hiểu ra rồi
Cây trong rừng có ma đừng chặt
Đừng tha lời về nhà
Rưng rưng nước mắt...

TỤNG CA FACEBOOK

[Tặng Cô ĐTA]

Không có một đẳng bậc tiên tri tiên giác tiên cảm nào có thể sánh cùng

Không có một bậc thầy nào dám mon men so đo

Không có vị anh hùng di sơn đảo hải nào dám le ve chơi chòi ngạo nghễ

Không có tiên ông tiên bà tiên cô tiên cậu nào dám buông lời thách đấu

Đám vua gà vua vẹt vua bếp vua cóc vua nhái dù thọ tựa nam sơn phúc tày đông hải trước tác đẳng thân...càng không dám mon men

Những tổng biên tập những thư kí tòa soạn những ông trùm xuất bản thoát trở thành tèm nhèm tẹp nhẹp sù sù ền ền úa héo và nhăn nhúm

Trước EM

Mang tên FACEBOOK!

Mặc mẹ lũ thối mồm dèm pha

Thầy cha lũ cao đạo cao ngạo già khú hay non choẹt

Dèm pha, mặc dèm pha

Khích bác, kệ khích bác

Cắm cản, ngăn chặn em cười khẩy vang tiếng ha ha

Facebook

Và facebook

Có thể bọn ăn nước sông [không còn] Hồng gọi là tê lê bốc/pốc/púc

Có thể bọn uống nước sông hằng lênh bênh xác người
theo phong tục thủy táng gọi là búc tê mê
Có thể bọn xài nước hoàng hà dương tử ganh đua bằng
bai đú
Mặc xác
Em cứ lững lững hiện hình khắp nơi nơi
Trên tay đám trẻ
Chiếm quá nửa loài người
Trên tay bọn trung niên gần nửa
Trên tay bọn già khú đế cũng nhoay nhoáy tìm em
Chín phần mười nhân loại
Ăn f
Ngủ f
Đụ f
Và ị cũng f
F chui vào chiếu vào chăn
Vào chỗ xa xắm xa xắm...
Nhờ em
Tất tật có vẻ gần hết thiêng
Có em
Tất tật phơi trần
Thủa trước mới chỉ có vua không áo không quần vua tai
lừa bí mật thâm thì
Thủa này đủ các loại vua

Vua béo vua gầy vua cù nhây vua mê vua lú vua ngậm
vú đàn bà vua mù vua điếc vua câm vua què vua cụt vua
không mẹ không cha không anh em thân thích máu mủ
ruột già vua vệt vua gà vua chó thiến vua heo vua cào
cào châu châu...

Lật tẩy

Đồ nhào

Thần tượng giả anh hùng giả liệt nữ giả học giả giả trí
thức giả niềm tin giả...phơi mặt mặt mặt mo

Không còn thâm cung bí sử thì thảo thậm thụt

Không cần đảo lười chín lần

Tất thấy đều huých toẹt

Bầy ra.

FACEBOOK

Là ta

Ta là FACEBOOK!

Nào like!

Nào thả ai cần ha ha!

DIỄN. CỨ DIỄN ĐI!

Bưởi ơi! Giá như em đừng diễn,
Chỉ là bưởi thôi. Có làm sao.
Bưởi ơi! Giá như em không huênh,
Không liêu trai ma mị chênch chao!

Em nghe xui khôn. Thành ra đại,
Đem thân ra diễn hủy diễn hoài.
Ghép thêm cảnh và cây thêm quả,
Chỉ vẫn bưởi thôi! Được cho ai?

Em bỏ gốc quê mùa bình dị,
Dịu dàng hoa. Thơm ngọt trái vàng.
Tung tăng em diễn nơi phố thị,
Trái nhiều phát sợ! Hoa hết hương.

Em xa lìa đất vườn màu mỡ,
Đem thân nhốt chặt những chậu sành
Chậu xi moang. Vẽ vời giả cổ,
Nhằng nhịt dây. Giá đỡ linh tinh.

Bưởi ơi! Giá mà em không diễn!
Giá em không hớn hờ tốt tươi!
Giá mà em chỉ diễn tí xiu,
Giá mà như thế. Chỉ thế thôi.

Nhưng em vô vậ và mê đắm,
Nhào vô. Diễn. Diễn khắp nơi nơi.
Sáng diễn. Trưa diễn. Chiều và tối,
Diễn thâm đêm. Đợi mọc mặt trời.

Trò diễn xong rồi. Em vẫn bưởi,
Thờ ơ! Bỏ mặc. Bỏ bên lề.
Đôi khi em lại hóa thành củi,
Râm ran tiếng cười chê!

Bưởi gì mà hoa hương chẳng có,
Bưởi gì mà quả thật vô duyên.
Bưởi gì nhìn hời. Hời vàng mắt,
Bưởi chi mà cười nói huyền thuyên.

Bưởi ơi! Thôi thì em cứ diễn,
Không diễn thì em biết làm gì?
Sinh ra thân phận em là ...bưởi,
Thì diễn đi. Diễn đi. Diễn đi!

THÁNG TÁM

[Ngồi vỉa hè nghe và ghi...]

Tháng tám
Nắng vãi mề sau ngâu nã nề
Trái bưởi không rám
Mặt người sì sạm sơn khô
Cạn nguồn sống
Xương rồng thoi thóp
Thở
Tiếng phì phào
Nghèn nghệt...
Tháng tám mây bay
Tả tơi nhếch nhác
Những đám mây lang thang
Ăn mây
Nước
Gió
Những đám mây cơ nhỡ thiên đạo
Không có biển chỉ đường
Mây giang hồ rượt đuổi
Mĩ học bầu trời
Hấp hối...
Tháng tám
Người rất dễ nổi khùng
Mùa phóng sinh chờ thêm một năm
Sốt ruột

Thay bằng phóng lao
Thậm chí nhả đạn
Chém ào ào
Như vỡ đập...
Tháng tám không vua
Loạn ầu
Gió bụi đầy trời
Xanh trời vô vị
Màu điếc đặc
Thây kệ bản hợp xướng kêu trời
Những bài hát cũ réo gào trong những bản phối tân kì
Người hát dừng dung
Đêm diễn phi lợi nhuận...
Tháng tám
Thu mùa
Cúc hoa
Những cuộc tình chấp vá
Những cuộc tình già
Tha hồ phơi nắng
Sưởi cho ấm
Trước khi lạnh cóng đông mùa!

VÔ VI!

[Bạn chưa chắc đã nên đọc]

Thấy...không nhìn
Thấy...không nghe
Thấy...không nói
Hai tay bịt lấy mắt
Hai tay bịt lấy tai
Ngồi như bất động tay che miệng
Tượng mấy con khỉ loan rầm rĩ trên cõi mạng
Cõi người
Nghe ai đó diễn giải
Rằng thâm sâu
Rằng minh triết
Rằng chứng ngộ
Rằng buông bỏ tất
Rằng thoát tục
Rằng hết tham sân si
Rằng thế là cứu khổ cứu nạn
Rằng chích chích chi chi
Hi hi ha ha hỉ hỉ hà hà
Giọng hì giọng hỉ giọng hi ha

Khéo tu
Chính quả
Thoát khỏi trần ai bụi bặm ta bà
Thoát khỏi luân hồi
Ồi giời ôi là giời!
Kẻ phàm tục là tôi thấy bốc mùi
Khú khắm
Tanh hôi
Món này chắc từ bếp China
Món này chắc thế
Từ đầu bếp China món này
Bốc mùi ngu tín ngu trung ngu giả ngu thật
Rưới tí nước sốt giả danh phật che đây ma ma
Bất động
Tam không
Đá gỗ vô tri vô giác
Khôn lời ranh ma loài khi
Đỏ đít dài đuôi
Sao lại lấy làm gương cho người?

THƠ...

[Tán nhảm cùng nhà thơ Lê Vĩnh Tài]

Ngôn từ đời thường tường minh dễ hiểu dễ nghe tiện ích
mọi bề
Nhiều khi cũng chẳng cần xài
Đã có ngôn từ của ánh mắt
Của bàn tay
Của dáng ngồi dáng đứng
Thậm chí của sự im lặng
Ngôn từ đời thường tường minh
Rút gọn thành tối giản...
Cớ làm sao lại thơ?
Luật thi
Tự do
Hình thức
Rác
Via hè
Cổng rãnh
Tân hình thức
Khen
Chê

Rộn ràng và nhiều khi
Mất mặt mất nhật
Gầm ghè
Thậm chí thách đấu
Chửi thề văng tục
Tù rạc
Tru di chín đời ba họ...
Thơ như bãi chiến trường
Thơ như cuộc loạn đả
Loạn ngôn
Thật dị kì giống người
Sao không chịu xài ngôn từ đời thường tường minh?
Sao cứ phải là thơ nhọc nhằn khổ lụy?
Bao nhiêu người thơ bấy nhiêu khổ đau nhàu nhĩ!
Bao nhiêu người thơ bấy nhiêu đắng lòng tê tái!
Bao nhiêu người thơ bấy nhiêu khờ dại!
Bao nhiêu nhà thơ bấy nhiêu nặng nhọc ngôn từ...
Sao cứ phải thơ?
Ô!
Sao cứ phải hỏi!?
Thơ cần như non cao cần suối
Như đất cần mưa
Như đồng bãi cần hoa

Như chim cần tiếng hót
Như bình minh cần nắng
Như hoàng hôn cần mây
Như xuân về cần tháp thoáng mưa bay
Như hè về cần rục hồng phượng nở
Như mỗi chúng ta cần mơ mộng cần tung phá ra khỏi
những quen nhàm
Thơ là thể
Thơ là thơ và là tất cả
Tất cả là thơ...
Nào di dời thơ ra khỏi thư phòng
Sáng nên thơm trầm rưng rưng mỹ tửu
Rưng rưng tri kỉ tri âm
Sang trọng đến cần cỗi
Thanh cao đến nhạt nhèo
Thiên lương đến cạn kiệt
Ra khỏi thư phòng
Bày cuộc thơ vui
Thơ vỉa hè thơ cổng rãnh thơ rác thơ ăn mày thơ lang
thang lang bạt thơ tám bính năm sè goong thơ nhể nhại
bụng mang dạ chứa thơ nón mê dưa khú cơm hộp
Bày cuộc chơi
Thây kệ chốn salon
Thây kệ học đường học giả học phiệt

Cuộc chơi vô tận vô cùng
Nào ngồi xuống
Nào ghé đít vô
Thú giang hồ chữ
Lão nhân tập nói bi xô
Trẻ ranh chém gió...
Khi ta trắng tay
Thơ có mặt
Khi ta tận cùng cô độc
Thơ an ủi sẻ chia
Khi ta bị phản bội
Thơ nâng đỡ
Khi ta về với đất
Thơ chấp cánh cho hồn ta bay
Ra khỏi cuộc chơi này.

NẾU NGÀY MAI...

Nếu ngày mai không còn rừng nữa?
Thì vẫn nguyên vẹn rừng người
Rừng cao ốc chọc trời
Rừng cột điện nhật nhăng dây rác
Rừng không còn
Vẫn nguyên vẹn luật rừng
Vẹn nguyên tội ác...
Nếu ngày mai không còn rừng nữa?
Thì vẫn đầy chật ma rừng
Đồ gỗ
Tượng gỗ
Quan tài gỗ
Nhan nhản giữa rừng người
Đô thị sống và thành phố chết ...
Nếu ngày mai không còn rừng nữa?
Thì vẫn còn vô số thú nhồi bông mắt mở trừng trừng
Vô số đồ trang sức sang chảnh đắt tiền
Vô số thần dược bách bệnh tiêu tán tiêu trừ dùng cho
quý ông quý bà quý cậu quý cô...
Nếu ngày mai không còn rừng nữa?
Sẽ vẫn còn rừng trong nhí nhéo thì ca trong lắm nhảm
mộng mơ
Vẫn còn vẹn nguyên lời hiệu triệu
Đi ta đi khai phá rừng hoang!
Để bây giờ còn lại đất hoang
Người hoang...

NHỚ PHAN TÂY HỒ CÙNG ĐỀ TỈNH QUỐC DÂN CA

[Tặng Liêu Thái công dân Quảng Nam...]

Dân cũ nát
Bạc nhược đón hèn
U mê cam phận nô tài
Quan quyền như xích xiềng như lạt mềm trôi chặt
Vinh vang mũ áo ngựa xe
Đắm say chi hồ giả đã
Vua nô lệ quan nô lệ dân nô lệ
Say mê nô lệ
Hón hờ nô lệ
Như bày gà quanh quần cối xay cùn
Như bày ếch i uông đáy giếng
Luẩn quẩn trong muôn nỗi sợ sệt hãi hùng
Sợ trời
Sợ đất
Sợ sông sợ biển sợ núi sợ rừng
Sợ ba bề chữ thánh hiền móc meo cũ rích
Quốc gia đến hồi vận mạt
Người chẳng ra người
Chẳng ra ma
Chẳng ra cầm thú
Chẳng ra bù nhìn chẳng ra tượng gỗ

Bịt tai nhắm mắt ngậm miệng
Hài lòng trong nỗi lú mê
Hài lòng cùng những thiên thời địa lợi nhân hòa
Hài lòng với những mơ màng thánh đế thánh nhân
Năm chờ sung rụng
Thây kệ chuyện bốn biển năm châu
Ngu si hưởng thái bình
Ngâm ngợi hoàng hoa tửu
Ngâm ngợi am thanh cảnh vắng
Ngâm ngợi tông từ đường thi
Ngâm ngợi từng bách phong sương
Chờ ngày về cao đăng phật quốc
Ai hoài chốn đào nguyên...
Đề tỉnh quốc dân ca
Rơi khoảng trống
Tiếng kêu nhỏ máu sa mạc
Tắm dư đồ vá chằng vá đụp
Nước ngủ mê trong các phép tu từ
Hỡi ôi!

SAU TRẬN ĐẤU...

Những chàng trai dũng mãnh
Gục xuống sân cỏ
Khóc
Nước mắt ràn rụa
Nước mắt của những người thua
Vì một chút không may mắn
Một chút thiên vị của trọng tài
Một chút sai lầm
Một chút chậm trễ
Một phút
Nửa phút
Thậm chí một vài giây...
Bóng đá
Thắng và thua
Thua và thắng
Mạch lạc
Rõ ràng
Tức khắc

Niềm vui và nỗi buồn
Hi vọng và tuyệt vọng
Ngọt ngào và cay đắng
Tất cả đều thực không màu mè giả dối
Trước trăm người nghìn người vạn người có thể cả triệu
người
Đồng cảm sẻ chia
Bực mình nổi giận la ó tức tối
Nước mắt
Buồn
Hi vọng
Phía trước có thể là tiếng cười
Có thể vẫn là tiếng khóc...
Những chàng trai dũng mãnh
Gục xuống sân cỏ
Nước mắt rơi
Những mầm cỏ xanh
Im lặng sẻ chia...

BỨC TƯỜNG ĐỒ...

[Nhân đọc cuốn sách thuộc hàng ăn khách]

Bức tường đồ
Đồ bức tường
Không thể cứu vãn
Dù bằng vũ khí sát thương
Dù bằng nghị quyết
Dù bằng hăm dọa
Kể cả hăm dọa hạt nhân...
Bức tường đồ
Trở thành món nhậu
Trên vô số bàn tiệc
Luận án luận văn giáo trình
Học giả thi nhân chính khách
Tha hồ chém gió luận bàn
Sách in cả vụn trang
Có thể là triệu triệu...
Bức tường đồ
Vì lẽ gì?
Chả ai thực rõ
Muôn đời vẫn là bí ẩn
Bức tường đồ
Do, vì...
Nó được xây quá cao
Xi moang cốt thép siêu bền
Vật liệu quá tốt

Móng đào quá chấp
Dây thép gai quá dày
Điện cao thế dây trần không bao giờ bị cúp
Những cánh cổng thép chắc bền khủng khiếp
Lính canh và chó nghiệp vụ quá mẫn cán...
Bức tường đồ
Vĩ lễ
Nó được huyền thoại hóa bằng những cây bút siêu việt
Nó được tin cậy tuyệt đối
Nó là lời nguyện mang màu sắc vĩnh cửu
Bức tường đồ
Ồ nó đã đồ
Người ta dọn một đồng rác khổng lồ
Cuộc dọn dẹp mang vóc dáng huyền thoại
Không ít người khôn ngoan
Giữ lại
Những mảnh vỡ bức tường
Bán cho những người hiếu kì
Kiếm tiền...
Hợp pháp!
Ô bóng ma gạch xi moang cốt thép!

HẠT GIỐNG CUỐI CÙNG

[Nhớ thân thoại Hi Lạp...]

Vô số sai lầm
Vô số tang thương đầm đìa máu, tan nát thịt xương lòng
người li tán oán hận trùng trùng
Vô số những vết thương lòng nguyên vẹn mang theo khi
về với đất, với âm u đáy biển, với góc bể chân trời phiêu
bạt
Mệt mỏi
Chán chường
Tuyệt vọng
Uể oải nhìn nơi đáy hộp
Hạt giống cuối cùng
Nhỏ bé
Hạt giống mang tên HI VỌNG...
Mong manh
Bấy yếu
Mơ hồ như có như không
Ôi! Hạt giống cuối cùng
Hạt giống cuối cùng
Vọng từ cao xanh lời phán truyền
Không rền vang
Tiếng thì thầm lẫn trong giông gió
Các người hãy lấy nước mắt mà ủ!

Nước mắt và chỉ nước mắt thôi!
Hạt giống Hi vọng sẽ nảy mầm
Xanh lá vườn cảnh
Nước mắt ăn năn hối hận
Hãy cứ để cho nước mắt rơi tuôn rơi
Vị mặn chát vị đắng cay trở thành đường chát
Đừng vội lau khô
Đừng cản ngăn
Đừng chế giễu
Đừng khinh khi ngạo mạn
Nước mắt cũng là máu chảy từ trái tim mỗi con người
Hạt giống hi vọng không thể gieo trên căn cỗi khát khô
của những lí lẽ cùn mòn xưa cũ
Không thể sống trên những toan tính giành giật
Không thể chung sống cùng những đố kỵ mưu mánh ranh
ma
Không thể
Và không thể...
Hạt giống cuối cùng!
Thử thách đầu tiên
Của lòng khoan dung
Nước mắt rơi không khi nào là muộn.

HAI NGÃ

[Tặng buổi sáng đẹp trời...]

Chúng ta theo lối đàn ong bay
Sẽ được tắm gội trong miền hoa thơm muôn sắc
Sẽ được sống trong niềm vui thanh cao
Thế giới Đẹp
Năng lượng người tỏa rạng
Gương mặt người tỏa rạng
Trí tuệ người sáng chói
Bàn tay nắm bàn tay
Trong veo ánh nhìn trong veo tiếng nói
Hương đàn ong bay...
Chúng ta bay theo lối đàn ruồi
Chúng ta sẽ ngụp lặn trong miền xác thối và rác rưởi
Chúng ta sẽ sống hài hòa cùng thế giới của rồi bỏ
Đông đặc nhũ tràn trề phì đại
Chúng ta sống trong nỗi vui mừng thú vật
Chúng ta sẽ mài nhẵn rửa vuốt tích trữ nọc độc mưu bản
kế hèn
Gương mặt chúng ta biến dạng
Lạnh
Sắc

Trí tuệ chúng ta biến dạng trở về thời hoang dã
Chúng ta trò chuyện với nhau bằng nắm đấm và những
phép tu từ lộn mửa
Ánh nhìn đục ngầu
Giọng gầm ghè
Hướng đàn ruồi bay.
Chúng ta thơ ngây
Chúng ta ngờ ngác
Chúng ta chìm đắm và tỉnh táo
Hướng đàn ong bay
Hướng đàn ruồi bay.

Ở XỨ SỞ...

*[Tặng những ai chưa đọc
CHUYỆN Ở NÔNG TRẠI]*

Ở xứ sở do Con Lợn Béo ị cầm đầu
Mọi con vật đều được bình đẳng
Khi
Và chỉ khi
Chấp nhận bình - đẳng - ở - cấp - độ - hai!
Bình đẳng trong thân phận nô lệ, nô tài
Giống đực và giống cái
Nhóc tì và lực lưỡng cơ bắp
Lực lưỡng cơ bắp và da bọc xương
Da bọc xương và cận kề miệng lỗ
Mọi con vật đều được bình đẳng ngang nhau muôn kẻ
như một
Bình đẳng tung hô vạn tuế Con Lợn Béo ị
Vạn tuế Thân phụ Con Lợn Béo ị
Vạn tuế Ông nội Con Lợn Béo ị
Vạn tuế Thân mẫu, Phu nhân và những đứa con ủn ỉn
eng éc của Con Lợn Béo ị
Muôn năm muôn muôn năm!
Vạn tuế vạn vạn tuế!
Lợn tóc vĩ đại vô cùng
Anh minh sáng suốt vô cùng
Như thánh như thần là thánh là thần hơn thánh hơn thần
Lợn tộc là mặt trời mặt trăng

Là núi cao sông dài biển rộng
Là vũ trụ thăm thẳm khôn cùng
Là tam thế Quá khứ Hiện tại Vị lai
Là không gian tám hướng bốn phương dang dặc
Lợn tộc lợn tộc chỉ lợn tộc
Vĩnh viễn sáng ngời!
Ở xứ sở do Con Lợn Béo ị cầm đầu
Loài chim chỉ đi chỉ bò không được bay
Hổ báo hùm beo phải cưa răng cắt vuốt
Rắn rết phải cắt nguồn nọc độc
Trứng gà không được nở tự do
Muôn loài cá phải yêu mỡ sôi chảo rán
Muôn loài cây phải nẩy lộc một ngày
Muôn loài hoa chỉ nở ra một sắc
Trời cao chỉ có một màu mây...
Ở xứ sở do Con Lợn Béo ị cầm đầu
Quân nhạc rền vang hòa cùng tiếng gầm đại bác
Tụng ca rền vang
Khóc nức nở là niềm hạnh phúc
Kính nhật tụng vang ngân từ dạ dày
Cầm đầu xứ sở nghịch dị Con Lợn béo ị
Mọi con vật chỉ có hai dáng vẻ
Hoặc béo ị hoặc trơ xương gầy...

GIẬT MÌNH...

[Nhàm chán một diễn ngôn...]

Những người trẻ tuổi hôm nay phải làm gì cho xứng
đáng với cha mẹ ông bà cụ kị tiên tổ
Tóm lại là những người ngày xưa ngày xưa
Những người trẻ hôm nay
Những người trẻ ngày mai
Những người trẻ như tôi đã từng trẻ
Như bạn đã từng trẻ
Như đã từng tất cả chúng ta...
Ô! Ngày xưa ngày xưa cha mẹ ông bà tiên tổ
Bài học quen quá
Bài học quá là quen
Chẳng ai phản nản
Hầu như rung rung và nghẹn ngào
Khóc
Thật lòng...
Ở kia vào một ngày đẹp giờ
Cha mẹ ông bà cụ kị tiên tổ hiện ra bằng những gương
mặt khác
Vàng hào quang không còn
Chỉ còn những gương mặt thật

Thật đến nao lòng
Thật đến ngơ ngẩn
Thật như hư cấu hư véo hư không
Ô kìa có cần xứng đáng hay không?
Làng Vũ Đại Chí Phèo Bá Kiến Thị Nở bà cô không
chồng
Cô Tấm dội nước sôi trừ diệt Cám
Uất hận chưa nguôi chặt khúc ủ mắm
Ranh ma tũn mủn quanh co trạnh Lợn trạnh Quỳnh
Người xưa đó
Che mẹ ông bà và cụ mọ
Của ta...
Sao cho xứng đáng với 12 đầu xứ. Uýnh nhau tranh
chiếm ngai vàng
Nam Bắc triều. Uýnh nhau
Đàng ngoài Đàng trong. Uýnh lộn thàng năm giòng
Sông Gianh lạnh nhát kiếm chia lìa
Thanh gươm bình Tây
Thanh gươm sát Tả
Như nhau sắc lẹm một thời
Tàn khốc một thời
Tàn khốc nhiều thời
Xương tan thịt nát

Trăm họ giải thân
Ôi quá khứ ông cha tiên tổ
Trang vàng trang đỏ trang đen
Sáng ngời và u tối
Anh minh và mê lú
Hào hùng lẫn khốc tàn
Người xưa đó
Tổ tiên ta đó
Của ta
Xứng đáng
Tự hào!
Ô!
Những câu nói một chiều
Những diễn ngôn xuôi chiều
Xuôi tai mơn trớn lời lả
Ai nghe?
Ai nhớ?
Ai rung rung?
Ai ghen ngao nức nở?
Ai ngơ ngác ?
Ai và ai?

CHÚNG TA ĐANG DỰ PHẦN

Thảm họa không bất ngờ
Dù không ai báo trước như siêu bão, sóng thần, động đất,
núi lửa
Thảm họa bắt đầu từ chính chúng ta
Chính chúng ta góp sức, góp công, góp phần làm ra thảm
họa
Chính chúng ta...
Cầu nguyện vô ích
Xót thương vô ích
Phẫn nộ cũng vô ích
Bởi ai cũng góp phần...
Góp phần làm ra những siêu đô thị người như kiến như
mối
Góp phần bằng tận diệt môi sinh
Góp phần bằng những câu truyền ngôn tàn khốc "tác đất
tác vàng"
Góp phần bằng nếp sống cổ truyền "đèn nhà ta sáng gầm
giường nhà ta" đậm đà bản sắc rung rung

Góp phần bằng phiếu du thi phú quán cóc liêu xiêu một
câu thơ phố nhỏ ngõ nhỏ làng tôi quanh co quanh co
Góp phần bằng những thú vui được ngủ được chơi được
tán nhảm bên suối trên suối

Góp phần

Chúng ta bằng mọi giá góp phần...

Làm ra thảm họa...

Thảm họa từ chính nơi ta ở nơi ta ngủ nơi ta ăn nơi ta
chơi nơi ta ngao du nơi ta sinh con đẻ cái nơi ta mưu
sinh nơi ta nuôi hi vọng...

Những thảm rừng bị chặt

Những dòng suối bị chiếm đoạt

Những con đường bị lấn

Từ đó mọc lên mọc lên

Ồn ào tranh chiếm khói và bụi và tiếng ồn và thanh âm
cuồng cuồng

Tai họa cũng ủ mầm...

Cầu nguyện nguyện cầu. Đã muộn

Cảm thông xót thương và khóc. Đã muộn

Than van trách đất oán trời. Đã muộn.

Đã muộn!

Chúng ta đang dự phần.

NGHE HÁT...

Âm âm mơ hồ ai hát
Đừng tuyệt vọng! Tôi ơi! Đừng...
Nghèn nghẹn tiếng hát nửa chừng
Nước mắt hình như mặn chát.

Còn gì hi vọng? Tôi ơi?
Tôi hỏi. Bốn bề lặng ngắt
Tôi cố tìm câu trả lời
Tự thấy là mình bất lực.

Hỏi Trời? Trời ở quá xa
Hỏi Đất? Ngàn năm câm nín
Hỏi người. Lắc đầu ngao ngán
Tượng thánh tượng thần ngồi yên.

Tuyệt vọng! Tôi ơi! Xin đừng...
Tiếng hát âm âm dần tắt
Tháng Bảy sục sùi mưa ngâu
Gió lạnh! Thêm buồn hiu hắt.

Núi mờ sau làn mưa bay
Ngày ngắn đêm dài. Trường dạ
Mang mang bóng tối phủ đầy
Trần gian! Ôi! Chốn lưu đày.

Phố thị gần giống nhà quê
Xóm làng hao hao thủ đô
Muôn nỗi bất an. Muôn nẻo
Hoang vắng bây giờ như xưa.

PHAN KHÔI BÁT CHỌT

Khi ông từ già cõi đời tôi còn ở chốn hư vô
Đám tang ông
Buồn như không thể buồn hơn
Hiu hắt như không thể hiu hắt hơn
Sầu thảm
Có lẽ tận cùng sầu thảm
Găm vào kí ức
Găm vào tâm can
Găm vào nỗi nhớ
Sợi tơ trời cứ chảy dài chảy dài mãi mãi
Miên trường miên trường
Một thời khắc bạc
Trăm hoa đua nở đều thành cúc vạn thọ
Trăm nhà đua tiếng một giọng xung tưng đấng bậc bề
trên
Một thời tan tác đảo điên
Bầy đàn hung hãn
Bầy đàn hung hiểm
Run rẩy khiếp sợ hèn mạt bầy đàn
Đám tang ông
Một thời chứng tích
Nhân tính nhân tình độ âm

Một thời đảo điên tan tác...
Chiếc xe gọi là xe tang
Côi cút giữa phố phường
Long xà địa hóa thành hiểm địa
Lòng người chông mác, hiểm hóc nhân tâm
Đám tang
Vết thương vĩnh viễn không lành
Ai cố lãng quên bôi xóa
Mặc ai
Ai nhớ
Cười khô rung nằng
Chẳng sao đâu
Đời người ba vạn sáu ngàn ngày
Kết cục ai cũng như ai
Ai vẫn là Ai...

BẢN MỆNH CỦA ANH

Cầm bút là bản mệnh của anh
Nay, thay bút bằng bàn phím ảo
Trang giấy thay bằng màn hình điện toán
Một vài giây những gì anh viết có phép màu như đôi hài
vạn dặm
Vượt mọi cách ngăn
Vượt mọi vòng kiểm duyệt
Vượt mọi mặc cảm ngại ngần
Tất cả để mạng cuộn đi theo chiều gió
Cuốn đi ngược chiều gió
Một vài giây anh kết nối cùng tất cả phần còn lại của thế
giới chừng bảy tỉ người...
Bản mệnh anh không giấu được dưới bất cứ một khôn
khéo nào
Bản mệnh anh hiện trên thế giới ảo
Anh phải đối mặt với vô số người
Bạc thầy
Thông thái
Trí tuệ sắc như nước
Trái tim buồn dễ tổn thương
Những cặp mắt ranh khôn
Những xăm xoi xét nét
Những đe dọa khủng khiếp

Những tị hiềm mắc mệ
Bản mệnh của anh có thể
Bị đánh đòn hội chợ
Đao búa và đao bút
Bản mệnh của anh
Tự nhốt vào lồng son khuôn phép
Tự trói buộc bằng lễ thói cũ mặc cảm tự ti hay ngạo nghễ
tự xưng bằng những phép tu từ hay ho và trống rỗng
Bản mệnh của anh
Như cánh đại bàng khao khát tự do
Như gà què cối xay cùn ăn quẩn
Bầu trời cao và xanh và lồng lộng
Cổng rãnh u mê và tăm tối và nhập nhèm và tù đọng
trường kì
Bản mệnh của anh
Trên bàn phím ảo
Trên màn hình điện toán
Mạng sẽ cuốn đi
Năng lượng của tia chớp
Hoặc
Vô tầm tích

VIẾT CHO NGƯỜI NÀM XUỐNG...CHIỀU NÀO

ĐƯỢC (•)

[Nhớ A.Camus khi Ông bàn về CÁI CHẾT]

Người chết mang theo vô số điều bí mật, siêu mật, tuyệt mật

Những điều ngôn ngữ salon "thâm cung bí sử"

Lênh loang phố thị, thôn dã, vỉa hè thâm thì to nhỏ

Ngôn ngữ vỉa hè buôn dưa lê huyền hoặc trộn mùi dung tục

Những ân mật người chết mang về với đất

Ú thừa, phì đại nơi quán cóc, bia cỏ, lẩu bình dân

Chuyện "thâm bí" lầy lội cùng rượu và thịt dê và đôi khi
thịt chó thậm chí thịt mèo với mỡ từ tiểu hồ

Người chết để lại suối nguồn năng lượng tái sinh ngôn từ
miên viễn

Ôi những người chết phi thường

Nguồn cung ứng vô hạn cho nghề buôn chữ!

Người chết mang theo

Có thể

Bộ óc rộng tuếch

Trái tim đầy chặt nỗi hãi hùng

Trái tim rệu rã

Trái tim đã được thay bằng một phi vụ buôn bán nội tạng
trong bóng đêm luật rừng

Thậm chí là một quả tim cho hoang dại
Người chết mang theo nỗi hờn oán bất lực tiền của đầy
trong tài khoản sẽ bị phong tỏa lâu dài hoặc vĩnh viễn
Mang theo đôi mắt vô hồn từ rất lâu không được nhìn tia
nắng ban mai ánh tà huy sâu muộn hay đơn giản thôi
một đĩa rau xanh trên bàn ăn bình dị
Mang theo những gì
Không ai cần biết
Về thế giới bên kia
Bữa đôi Thiên đường Địa ngục
Người chết mang theo?
Hình như một số 0
Có lẽ số 0
Đúng là một số 0.

(•) Nhại Trịnh chút xíu!

SAU KHI ĐỌC MỘT CUỐN SÁCH

(Tiểu thuyết của Diêm Liên Khoa)

Tại những salon máy điều hòa chạy 24/7

Miễn phí tất cả

Mạng Internet, đồ uống, đồ ăn

Tất nhiên cả mỹ nữ. Tất nhiên

Ra vào nơi đây

Bóng nhẫy

Bóng nhẫy

Bóng nhẫy

Mượt mà

Căng phòng

Cương cứng

Và

Vài bờ chữ sẵn có

Bọn viết thuê chuẩn bị đủ đầy cop pet

24/7

Mọi lúc mọi nơi

Tất cả đều miễn phí

Kể cả gái còn trinh

Tất cả...

Những salon

Những salon

Những salon

Nơi bày mưu tính kế

Ăn

Ăn

Ăn

Và triệt hạ

Và triệt hạ...

Ở ngoài kia, nắng hè gay gắt đỏ

Ở ngoài kia lũ lụt điên cuồng

Ở ngoài kia bão tuyết trắng xóa

Ở ngoài kia địa chấn kinh hoàng

Ở ngoài kia dân héo hon rũ chết

Ở ngoài kia dân chỉ còn duy nhất - đói nghèo, oan ức

Ở ngoài kia trẻ thơ bán sức

Ở ngoài kia sống đọa thác đầy...

Ở đây

Những salon

Những salon

Bóng nhẫy

Bóng nhẫy

Muọt mà

Căng phồng

Cương cứng

Tất cả đều miễn phí

Toan tính

Ăn

Ăn

Ăn

Triệt hạ

Triệt hạ

Triệt hạ.

TU TỪ QUỐC ĐẢO

[Chợt nhớ "Gulliver's Travels" của Jonathan Swift]

Rất nhiều tu từ
Bát ngát tu từ
Mênh mang thênh thang tu từ
Rậm rì rắc rối tu từ
Sáng choang toang hoang tu từ
Hào nhoáng quáng quàng tu từ
Rồng đua nhau cuốn
Rồng đua nhau leo
Ngôn từ cuộn cuộn trong vèo trong veo
Ngôn từ loang loáng thấp thoáng gió thoảng loảng xoảng
Diễn ngôn xèo xèo như chảo rán
Diễn ngôn bóng bảy mỡ màu riêu cua nổi váng
Diễn ngôn đầy chất thơ lơ tơ mơ
Diễn ngôn đậm đà hương vị lơ tơ mơ
Diễn ngôn bay như bướm rập rờn ảo huyền ma mị
Diễn ngôn ảo diệu điểm dàng như cave kể chuyện mãi tục
thuần phong

Diễn ngôn mượt mà như các nữ nhân nam nhân phổ đèn
đỏ

Diễn ngôn trầm hùng hào hển như bình luận viên bóng
đá

Người người nhập đồng đấm đuổi si mê

Nhà nhà thôn thức nước mắt nước mũi sụt sịt đầm đìa

Đất nước của tu từ

Cộng đồng của tu từ

Tu từ ngay trong tiếng khóc chào đời

Tu từ trước khi xuôi tay nhắm mắt

Tu từ kể cả khi chết đi rồi!

Đặc trưng thi quốc

Nói nghe hay như hát

Hát hay như cãi lộn

Và chữ thì đương nhiên như hát hay!

PHẢN BIỆN CỦA CHIM(!?)

[Minh nghe và hiểu tiếng chim nên ghi lại để ai thích thì đọc]

Các bạn rất lạ lùng
Lạ lùng quá lạ lùng rất dễ chịu
Khi các bạn chê bai nhau giễu cợt nhau nguyên rửa nhau
gato nhau vân vân mây mây nhau lại cứ kéo chúng tôi
vào
Đá xéo
Đá móc
Đá đều
Thật quá đáng làm sao
Thật quá thể đáng làm sao
Thật chả ra làm sao...
Khi các bạn nói năng huyền thuyên chả câu nào vào câu
nào chả ai nghe ai chả ai vì ai
Các bạn ví von nào như khướu nào như quạ vớ!
Khi các bạn chỉ chăm học và làm theo văn mẫu
Các bạn đá xéo sang lũ vẹt chúng tôi
Khi các bạn ăn mọi lúc mọi nơi ăn chẳng từ thứ gì bằng
lí luận cao siêu hình như kiểu bắc kì biến nguy thành cơ
cơ mọc từ nguy

Các bạn lại bày tỏ sự khinh khi đàn kền kền ăn xác thối
Khi các bạn veo véo tu từ ba hoa rỗng tuếch
Các bạn đá đều nhau gọi là lời chim chóc
Nghe hay ho các bạn khen nhau các bạn tháu cáy nhau
trích dẫn nhau ý hợp tâm đầu
Rõ thật ngẫu
Rõ là gian ngoan và ngu ngốc đến thâm sâu....
Này các bạn người ơi!
Loài chim chúng tôi
Chúa trời sinh ra là loài chim thể thôi
Con cái đẻ trứng
Các bạn chớ tranh phần
Loài chim chúng tôi ngàn năm nay vạn năm nay triệu
năm nay
Trời cho giọng nào hót giọng ấy
Không bắt chước nhau
Không mượn giọng nhau
Không có định hướng
Không bị khâu mở bao giờ
Không uốn oéo tu từ
Không và đứt khoát không có giọng bùng bô
Loài chim chúng tôi
Chỉ ăn những gì chúa trời cài đặt sẵn
Không hề cần món đặc sản bao giờ

Kền kền chỉ ăn xác chết tuyệt nhiên không ăn thịt con
nào còn sống
Hi hi
Loài chim chúng tôi
Con bay cao
Con bay thấp
Con không cần bay
Tuyệt nhiên không hề có thi đua gian lận tối ngày
Thế mà hay...
Loài chim chúng tôi mang trong mình nỗi sợ
Nỗi sợ hơi bị nhiều
Nỗi sợ eo ơi!
Sợ nhất là người!

NGỌN GIÓ QUA VƯỜN(•)

[Sến thi]

Ngọn gió qua vườn
Ban mai
Thoáng nhẹ như không như có
Đến từ phương xa ngọn gió
Qua vườn sáng nay
Gió sẽ đến những vườn ai
Đã từng có ai
Sẽ có ai
Như ta yên lặng nhìn
Những phiến lá khe khẽ rung
Những nụ những mầm mở mắt ngỡ ngàng
Thời gian như muốn ngưng trong khu vườn nhỏ
Những ngọn gió vô tình ghé thăm
Những ngọn gió từ nơi nao biên biệt
Những nơi ta đã từng đến từng ngả lưng từng yêu từng
ngọt ngào từng thất vọng cay đắng
Những ngọn gió qua vườn sáng nay
Một thoáng vui một thoáng buồn một thoáng
Vạn dặm đường xa

Gió mang về
Gió lại mang đi...
Tuổi thơ biên biệt vời xa
Quê cũ biên biệt vời xa
Những bạn bè xưa biên biệt
Mối tình đầu ngày xưa đã chết
Biên cương hành một thời
Đã mất
Bài thơ ta đọc thừa nào...
Ngọn gió qua vườn
Thoáng chốc.

(•)Công khai bắt chước nhà thơ YN!

ĐÊM

Người đàn ông đêm không ngủ
Nghĩ gì?
Đêm dài dằng dặc
Dằng dặc đêm
Mịt mờ mờ mịt
Hình như có ác điểm xé gió
Tiếng ghê rợn rít dài
Hình như
Ngoài kia ác điều rợp trời. Bay...
Hình như ác điều...
Đêm dài
Dài như một cõi trăm năm
Những ý nghĩ trong đêm không rõ nét hình hài
Xáo trộn không gian
Xáo trộn thời gian
Kỉ niệm buồn vui chập chờn ẩn hiện
Chập chờn như đom đóm cuối hè
Chập chờn rồi đi mãi
Tiếng ác điều
Thê lương
Tái tê...

Đêm dài
Đêm dài tiếp nối
Dài mãi không thôi
Những ý nghĩ trong đêm vụn vỡ
Vẫn tiếng ác điều
Ảm đạm thê lương
Hình như có tiếng người dưới phố
Khẽ khàng mỗi một
Mất hút trong lặng im
Những ngày xưa đứt nối
Những ngày xưa
Không trở lại bao giờ....
Đêm dài
Đêm dài
Tiếng đồng hồ tròn như viên bi màu lục bảo
Tiếng đồng hồ nhọn hoắt
Thoắt ẩn
Thoắt hiện
Hư không
Ngoài kia vẫn tiếng bày ác điều
Chúng là vua của những đêm dài.

NGÃU TÁC

[Nhân mua được một cuốn sách cũ...]

Anh tặng sách. Sách gói đầu giường!
Em nhận để anh được vui lòng.
Vì sao? Hẳn là anh thừa biết,
Anh em ta là những vai tuồng!

Biệt thự em chần êm nệm ấm!
Đồ nội thất! Bạc triệu tiền muôn.
Sách anh tặng. Ôi giờ! Giấy lộn,
Đề đâu cũng nhem nhuốc nhà em.

Em đã ném nó vô thùng rác!
Tự lúc nào? Quên! Cũng đã quên.
Em nhớ. Vai diễn anh đã hết,
Sách tặng nhưng nhăng. Chuyện cũ mềm.

Thùng rác nhà em...là nguồn sống!
Của mấy người lượm, bán ve chai.
Hắn thế. Sách anh nó phiêu dạt,
Tới hàng sách cũ. Nguyên hình hài.

Còn nguyên bút tích cùng chữ kí,
Mấy tay hiệu sự...lập tức đăng!
Hóa thành món cúng tê lê púc,
Thiên hạ nhào zô. Cười hở răng.

Thế cũng là vui. Đòi nó vậy!
Lên voi xuống chó. Nát cỏ cây.
Chuyện thiêng hóa phàm. Thôi. Chấp nhận.
Khói bay lên gòiri hóa thành mây.

LỜI NHẮN TỪ ĐỒ PHỦ

[Đọc thơ ông nghĩ khác đi một chút]

Bọn hậu sinh ham tô vẽ
Phong cho ta
Thi hào
Thần thơ
Thánh chữ
Khen thơ ta thi sử quý khóc thần sầu
Ta nghe mắc mệt
Hậu sinh nói gì chẳng được
Bởi ta đã trở thành bụi đất
Không thể cãi
Không thể
Ghê gớm ngôn từ lũ hậu sinh
Chân dung ta bỗng hóa thánh nhân...
Ta chỉ là mắt thịt người trần
Thửa vào đời từng rất huyênh!
Những tưởng làm giường cột ngói nhà lớn vạm gian
Những tưởng...
Ta đã từng viết cả ngàn bài thơ xung tưng
(Đám trẻ bây giờ gọi là thơ nâng bi, bung bô, cúng cụ...)

Những mong được ăn lộc triều đình
Ứng thí vài lần
Trượt trắng mắt
Nhưng không bớt mê lầm
Sở học cao dày hóa thành cỏ rác
Chữ nghĩa kiếm cơm kiếm danh kiếm chức
Áo cừu lấm đất bùn tục lụy
Đêm Tràng An ta khóc
Vì nhục
Vì hèn
Thơ xung tụng ngàn bài khô xác bướm
Cửa son đóng chặt
Quyền thế khinh khi
Nổi điểm nhục
Ta thăm thía mỗi đêm về
Tàn canh nước mắt chan đầy mặt
Giật mình tàn giấc mộng ngáo ngơ xuân ngốc
Tàn giấc mộng nịnh thế xu thời
Quay mặt nhìn bốn phương

Lợm mưa
Ngửa mặt nhìn trời
Xấu hổ
Cúi nhìn đất
Giật mình
Ta tự khinh ta
Bách nhục...
Ôi!
Đám hậu sinh
Xuân ngốc một đời
Ôi đám hậu sinh
Một đời có mắt như mù có tai như điếc
Mon men bu bám cửa quyền
Đám ruồi bu đĩa mật
Mãn kiếp u mê
Mãn kiếp ruồi!

**TẶNG TRẦN THANH CẢNH - NGƯỜI KỂ
CHUYỆN KINH BẮC**

*[Nhân có chuyến du ngoạn Đất phương Nam gặp bầu
bạn...]*

Nơi đây tôi được sinh ra
Cha mẹ, ông bà, tiên tổ
Tôi dựa vào
Qua trập trùng buồn, vui, sướng, khổ
Qua trập trùng cay, đắng, ngọt, bùi
Lớn lên
Như lúa như khoai như ngàn dâu bờ bãi rộng dài
Kiêu hãnh làm người
Ngẩng cao đầu
Thẳng chân bước
Thiên Đức giang dằng dặc dòng trôi
Lai láng trắng bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông
Lai láng thi ca
Lai láng hồn Đất hồn Người
Hồn Kinh Bắc
Mái chùa cong mềm mại nhịp múa tiên nữ nhẹ nhàng
như cánh én độ xuân về
Nhịp lối lơ quan họ nón thúng quai thao mượt mà sắc
màu đưng đưa cùng nhịp trống
Trai thanh gái lịch nguồn thơ miên viễn trời mây

Tôi lớn lên trong dịu dàng gió dịu dàng mưa dịu dàng
hoa lá cỏ cây
Tôi lớn lên từ thăm thẳm mảnh đất này
Mỗi lúc đi xa
Dù miền quan ải mây đen lạnh buốt
Dù đất phương nam tràn trẻ nắng gió chân thật tình
người
Tôi vẫn thăm gọi trong thăm thẳm đêm sâu
Kính Bắc!
Kính Bắc!
Cõi nhân sinh ba vạn sáu ngàn ngày!
Bạn rộn mưu sinh
Trần ai bụi bặm
Giật mình năm tháng qua mau
Bút mực
Ôi!
Bút mực!
Chờ ai đợi ai?
Hữu duyên hữu tình
Trăng soi Như Nguyệt
Dâu bò Thiên Đức nẩy mầm
Chiều xuân én lượn xanh biếc mây lành
Chữ nẩy mầm
Cựa quậy chữ nẩy mầm
Xanh biếc những trang văn...

CHUYẾN ĐI CUỐI CÙNG

(Chỉ là chợt nhớ Nam Hoa kinh)

Chuyến đi cuối cùng vào cõi chết
Cõi hư vô, chắc chỉ là màu trắng
Người đời hình dung thành
Nào là miền cực lạc
Nào là thiên đường
Nào là miền mây trắng
Nào là bông lai tiên cảnh
Linh hồn bay lên
(Nếu có linh hồn !)
Và đôi khi là đen ngòm. Đen ngòm
Thăm thăm miền địa ngục
Miền địa ngục thăm thăm
Màu đen, cũng chỉ nghe nói vậy...
Ai rồi cũng có chuyến đi cuối cùng. Ai cũng...
Tiếc thương sầu thảm thậm chí kêu gào xem chừng
chẳng ích gì
Trang Tử, hình như Trang Tử
Đích thị là Trang Tử
Ngồi bên quan tài vợ
Rượu một vò
Tay cầm đũa gỗ và ghêêu ngao hát
Người đời ngạc nhiên. Ngạc nhiên! Sao lại uống rượu và
hát ?
Khủng khiếp Trang Tử trả lời : Khóc ư ?

Nếu khóc người trong quan tài sống lại...

Hi hi !

Hi hi ! Hi hi ! Chắc không ai dám khóc...

Chuyến đi cuối cùng. Cuối cùng

Một chung cuộc cho tất cả hàng tỉ người trên cõi nhân gian

Hàng tỉ người không ai thoát

Sinh có hạn tử bất kì

Mỗi người một kiểu ra đi

Do trời, muôn sự...

Chuyến đi cuối cùng

Chuyến đi cuối cùng

Ừ thì ai cũng biết

Khóc thương hoài nào có ích chi ?

Sao không khóc cho những người đang sống ?

Sao không biết sẻ chia bao dung rộng lượng ?

Sao miên man mưu hèn kế bẩn ?

Sao triền miên những Tham Sân Si?

Những câu hỏi ngàn năm ai cũng biết

Nhưng có ai chịu trả lời...

Khóc thương cho người vừa nằm xuống!

Người vừa nằm xuống không nghe

Họ mãi vui với miền mây trắng

Họ ung dung bình thản nơi miền cực lạc

Họ phiêu diêu tiên cảnh bỗng lai

Và mỉm cười chế giễu

Những than khóc thảm sầu đầy rẫy tu từ

Những lời có cánh đầy tính diễn trò

Họ mỉm cười
Tôi tin là thế...
Chuyến đi cuối cùng, chuyến đi cuối cùng
Nhân gian truyền tụng
Nghĩa tử là nghĩa tận...
Nghe hay ho
Người ở miền mây trắng nhếch mép cười
Thế còn người sống ?
Sao bắt nghĩa bắt nhân ?
Đằng sau ngôn từ là mật đắng
Đằng sau ngôn từ là độc dược
Đằng sau ngôn từ là ruồi nhặng
Đằng sau ngôn từ rục xương tù ngục
Đằng sau ngôn từ đọa đầy xác thân
Đằng sau ngôn từ lưu đầy khổ ải
Đằng sau ngôn từ...
"Nghĩa tử là nghĩa tận" trống rỗng vô hồn. Trống rỗng...
Trống rỗng một thói quen
Sợi dây trói vô hình
Trống rỗng...
Chuyến đi cuối cùng
Chuyến đi cuối cùng
Người về miền mây trắng
Phía nhân gian chật đầy ngôn từ sáo rỗng
Phía nhân gian...

ĐỌC BÁO CẢM TÁC...

Một số người đã chết trong đồng đồ nát
Ngôi nhà sập
Khu nhà sập
Vì bất cứ lí do gì
Tất cả đều đồ nát
Có thể thành phế liệu
Tận thu và tái chế
Chỉ có người là chết
Vĩnh viễn không trở lại
Người không thể trở thành phế liệu
Tái chế cũng không...
Những trận đánh kinh hoàng
Vũ khí sát thương chính xác nhờ được lập trình
Trí tuệ nhân tạo siêu đẳng
Những người lính
Bên này và bên kia
Chết trong một chớp mắt
Xác người được thu gom
Hố chôn tập thể
Đất bằng hứng gió mưa
Cỏ che như chưa hề có cuộc đào lấp bằng máy khổng lồ
Những người lính được bỏ vô túi và hút chân không và
ép thành khối và bỏ vô thùng được cấp đông rồi cẩu lên
tàu lên xe âm thầm chạy ngược
Kết cục cũng về với đất
Đất hoang hoải chưa có dấu chân người

Vô tâm tích
Những tử tù chết trong chạng vạng chiều hay nhập
nhoạng sáng
Một mình đối mặt với tử thần
Thời văn minh tử thần trong hình hài bác sĩ thi hành án
Tên tuổi chỉ lưu trong tàng thư
Tử tù chết như một giải thoát
Không thể tái sinh phép màu nhiệm hoang đường
Những người ra lệnh và thi hành án
Tự mình mang gánh nặng trần ai
Giết người
Giết người hợp pháp
Nổi ám ảnh nhúng tay vào tội ác
Gánh nặng suốt một đời
Nơm nớp tiền oan nghiệp chướng
Oán hận trùng trùng như sóng
Dập vùi...
Người kí án tử hình
Người thực thi án tử hình
Tự mình trở thành kẻ bị săn đuổi
Từ lương tri lương năng
Thật phúc khi hoàn toàn cạn kiệt.

NGẠC NHIÊN CHƯA

Ô kìa! Con vẹt biết nói tiếng người
Nhưng hoàn toàn phi giao tiếp
Chỉ là tiếng vẹt mà thôi
Con vẹt vĩnh viễn không thể là bạn của bạn hay kẻ thù
của tôi
Vẹt nói tiếng người
Kì công người dạy vẹt
Ô kìa! Người nói tiếng người
Thao thao bất tuyệt
Bất tuyệt thao thao
Nhưng vẫn hoàn toàn phi giao tiếp
Phi giao tiếp miên man
Phi giao tiếp tự thừa nào
Ngôn từ xanh xao
Ngôn từ rỗng nên ồn ào
Ngôn từ lai ghép tầm phơ tầm phào
Hoàn toàn không ma mị
Chẳng liêu trai
Không hề chên chao

Ô kìa! Người nói tiếng người như vệt
Kì công luyện rèn trên hành trình dài đặc và gấp gáp
Hành trình vệt hóa
Hành trình robot hóa
Hành trình
Cạnh tranh khốc hại
Gục ngã bên đường vô số...
Ngạc nhiên chưa hành trình ngược đời tiến hóa thoái hóa
Vệt nói tiếng người
Người nói theo kiểu vệt.

NGHỊCH NGHĨ

[Học mót cụ Lê Vĩnh Tài]

Mày đã làm gì cho Tổ Quốc?

Đã ?

Chưa?

Mà cứ phân phật chém gió

Từ lưa

Đúng rồi cứ như...

Tao chưa một lần hạch hỏi Tổ Quốc đã làm gì cho tao

Nên đồng dặc trả lời

Chỉ

Làm

Thơ

Cúng

Tê lê búc hoặc póc

Có thể cúng sáng cúng tối cúng đêm và cúng giữa trưa

Đúng lúc gà gáy sáng để kêu đêm lập lòe đom đóm tối

và có thể gà quang quác cục tác buổi trưa...

Thơ tao làm

Chả cần ai đọc

Ai đọc tao cũng chả cần...

Thế trước khi màn thơ mày đã làm gì chưa cho Tổ Quốc?

Thì tao vẫn làm thơ

Làm từ kiếp trước

Làm khi còn trong bụng bà già trong nôi trong cũi trong
trường mẫu giáo mầm non
Làm miên man
Làm tràn lan
Nát tan
Rời đi lang thang
May
Không nhập hội cái bang...
Mày hỏi tao thì tao hỏi ngược mày
Chưa hay đã
Cũng kệ thầy
Vì tao biết mày nói xạo từ khi chưa biết nói
Lúc tất cả vui mày ra vẻ buồn buồn
Lúc tất cả muộn sầu mày y uông hát
Mày đã làm toàn chuyện ruồi bu kiến đậu
Tổ Quốc của mày là tổ quốc của mày...
Mày cứ hỏi
Còn tao cứ làm thơ
Cúng Facebook
Cũng có thể viết thành tê nê póc.

HOA CÚC

[Tùng cúc lưỡng khai tha nhật lệ...Thơ Đỗ Phủ]

Bỗng dưng sáng nay hoa cúc khóc,
Thu, cuối mùa. Khô. Nắng. Heo may.
Biếc xanh trời. Biếc xanh u uất,
Hoàng hoa! Chẳng bao giờ thắm tươi.

Người xưa mỗi lần nhìn cúc nở,
Se sắt lòng. Đào Tiềm chạnh nhớ.
Thế sự buồn. Quy ẩn cùng hoa,
Nở trái mùa. Tỏ bày tiết tháo.

Đã vắng rồi. Những người thừa trước,
Hoàng hoa tửu! Nhặt thếch. Hững hờ.
Dưới trăng hỏi còn ai độc ẩm?
Lệ đắng hòa cùng với rượu xưa.

Ta lặng nhìn hoa. Nở gầy guộc,
Sắc vàng như héo đã trăm năm.
Một khoảng trời xưa! Xa hun hút,
Mai ngày...mai ngày...Rộn. Xa xăm.

Giật mình. Thảng thốt. Câu thơ cũ,
Dòng lệ người xưa khóc hôm nay.
Hoàng hoa! Vì sao người cứ nở?
Trần gian. Trần gian. Chôn lưu đầy.

SÁO NGŨ...

[Nhân đọc một bài thơ và nhớ đến một bài khác...]

Sao hồi ấy chúng mình trẻ thế?
Hình như ngây thơ. Và hình như
Non và đại...Cả tin. Ngu ngốc
Để bây giờ ân hận. Để bây giờ...

Sáo ngữ bủa vây. Ngu ngơ mắc
Hứa hẹn bốc giời. Dễ dàng tin
Rồng cuốn rồng leo. Kiêu hãnh quá
Cùng bay bay. Điều giấy. Triền miên...

Bạn và tôi. Chúng ta. Tất cả
Tự chìm trong sáo ngữ sáo ngôn
Mê giọng yến oanh. Mê cánh bướm
Cả một thời ta sống bất thường.

Ta mê say những điên rồ thời đại!
Ta hòa theo những cuồng vọng mù lòa!
Ta hát theo, nghĩ theo...Theo mãi
Khóc cũng theo và theo tiếng cười xòa.

Hứa hẹn sông. Cùng nhau ngoảnh mặt
Lạc lối đi. Ta cùng không biết
Đàn ngựa thồ...Miếng da che mắt
Đi. Đi hoài. Đi mãi. U mê...

Quá nửa đời. Ô như đã hết!
Bạn và tôi và tất cả giạt mình
Sáo ngữ sáo ngôn. Như lá rụng
Cây chết khô. Hạt chẳng nảy mầm

Vạn dặm đường. Quay về chốn cũ
Đàn ngựa thồ gỏi mỗi chân què
Đầu gục. Mắt mờ. Tâm trí loạn
Rùng mình chợt nhớ thiên ĐỜI THỪA.

Sao hồi ấy? Chúng mình sao không hiểu?
Nỗi buồn đau nhức buốt Tản Đà?
Ai người lớn? Dân hai nhăm triệu!
Không giạt mình. Ta chỉ là ta...

Lề thói cũ. Ta tin. Lề thói cũ
Sáo ngữ sáo ngôn về tân kì
Bạn và tôi. Chúng ta. Mụ mị
Nước bọt ngôn từ. Dắt. Dắt đi...

ĐẠO THƠ!

Thửa còn nhỏ bao nhiêu trò phá quấy
Thầy cô chê. Cha mẹ la rầy
Số tôi đỏ! May còn bà ngoại
Thế là còn được sống tuổi thơ ngây...

Tóc cháy nắng. Và da đen. Đen nhem
Bày đủ trò trận giả. Đáo. Khăng
Hái trộm quả. Chát. Chua. Cay...đủ vị
Đêm mộng mơ nhìn mãi bóng trăng

Tôi thơ trẻ. Ngoại tôi. Tôi đâu biết
Phận dân nghèo. Áo rách. Suốt đời
Lúa hợp tác chia phần không đến lượt
Bắt ốc mò cua. Sống lần hồi...

Tôi hồn nhiên. Hay cố mà không biết
Chợ đường xa. Giá buốt mùa đông
Vấn chiêu hồn...Năm lòng tôi thuộc
Tình yêu thương hóa mây khói mông lung.

Tổ chim sẻ nâu tôi rình bắt
Hoang lạnh chùa. Tượng Phật đứng ngẩn ngơ
Âm u đèn. Cô đồng lén hát
Giọng trầm khe khẽ những đêm hè...

Cái năm ấy quê tôi bom Mĩ thả
Nhà tôi bay. Chùa vẫn cứ nguyên còn
Thánh và Phật cùng nhau chạy mất dép
Bà tôi đi bán trứng. Dạ nào buồn...

Tôi đi lính. Về quê. Đường không nhớ
Cổ hương xa. Vời vợi mù mây
Tha hương mãi...Trở về...Bao ngăn ngại
Lũ thứ bơ vơ. Trọn kiếp lưu đầy

Huynh đệ xa dần. Rồi khuất bóng
Đường lên tiên cảnh. Có rộng không?
Mịt mù sương khói ai hay biết?
Nhấp nhô cỏ nấm giữa mênh mông...

Đêm thanh vắng. Hương huệ trầm. Ròn rợn...
Giọng châu văn chừng khác. Khác xưa rồi
Người lên đồng hát y như ca sĩ
Khăn châu áo ngự đỏ son môi...

Chùa ngày ấy giờ nguy nga tráng lệ
Đàn sẻ nâu không làm tổ như xưa
Tượng cao to vẻ mừng vui hơn hờ
Hội lễ quanh năm. Mút mát mùa.

Dòng sông nhỏ đã lâu không bồi nữa
Bến đò xưa mất hút giữa dòng trôi
Nỗi niềm tuổi thơ. Bay xa mãi
Tôi thầm gọi "đò ơi!"

Hồi chưa nghỉ hưu, bài ĐÒ LÊN của Nguyễn Duy là một trong những bài trò của tôi thích nhất. Tôi bảo trò nếu ai có máu thơ ca thì cứ tập làm theo kiểu bắt chước các bậc tiền bối! Lí lẽ của tôi là: Cha ông ta chẳng đã dịch thơ China ra quốc âm. Cũng là...bắt chước cổ nhân đó thôi? Để từ đó mà làm thơ quốc âm/thơ Nôm.

Trò vui và bảo thế thì thầy thử phát. Xem sao.

Và tôi thử.

Thế đấy.

Dạy văn vui ghê.

VÔ CẦU

[Tặng Hoan Doan]

Cầu phúc. Phúc không tới
Cầu tài. Mãi đói nghèo
Cầu an. Lòng dạ rối
Cầu hiền. Người không theo...

Vô cầu! Người xưa nhắc
An nhiên. Tự lòng ta
Như hoa. Đến kì nở
Nước xuôi dòng. Chảy xa

Tâm bất an. Tối sớm
Quỳ gối xin thánh thần
Khan hơi. Van vái mãi
Tím ruột và bầm gan...

Vô cầu. Ta vô lụy
Nhân thế. Ai mặc ai!
Cõi lòng ta an trú
Ung dung. Ngày nối ngày.

ĐỌC VÀI TRANG BÁO CŨ

Cả đời đi theo
Cả đời học theo
Cả đời làm theo
Một đời trong veo
Khắc tinh, khắc tinh, khắc tinh
Băng, nhóm, maphia...
Cộm cán
Nổi cộm
Ô! Danh gia
Ô! Sắp trở thành vọng tộc
Đồ dốt
Không phanh đồ dốt
Đưa thứ nhất
Thượng - đẳng - án - không - oan
Đưa thứ hai
Nhị - đẳng
Đưa thứ ba
Tìm một cái chết bí ẩn
Ô! Lưới trời lồng lộng
Hoàng thiên hậu thổ không lẽ lẫn, nhầm?

Bi bô trẻ con hát
Nghêu ngao giọng xẩm già
Ở sao có đức có nhân
Ăn mặn thì khát nước
Lỗi con tội cha đâu
Mải mê đại sự đâu đâu,
Móng nền mục nát cơ cầu. Có hay?
Thân già nát với cỏ cây!
Bia miệng còn đó. Có hay? Hỡi người?
Một đời.
Ai cũng một đời.
Đi theo.
Làm theo.
Học theo.
Nghĩ theo.
Thử hỏi là người hay ma?

BỔNG NHỚ

Đại văn hào Emile Zola đã chết!
Có ai còn nhớ không?
"Tôi tố cáo" cả châu Âu dậy sóng
Cả châu Âu ngơ ngác bàng hoàng
Cả châu Âu lương tri đỏ mặt
Cả châu Âu thức tỉnh trước hàm oan.
"Tôi tố cáo!"
Tôi tố cáo!"
Tôi tố cáo!"
Cường quyền nhơ nhuốc
Pháp quan điếc và mù
Ngụy tạo
Tất cả đều ngụy tạo
Cả một nền tư pháp vào hùa
Vênh váo
Ranh ma
Uốn giọng kích động hận thù
Người vô tội hàm oan
Cùng đường tuyệt lộ
Ngục tối đọa đày
Phủ bóng đêm quên lãng...
"Tôi tố cáo"
Lương tri lên tiếng
Đâu chỉ xót thương một dân lành!

"Tôi lên tiếng" vì Nước Pháp Bị Lũ Luru Mạnh Mũ Cao
Áo Dài làm nhục
Những Tự do Bình đẳng Bác ái bị hành quyết
Chúng dân mù lòa
Báo chí đui điếc
Trí thức ngoảnh mặt làm ngơ...
"Tôi tố cáo!"
Ngôn từ thành sấm sét
Xé toang u u mê mê
Cơn ngủ gật thờ ơ tiếp tay cho tội ác...
Ôi! Emile Zola!
Bao giờ hết đui điếc mù lòa?
Hồi bút mực và những trang giấy trắng
Nếu không có một trái tim đại bàng
Hãy yên lặng!
Nếu vì máng cỏ dưới chân
Hãy yên lặng!
Bút mực ơi!
Bút mực đã chết rồi!

*[Không biết có ai còn nhớ một vụ án lịch sử ở nước
Pháp cuối thế kỉ 19?]*

XÓT CỤ NGUYÊN HỒNG

Bổng dung phường dĩ bút giá áo túi com
Trong cơn cuồng nhân veo nhân văn
Trong cơn rò đàn bà nê nước sốt ái tình
Trong cơn bốc đồng mĩ học
Trong cơn loạn ngôn ngu ngốc ...
Lôi Nguyên Hồng ném ra bàn nhậu
Bàn nhậu ngôn từ nhảm nhí
Bàn nhậu thi ca báo chí
Bàn nhậu của những kẻ đui điếc mù lòa...
Năm Sài goong xuất thân từ bùn từ bụi
Lầm than, khốn cùng, sa ngã chốn giang hồ...
Dòng đời lam lũ
Bèo dạt sóng xô
Phận người như bùn như bụi(•)
Phận người một phần đáng giận mười phần đáng thương
Năm Sài goong!
Năm Sài goong!
Liên quan gì đến lũ cướp ngày nhan nhản?
Lũ cướp ngày nhân danh
Lũ cướp ngày củi tươi củi mục

Năm Sài goong liên quan gì hồi phường đi bút?
Liên quan gì?
Năm Sài goong bỗng dưng mang nhục
Nguyên Hồng bỗng dưng hóa miếng mồi mỡ học của đi
bơm ngôn từ
Nguyên Hồng ơi!
Ông chết rồi không yên thân nhắm mắt!
Nguyên Hồng!
Xót thương!
Nam mô Bổn sư Thích ca mâu ni Phật!
Nam mô chư Phật mười phương!
Nam mô Bồ tát Thế tôn!
Mở mắt cho phường bơm bút!

÷ ÷ ÷ ÷

(•) Ý của V.Huygo khi nói về chúng dân.

THI GIA TAM KHÚC

1.

PHẢN - CHÂN DUNG

[Một phác thảo về hấn...]

Ta không bắt ngờ khi đọc hấn,
Rất quen mà. Ngôn từ ẩn dấu.
Nhưng, chính ngôn từ tự tố cáo,
Hiện vện nguyên. Chạy thoát đi đâu!

Uốn lượn rần. Vòng vo. Béo lẻo,
Những tu từ hào nhoáng. Tu từ...
Những sáo ngôn. Chập chờn sáo ngữ,
Hấn nghĩ rằng cả thế giới này ngu.

Đảo giặc cướp! Nổi đau uất nghẹn!
Ồ! Bỗng dưng. Biến ảo hóa vinh quang.
Cuộc tái sinh! Ngôn từ rộng ruột,
Ghê sợ thay. Ta đọc. Bàng hoàng!

Thấy hấn. Là nhân văn. Danh dự,
Là tình người cao quý thiêng liêng.
Là tự trọng. Là gì. Gì nữa,
Buồn thay. Toàn những chuyện hão huyền.

Điểm bút. Nguyên trọn đời. Điểm bút,
Vị Lợi, Quyền! Nhất đẳng. Thế thôi.
Ngôn từ trơ gan cùng tuế nguyệt,
Xú danh hấn đó. Ai thử soi!

Ta không bắt ngờ. Lần đầu gặp,
Bỗng trâm chém gió. Ta cười nhạt.
Ai hoa mắt? Hoa mắt bao người?
Rồng leo. Hồn rắn. Lộ lộ phơi.

Khi nàng thơ. Sở Khanh chẵn dất,
Giọng điểm đàn

Đang viết thấy mắc ói!
Bỏ.

2.

KHI NÀNG THƠ ĐƯỢC SỞ KHANH CHẴN DẮT

Khi nàng thơ được sở khanh chẵn dất
Nàng liếc mắt đưa tình
Sai nha ưng khuyên
Ào ào như sôi với nàng là thơ là nhạc...

Khi nàng thơ được sở khanh chẵn dất
Nàng cúi đầu thi lễ trước tôn hiến họ hồ
Mắt chớp chớp
Và miệng nhóp nhép đón đưa

Khi nàng thơ được sở khanh chẵn dất
Nàng thầm biết ơn mã giám sinh
Nơi sâu thẳm trái tim ngòm đen
Nàng tôn thờ tú bà là tổ mẫu
Lầu hồng lầu xanh lầu đỏ lầu đen
Suốt sáng thâm đêm
Tiếng nàng thầm thì réo rắt
Thơm tho mùi tiền
Nồng ẩm vị tiền

Khi nàng thơ được sở khanh chặn dắt
Nàng khinh bỉ giác duyên ăn chay niệm phật
Sông tiền đường ai trảm mình mặc xác
Thả bè lau
Nhâm
Hảo huyền

Khi nàng thơ được sở khanh chặn dắt
Dân đen
Thây kệ dân đen
Ngu và dại và không có tiền thì chết

Khi nàng thơ được sở khanh chặn dắt
Từ hải ư?
Rõ kẻ ắt ơ!
Từ hải đã chết tự bao giờ
Vô tâm biệt tích

Khi nàng thơ được sở khanh chặn dắt
Xiêm y lấp lánh tu từ
Uốn oéo hình rắn lượn
Mắt láo liêng ma mãnh
Nàng trút xiêm y
Lộ nguyên hình...

Khi nàng thơ được sở khanh chặn dắt
Nàng mang tên mới lưu manh.

3.

KHI SỞ KHANH CHẴN DẮT NÀNG THƠ

Sở khanh dấu mình dưới những bút danh mỹ miều thơm
tho sạch sẽ

Dấu mình sau mũ thời trang từ một món hời nào đó
Dấu mình sau cặp kính trắng loang loáng vẽ trí thức cốt
để che láo liêng mắt rắn

Dấu mình sau giọng bông trần và đôi khi sến súa khiến
nhiều thanh nữ và những nạ dòng run rẩy rung rung

Dấu mình sau những tán nhảm cà phê quán trà đường
phổ ngầm khoe thường vào ra nhà tổng đốc trọng thần
Dấu mình sau những ngôn từ dân túy đậm màu tổ quốc
nhân dân loài người nhân đạo nhân văn

Sở khanh biết dấu mình bằng khả năng cá sọc dưa dưới
biển

Bằng khả năng tắc kè hoa trên rừng

Bằng năng lực đàn điểm sở khanh...

Khi sở khanh chặn dất nàng thơ

Hắn biết diễn biết sắm vai vì hắn biết

Tán - trò - đời

Khôn. Chết

Ngu. Chết

Biết. Sống

Mua ghế. Cần tiền

Mua danh. Cần tiền
Mua trình tiết. Cần tiền
Mua tất..

.
Khi sở khanh chặn dất nàng thơ
Sở khanh diễn trò mau nước mắt
Diễn trò ngu ngơ trước cái đẹp
Diễn trò khiêm nhường trước trí tuệ
Diễn trò nô tài trước uy quyền
Vung tay nhả mây nheo mắt nơi ấy nơi này
Trang trọng những nơi cần tuế tóa
Cười nhảm lúc cần trang nghiêm
Chấp tay phía trước chấp tay sau lưng
Toan tính kỹ ngôn ngữ thể hình
Vờ vạt buông rơi một vài câu đã chọn...

Khi sở khanh chặn dất nàng thơ
Nàng thơ tươi mơn mớn
Nàng thơ cười hơn hớn
Nàng thơ lơ lả lơ lơi
Nàng thơ tính toán những lối rẽ kịp thời

Khi chẵn dất nàng thơ
Sở Khanh mượn giọng
Sở Khanh đôi giọng
Oai phong lắm liệt họ từ
Uớt rượt ngôn phong họ thúc
Phiêu phiêu hoa lá học trò kim trọng
Uyên bác tam hợp đạo cô
Giác duyên bồ tát nam mô
Toan tính tính toán họ mã
Khi cần lột bỏ xiêm y...
Khi sở Khanh chẵn dất nàng thơ!
Thời đảo điên tan tác...

BÔNG NHỚ MIKHAIL BULGACOV

[Gửi ông bạn Nguyễn Tấn Dũng]

Trời đất!

Giữa ngút ngàn những sáo ngữ

Giữa cơn hưng phấn tận cùng của những ông bà chủ mới

Ông phát hiện ra

Trái tim chó sau hình hài người - anh - hùng - thời - đại -
mới!

Người mang trái tim chó

Hoặc

Chó đội lột người

Loài động vật ăn thịt

Tinh ranh quỷ quái

Nanh nhọn móng sắc lưỡi dài

Mắt láo liêng vằn vện màu chết chóc

Trời đất

Người anh hùng của thời đại

Máu và sắt

Điệp điệp trùng trùng xương máu

Những quần đảo ngục tù

Những ngôi nhà bằng sắt

Những toan tính rợn người

Những căn cỗi xác xơ

Những úa héo và tàn tạ...

Ôi !

Cái thời chết tiệt!

Bản năng nhảy ra làm trọng tài

Bản năng được nâng cấp thành lí tưởng

Cẩn xé thành dũng cảm anh hùng

Ôi!

Cái thời chết tiệt!

Bungacov!

Tôi bật cười khi đọc ông

Và ôm mặt khóc!

TÂM SỰ

[Ghi lại lời ông bạn Nguyễn Tấn Dũng]

Bạn than đã vài đêm không ngủ,
Những câu hỏi nhói buốt, đón đau
Tự bao giờ? Lòng người khắc bạc?
Trông bốn bề. Hun hút đêm sâu!

Cả vạn người lên cơn cuồng mắng nhieéc,
Giây phút lỡ lời hoa hậu mới đăng quang
"Bố đời" "khệnh khạng"...Giọng cha chú
Giọng xó chợ đầu đường oang oang.

Công văn gửi thân nhân tử tội,
Lòng trắc ẩn không. Tuyệt đối không!
Giọng quan quyền. Lạnh tanh. Sắc lẹm
Hiện rõ ràng chữ kí không run.

Chỉ vậy thôi... Tưởng như nghệt thờ
Tim thắt đau. Mắt mở. Mở trừng
Đêm không ngủ. Ngày thêm phiền muộn
Không còn nước mắt để rung rung...

Rót rượu. Cho say. Cho quên hết
Tĩnh queo. Cốc nữa. Vẫn tĩnh queo
Đêm trường dạ... Lặng ngòi. Và thấy
Phận người như cỏ rác! Thật sao?

Đất nín khe và trời câm bật,
Cõi thế nhạt nhòa những hình nhân.
Thức trắng vài đêm. Dạ u uất!
Không mong gì bình minh sẽ lên!

Ô SAO LẠI DẠY TIẾNG NGƯỜI?

Ông bạn kì công, nhẩn nại như một triết gia
Nét trầm u hiện rõ
Trong ánh nhìn
Trong nụ cười
Trên gương mặt phảng phất khói sương
Kì công dạy vẹt
Hình như vẹt Hong Kong
Hình như rất đắt tiền...
Tôi bật cười khi nghe vẹt "nói!"
Ngây ngô
Ngồ ngộ
Kể cũng là vui...
Tôi hỏi
Vì sao lão lại dạy vẹt "nói" tiếng người?
Hay?
Đẹp?
Cao quý?
Thiêng liêng?
Hay...
Ông bạn già ngắc ngứ không trả lời.
Ô sao lại dạy tiếng người?

Chưa đủ chán hay sao?
Chưa đủ buồn hay sao?
Chưa đủ xịt bộp tào lao?
Chưa đủ hời hợt và giả trá?
Chưa đủ ác tàn?
Chưa đủ chém sắt chặt đánh chan tương đồ mề?
Chưa đủ mua thù chuốc oán nghiệt ngã và cay độc?
Chưa đủ rầu lòng đắng lòng bách nhục?
Chưa đủ hay sao giông bão tiếng con người thác lũ tiếng
con người độc được tiếng con người dao kiếm tiếng con
người?
Chưa đủ hay sao?
Hỡi - ông - bạn - triết - gia u buồn!
Đang nhần nại dạy vẹt nói tiếng người?
Chửi thề?
Văng tục?
Dần mặt?
Thóa mạ và bới móc?
Cuồng nộ dâng trào?
Ô! Cái tiếng con người?

NHỚ CHẾ LAN VIÊN VÀ TRẢ LỜI

Hỡi sông Hồng tiếng hát bốn nghìn năm

Tổ quốc bao giờ đẹp thế này chăng?

Chưa bao giờ.

Hỡi sông Lô tiếng hát bốn nghìn năm

Tổ quốc bao giờ đẹp thế này chăng?

Chưa bao giờ

Hỡi sông Gianh tiếng hát bốn nghìn năm

Tổ quốc bao giờ đẹp thế này chăng?

Chưa bao giờ

Hỡi Trường Sơn tiếng gió bốn nghìn năm

Tổ quốc bao giờ đẹp thế này chăng?

Chưa bao giờ

Hỡi Tây Nguyên tiếng thác bốn nghìn năm

Tổ Quốc bao giờ đẹp thế này chăng?

Chưa bao giờ

Hỡi Tô Lịch lặng lẽ mấy chục năm!

Tổ Quốc bao giờ đẹp thế này chăng?

Chưa bao giờ

Hỡi đá núi, hỡi cát biển, hỡi bãi rác không lò khấp gang

sơn lở nhón nhấp nhô mụn cóc

Hỡi các nhà thơ chênh chao véo von ma mị liễu trai liễu
gái choai choai râu bạc tóc nhuộm
Hỡi những chuyến bay lao vào tâm dịch
Hỡi những bình luận viên bóng đá tràn đầy hưng phấn
Hỡi trận mưa đầu mùa trái mùa
Hỡi những thành phố kẹt xe cơm bữa
Hỡi những thuyền con đánh bắt ven bờ
Hỡi cơm hẩm cà thâm dưa khú
Hỡi vân vân mây mây bốn chục năm bốn trăm năm bốn
nghìn năm
Tổ Quốc bao giờ đẹp thế này chẳng?
Chưa bao giờ.
Chưa bao giờ.
Thôi em ơi xin đừng đừng hỏi nữa!
Mệt lắm rồi và lạc giọng mất rồi!

NHỮNG CHÚ NAI NGƠ NGÁC...

Tôi gọi
Đây là những kiệt tác
Ra đời từ khổ nạn tận cùng
Nơi giáp ranh cái chết
Hình như Tử thần đã quỳ gối cúi đầu và khóc
Trái tim cỗi cằn của vị Thần khủng khiếp đã run lên
Nhường khoảng không gian yên lặng cho tiếng nói trong
treo nhất hiện hình thành những chú nai ngơ ngác
Nơi ngục thất tối tăm
Nơi con người bị coi như cỏ rác
Nơi nổi oan khiên và niềm u uất có thể khiến con người
gục xuống hóa thành bùn thành bụi
Kì diệu thay
Những con nai thơ ngộ ra đời...
Tôi vẫn muốn tin
Những chú nai ngẩng cao đầu ngơ ngác
Ra đời không từ sự tài khéo từ sự khổ công từ thời gian
rảnh rỗi đợi chờ

Những chú nai ngơ ngác ngác ngơ
Được sinh ra từ trái tim người
Trái tim khao khát sống
Trái tim khổ đau thôi đập bất cứ lúc nào...
Nơi ngực thất tằm tối
Khổ lụy kiếp người
Dường như Tử thần nhận về mình thất bại
Những chú nai ngơ ngác chào đời!
Ngậm nỗi oan khiên
Khổ lụy trần ai!
Những chú nai ngơ ngác
Lang thang khắp nơi
Những chú nai không nghe được tiếng con người...

KÌA! GƯƠM ĐÃ VUNG LÊN

*[NHỚ NGUYỄN HUY TƯỜNG
và ĐÊM HỘI LONG TRÌ]*

Cung vua, phủ chúa
Nhan nhản mũ cao áo dài
Nhan nhản cử nhân bảng nhãn
Nhan nhản văn quan võ quan
Cửa rộng nhà cao ngựa xe yển ả tung bừng suốt sáng
thâu đêm
Thăng Long Tây Hồ sương vàng đục như mặt lũ thái
giám
Thăng Long Lục Thủy thô lỗ như mắt tử thi mở trừng
trừng
Băm sáu phố phường náo loạn nạn kiều binh
Thăng Long u u âm âm mùi tử khí
Thời đảo điên tan tác
Hôn quân
Ám chúa
Vàng trăm lượng tô tượng đúc chuông
Vàng nghìn lượng dựng chùa nhan nhản
Vàng vạn lượng xây đài cao yển ả vui chơi
Tháp chín tầng nhan nhản đua đòi
Khắp xứ niệm Phật cứu khổ cứu nạn
Khắp Thăng Long úp mở thâm thì

"Trăm quan có mắt như mờ..."

Rồng vàng lộn đầu ngạt thở nước động ao tù

Rồng vàng sa đọa sinh hồ mang hồ lửa

Cung vua u u âm âm the thé giọng thái giám

Phủ chúa âm âm u u lãnh lót tiếng mỹ nữ cung tần

Dân oan thảm thiết

Mặc dân...

Đêm hội Long Trì

Thành lễ hội cuồng dâm bạo dâm

Lõa lồ thiếu nữ

Máu đồng trinh loang mặt nước hồ

Chúng dân nhẫn nhục cúi đầu lệ khô

Nho giả nho gia lòng sâu héo ngựa mặt than trời

Tùng trang chữ u uất

Tàn đèn đêm thâu

Thư phòng ẩm mốc...

Cậu Trời nghênh ngang

Cây thế

Những con trời cháu trời lũ lũ

Ăn theo nói leo

Rùng rùng hồ báo hùm beo

Triều đình làm ngơ trăm quan ngoảnh mặt rủ áo khoanh tay

Thăng Long ngọt ngọt
Thăng Long u uất hoàng hôn
Thăng Long lầy lội mưa xối
Lòng người tan hoang
Hương về nam vời vợi
Trời xa đất gần câm nín...
Kia!
Gươm đã vung lên
Nguyễn Mại!
Nguyễn Mại!
Cậu trời đổ gục
Ô kia máu đen màu nước cống!
Ô kia xác phàm ruồi nhặng bu đen!
Ô kia cậu trời con trời cháu trời bản thủ!
Ô kia...
Thăng Long ồn ã
Đêm hội cuồng
Đêm hội loạn
Tây Hồ u u gió sầm sập mưa
Hồ Lục Thủy thô lỗ mắt tử thi
Thăng Long một thừa!

THƠ THUỐC...

[Công khai nhé...đừng mắng nhau nha!]

Hà Nội mùa này vắng những cơn mưa!
Xạo!
Quê mình mưa nhiều chưa từng thấy
Hà thành vào mùa đông run rẩy
Người và thơ
Quê mình vẫn mưa vẫn mưa
Nóng kinh người tưởng chừng mỡ tan chảy
Tan chảy y như nghe bolero...
Quê mình mùa này quá nhiều những cơn mưa
Chán và nhạt và nhàm vì không cổ tháp
Không có cô nàng nào xanh xao
Không có ai buồn đôi mắt
Không có ai...
Mưa vẫn mưa rơi!
Lối nhỏ không còn
Núi lở và rừng nghiêng
Không hoa sữa lấy gì mà rơi
Phố không tên mưa xối tả tơi
Hà thành chiều nay không nắng
Vì mây nhiều thế thôi

Quê mình thì chiều nay hơi giông giống giống hơi hơi
Hoàng hôn muộn tắt là tắt mặt trời...
Cái ngày đầu đông nóng như chảy mỡ
Quê mình chỉ có cơm nguội không cây
Lá không vàng rơi
Sâm cầm không có
Không bay
Thấy cũng hay hay
Cây bàng xanh lá
Phố không xưa nhà không cổ
Xam xám ngôi kiều Tây...
Quê mình mùa này sao mưa nhiều thế?
Người đi làm về
Chết khiếp
Vì sấm vì chớp
Đầu trần chân đất đội mưa
Thật náo nê
Người như mối đất
Ướt nhẹp
Ngoi ngóp cùng xe ...

KHÔNG

[Nghe ở quán cóc vỉa hè không lát đá... Có vẻ chuyện gia đình.]

Mày có tin không?
Ồ! Tin gì? Lấy gì mà tin? Biết ai mà tin?
Bắt tín một lần
Bắt tín mười lần
Bắt tín trăm lần
Bắt tín cả ngàn lần...
Con số không to đùng
To đùng số không...
Nhìn tướng
Diện tướng nghi nghi
Sắc tướng nghi nghi
Nhãn tướng cũng nghi nghi
Thanh tướng
Càng nghi...
Ôi sâu bi sâu bi
Cũng muốn tin biết lấy gì mà tin...
Ông bà có tin không?

Không!

Cô bác có tin không?

Không!

Chúng mày có tin không?

Không!

Cỏ cây có tin không?

Không!

Sông biển trời mây đồng bãi có tin không?

Không!

Châu chấu cào cào bộ hung ếch nhái có tin không?

Không!

Ba ba rùa rùa chó mèo cá cua có tin không?

Không!

Trời cao mây không trắng như bông...

Khắp mặt đất một tiếng cộc cằn rền vang

Kh - ô - ng!

Không...

XÀM THI

Lướt phây ta biết vô thiên lủng,
Cõi nhân gian tất cả phơi bày.
Tốt đẹp! Đương nhiên là không ít,
Tầm mắt mở thêm. Mỗi mỗi ngày...

Lướt phây. Đương nhiên ta bắt gặp,
Vô thiên lời chim chóc(•). Ghê thay.
Hót vang muôn điệu. Thảm du đạo!
Rú ran giọng nịnh! Say đắm say ...

Ví dụ chan chan. Ai muốn biết,
Hãy đọc còm địa chỉ đôi người.
Đủ giọng yến oanh...Nhật. Nhật toẹt
Cái giọng nâng bi. Giọng dãi bôi...

Nào là "tuyệt vời", nào "sâu sắc",
"Nhân văn" "viễn kiến" lẫn "tinh tường".
Nào là "rất tuyệt", nào "thức tỉnh",
"Tán thành", "đồng ý" trộn "yêu thương"...

Thoạt đọc ta hơi hơi xúc động,
Nhưng rồi chán ngấy. Nhảm và nhàm.
Người mình dùng một từ "nịnh thói",
Gọi đúng tên cái đám ả ương.

Cõi mạng mở. Công khai tất cả,
Ngôn từ lộ rõ thói cùng thom.
Giọng chim chóc nghe hoài. Nghệt thở,
Tiện tay. Ủn phát. Thấy là hơn.

(•) Để dùng từ Nguyễn Duy.

ÔI BUỒN NÔN!

*[Để nhớ Jean-Paul Sartre.
 Mình đọc BUỒN NÔN của J.P.S từ thừa
 đầu xanh tuổi trẻ! O! Sao hồi ấy lại "cân"
 nổi cuốn này được nhỉ? Không giải thích
 được. Chỉ biết cái cảm giác buồn nôn cứ
 đeo đẳng suốt mấy mươi năm...
 Để chiều nay nó lại đổ ập xuống.
 Văn chương vô mệnh trường kì lụy!]*

Ta ghê sợ ngôi báu và uy quyền của các người
 Ta ghê sợ nền triết học rắn chắc sắc lẹm và chết chóc
 của các người
 Ta ghê sợ và kinh tởm những ngôn từ lòe loẹt diêm dúa
 của các người
 Cả đạo đức, cả văn chương, cả âm nhạc, cả hội họa, cả
 những tượng đài của các người đều khiến ta ghê tởm
 Những vinh danh, những huân chương, những giải
 thưởng các người bày đặt
 Chỉ khiến ta lợm giọng
 Những anh hùng những mỹ nữ những nam vương tất tậ
 mọi danh xưng
 Chỉ khiến ta muốn ói
 Những diễn văn dài dòng lê thê thậm chí cả những xúc
 cảm các người thấy thiêng liêng cao quý
 Ta đều thấy phát ói...

Những phiên tòa, những trạng sư, những nghi phạm,
những nghi can, những cáo buộc và cả những lời bào
chữa

Buồn nôn

Buồn mửa

Bầy nhầy

Lầy lụa...

Ô kìa những khẩu hiệu!

Ô kìa những triết lí châm ngôn!

Ô kìa!

Tất thấy đều tởm lợm!

Phổ phường chật ních những thầy ma sống!

Bãi biển sáng lòa ngổn ngang những thầy ma!

Những nhà hát nhĩ nhúc toàn xác là xác lặc lư hoan ca!

Những quảng trường thao diễn công nghệ giết người tàn
khốc!

Những nghĩa địa sang chảnh lộng lẫy!

Những đám tu hành phát ngáy dư thừa...

Ta khạc nhổ vào tất cả!

Buồn nôn thường trực kinh niên ...

Ta mơ ước một mùa hè thiêu đốt!

Cháy!

Cháy!

Rực lửa!

Bùng vỡ!

Tang hoang!

Ôi Buồn nôn!

Buồn nôn!

MƯA ...

[Bước sang tháng Sáu giá lạnh...]

Bước sang tháng Sáu mưa khủng khiếp!
Sầm sập! Mù trời. Gió thét gào.
Cuồn cuộn nước. Phổ ngập. Cây đổ,
Lở núi. Xô đường. Kinh hãi sao!

Nắng khô khốc. Triền miên vài tháng,
Tàn rạc người. Tàn rạc cỏ cây.
Mong mưa! Hỡi trời! Nước xối xả!
Nhân gian gánh thêm nỗi đau đầy!

Mưa nắng việc Trời. Ai dám trách!
Người xưa từng bảo...lỗi tại ta.
Nhân gian bất nhân cùng thất đức,
Tham – sân – si – đui – điếc – mù – lòa!

Trời giáng họa. Tháng Sáu buốt lạnh,
Xối mưa! Bỏ ghét giồng tham tàn.
Cuốn trôi tàn hủy. Ra sông hết,
Giương mắt mà trông. Giương mắt nhìn!

Mưa tuôn tháng Sáu! Trời trừng phạt,
Hỡi nhân gian! Đã tỉnh? Vẫn mê?
Bạo ngược. Bất công. Ác chòng ác,
Tiếng oan dậy đất! Trời đã nghe!

Tháng Sáu mưa! Mưa như trút nước,
Mặt đất ngâu. Tơi tả. Đất, bùn.
Mưa! Mưa đi! Cuốn trôi. Trôi mãi,
Cuốn phẳng sâu hận oán tủi hờn!

MỘT LẦN ĐẾN HUẾ

[Nhớ câu chuyện của một cụ bà đã gần trăm tuổi tình cờ gặp bên cầu Gia Hội...]

Thay vì vô chợ Đông Ba mua nón trắng
Thay vì rẽ ngõ sâu thưởng thức chè Hẻm
Thay vì dạo hoàng thành để được trò chuyện cùng những
tường gạch rêu phong
Thay vì ngắm Tràng Tiền đêm lung linh sắc màu
Thay vì nghe đàn ca trên dòng Hương
Thay vì...
Tôi chọn cho mình một bãi cỏ xanh gần mé nước Hương
Giang và ngả lưng nằm
Đất mát rượi dưới lưng
Ngửa mặt thăm thẳm xanh và trong và vi vút gió
Chợt nghĩ
Sao Hương Giang lại nhìn ra gươm sắc?(•)
Lạnh buốt
Rùng mình
Rờn rợn
Âm âm những hồn oan
Ôi xứ sở triền miên binh đao
Triền miên chết chóc
Mạng người nhiều phen như cỏ rác

Suốt trăm năm điệp trùng tang tóc

Ôi!

Hương Giang sao lại thành gươm sắc?

Loang loáng ánh tử thần

Bãi cỏ tôi ngã lưng nằm

Hình như lạnh cóng

Hình như nơi đây từng dạt trôi những thân người nằm
sấp

Những nắm xương tàn vô chủ

Những áo quần những sắc phục những cờ hiệu những
súng những bao những bình đựng nước

Nơi đây

Chỗ tôi ngã lưng

Bãi cỏ xanh mé bờ sát nước...

Tôi một mình lang bang giữa cỏ thành

Bất ngờ

Gặp và làm quen

Bà cụ

Nhìn dáng người và nghe giọng nói

Đủ tin người Huế dòng!

Có câu Gia Hội làm chứng cho cuộc gặp tình cờ

Có câu Gia Hội dầu dãi những nắng những mưa những
đau thương tang tóc...

Tôi lắng nghe
 Giọng thật trầm
 Những người thân của bà không còn ai
 Chết vì hòn tên mũi đạn
 Chết oan uổng chôn nghiêng vùi sấp
 Và ra đi bần bật góc bể chân trời bèo dạt mây trôi bụng
 chim dạ cá phiêu phiêu mây trắng xứ người...
 Tôi nghe lòng nhói buốt
 Biết tôi ở xa
 Bà cựa cựa khấn khoản nhiều lần
 Con vô Huế thêm lần nữa
 Cuối năm dịp Tết
 Con sẽ thấy có một Huế thật khác
 Về đêm...
 Những khói những hương những lâm râm nguyện cầu...
 Thăm thẳm đêm dày
 Mỗi độ xuân về
 Nhức buốt!
 Con vô Huế thêm đi vào dịp Tết...

(•) *Hình như trong thơ Cao Bá Quát*

QUÁI VẬT

[Như một định nghĩa....]

Người bạn già của tôi cứ băn khoăn cứ dăm chiêu
Quái vật?
Là gì mà ai cũng sợ!?
Quái vật là gì?
Là gì, quái vật!?
Tôi cười ngất...
Nghe đây
Một phác thảo định nghĩa
Ngáo
Dở hơi
Khơi khơi...
Quái vật ư?
Là - những - người
Là - tất - cả - những - ai
Hoàn hảo không tí vết
Sáng và trong và trong suốt
Đạo đức rạng ngời
Mẫu mực ông mẫu mực cha mẫu mực con mẫu mực
công dân mẫu mực vân vân
Mẫu mực bà mẫu mực mẹ và mẫu mực hoàn toàn
Gương sáng treo cao như nhật như nguyệt
Hiền thánh ngay từ khi...chưa chết...

Quái vật ư?

Dễ ợt

Đầy

Nghiêm nghị nghiêm trang chín chu mẫu mực

Ăn

Nói

Đứng

Ngồi

Hỏi chào cười nheo mắt đưa tay

Hoàn hảo ...

Quái vật ư

Đấy

Đầy

Không bao giờ sai

Siêu tốt

Siêu thiện

Và siêu...

Thế là quái vật

Cõi nhân gian

Đầy....

THẤY THẾ LÀ...

Không có án tử hình cho bất cứ bị can nào trong phiên
toàn ồn ào...
Tiếng Lầy Kiều và Kiều lầy
Ai bức mình ai thất vọng
Mặc ai
Tôi thấy
Thế là...vui
Càng vui khi các bản án được giảm sâu
Giảm sâu
Thật sâu...
Những bị can
Tôi mong các ông các bà các anh các chị sống lâu sống
thật lâu
Đầu bạc, thì nhuộm
Răng long, thì đi thẩm mỹ viện
Mất mờ, thay mắt
Chân chậm xoa bóp công nghệ cao
Tim yếu, thay tim
Thận hư, thay thận
Tai nặng thì máy trợ thính...
Tiền nhiều để làm gì?
Quý vị cứ sống

Mà nghe tiếng rửa nguyên ngày nổi ngày đêm nổi đêm
vọng đến vọng về
Quý vị cứ sống
Giữa rẻ rúng khinh khi đúng "chuẩn"
Anh - em - khinh - trước - làng - nước - khinh - sau
Quý vị cứ sống
Mà sám hối nếu như cần sám hối kể cả vờ vệt diễn trò
Mà kính gửi kính thưa mà cảm ơn mà xin lỗi
Mà trích dẫn mà đọc tâm thư
Mà lấy Kiều nhung nhăng cùng chè sớm rượu trưa
Quý vị cứ sống
Mà kết bạn kết bè
Thậm chí lập nhóm lập hội cự tù nhân cự nghị can cự
bay cự bò cự ngoáy
Tên tuổi các vị sẽ lưu dấu thời gian
Con cháu chắt chít quý vị sẽ sống cùng tiếng thối tiếng
thơm tiếng chì tiếng bắc
Lẽ công bằng
Trời đã đang và sẽ gia ơn!

TƯƠNG LAI...

[Hoang thi...]

Ông tôi mơ về tương lai
Cha tôi mộng ước tương lai
Tôi cũng nghĩ về ngày mai, một dạng của tương lai
Đến lượt con tôi chắc cũng nghĩ về tương lai...
Tương lai dần hiện hình
Tương lai của ông tôi hiện ra thành cha tôi
Của cha tôi hiển nhiên là tôi
Và của tôi là con tôi
Của con tôi chắc chắn là cháu tôi
Rồi sẽ ra đời...
Ồ tương lai luôn hiện rõ hình hài
Từng ngày
Thậm chí từng giờ từng phút từng giây
Tôi biết rõ
Cha tôi
Tôi
Và con tôi

Ba đời
Đều từng là đang là tương lai...
Ồ tương lai
Buồn và vui
Hơi hơi vui
Hơi buồn buồn
Thế thôi
Vẫn thế mà thôi!
Không trào nước mắt
Không toát mồ hôi
Không than trời
Chả trách đất
Ngất trên cành quất
Thế thôi!

THẦN TƯỢNG

[Không tặng những người nghiêm túc!]

Có gì xấu khi công chúng rút tiền
Mua một món đồ
Mua một tấm vé
Mua một chỗ ngồi
Mua một cái nhìn
Mua một cuốn sách
Mua một bức tranh, một pho tượng...
Thậm chí chỉ là một cái mỉm cười...
Đẹp
Tốt
Hài lòng
Ứng ý
Vui...
Thế thôi!
Tiền nhiều để làm gì?
Đã có câu trả lời...
Phát cuồng ừ thì phát cuồng
Có sao đâu
Đôi khi
Thỉnh thoảng
Cho đời bớt nhàm nhạt
Bớt tẻ ngắt
Bớt nghiêm trang
Bớt sầu muộn

Bớt toan tính bản và hèn và điều toa xảo trá
Ba vạn sáu ngàn ngày thoáng chớp
Nào khóc
Nào ngủ
Nào xuôi xuôi ngược ngược kiếm ăn
Nào ép nào buộc nào văn mẫu toán mẫu đơn mẫu
Nào thánh nào hiền nào quý nào ma nào kinh nào kệ nào
ê a
Nào ốm nào đau nào trợ thở trợ thính nào lưng đau gối
mỏi
Nào cháo loãng nào nước sâm nào lằng nhằng dây dợ...
Ôi ba vạn sáu ngàn ngày
Bầy hầy vạn mớ
Thì cứ cuồng đi nếu đủ sức đề cuồng...
Ô muôn năm những đoan trang mực thước
Có nghe vĩa hè nghêu ngao hát
Lẳng lơ chết tắt ra ma
Chính chuyên lúc nghèo ắt khiêng ra ngoài đồng
Đời mà không cuồng mấy lần
Sinh ra là để tranh phần cỏ rơm!

**SỰ THẬT Ơ!
CHÀO MI!**

[Chợt nhớ OTHELLO]

Có đem cả trái đất này mà che đậy thì điều dối trá vẫn cứ
là dối trá!

Sự thật không thể đào sâu chôn chặt

Không thể đổi trắng thành đen

Không thể biến thối thành thơm

Không thể...

Cả vạn người, cả triệu người bị bùng tai bị mất

Bị buộc phải quỳ gối cúi đầu và câm miệng

Nhưng chỉ cần một người lên tiếng một lần

Sự thật được phơi bày

Như bé em giọng vang rền xé toang giả trá

"Vua cười truông!"

Và

Hoàng hậu cười truông!

Hoàng tử công chúa công nương công tử cười truông!

Triều thần cười truông!

Bàn dân thiên hạ cười truông!

Tất cả trần truông

Tư tưởng, triết học, nghệ thuật, văn chương

Cười truông

Lỗa lò

Bèo nhèo

Nhũn nhẽo
Nhấn nheo
Xám và nhọt nhạt và bệnh hoạn
Sự thật ơi!
Chào mi!
Mi đã đến dù muộn
Hơn không
Sự thật ơi!
Chào mi!
Sự thật ơi!
Chào mi!
Sự thật cuối cùng đã đến!
Giết người thì gọi là giết người
Mù tối thì gọi là mù tối
Tan nát tả tơi gọi tan nát tả tơi
Tráo trở, bịp lừa, huyênh hoang, khoác lác, điên rồ...đều
được gọi bằng chính cái tên của nó
Sự thật ơi! Chào mi!
Như chào một niềm vui
Một niềm ân hận day dứt
Một tỉnh thức đầu có muộn màng
Một đón đau rũ bỏ
Một chán thương nhức nhối
Sự thật cuối cùng đã tới
Phía trời xa
Le lói ánh dương...

VÌ SAO?

Vì sao Hàn Quốc?
Vì họ không là Triều Tiên
Vì sao Hàn Quốc?
Vì họ có Tổng thống Pac
Vì sao Hàn Quốc?
Vì họ không có Hung King
Không có 4000 năm
Không có
Không có
Và không có bánh chưng cả tấn...
Vì sao Hàn Quốc?
Vì họ không ở phía Đông Laos và phía Nam Tàu
Vì họ không có ao để rửa nhau về tắm
Vì họ không có sông quê chờ người về úp mặt
Vì họ không có cây khế cho phượng hoàng bay về cùng
phép màu cổ tích huyền hoang
Vì họ hình như không có bánh đa bánh đúc làm nên hồn
cổ hương
Vì họ không có những ông đồ gàn nuôi móng tay dài và
cả đời không ra khỏi làng
Vì họ không có thi đua thi đua thi đua
Vì họ không có cua để học chỉ bò ngang...
Vì sao Hàn Quốc?
Vì họ không phải là Việt Nam
Không - phải - là - Việt - Nam!
Và
Vì sao Việt Nam?

XIN TRẢ...

[Lời bọn trẻ cuồng Đen Hường...]

Khi kính thưa thập loại quý vị tràn ra đường hân hoan
cuồng nhiệt (loạn) đón U23 từ Thường Châu trở về và
không mang chiến thắng...

Quý vị nghĩ sao?

Khi kính thưa nhị thập loại tam thập loại quý vị chen vai
thích cánh nướm nượp bái - tam - ba khói hương ngút
trời vàng mã tôi bồi...

Quý vị nghĩ sao?

Khi kính thưa tứ thập loại quý vị mua chim nhót lồng ròi
nhê nha tụng niệm diễn trò phóng sinh hoặc thả vạn vạn
hoa đăng nghệt thờ sông...

Quý vị nghĩ sao?

Lên/ nhập đồng?

U mê?

Rỗng tuếch?

Rối hơi?

Nông nổi?

Lời phời?

Ai thất vọng? Ai nực cười? Ai lãng quên? Ai hời hợt?

Ai?

Xin quý vị trả lời...

Sân Mĩ Đình
Năm thì mười họa
Những người trẻ có dịp thét, gào, cười, khóc...
Cho sướng
Cho vui
Cho đã cái đời
Cho bớt nhàm tẻ
Cho bớt trang nghiêm
Cho bớt răn dạy
Cho bớt lên gân
Sinh lực thừa thì vung vít
Thì thét
Cơn có gì quý vị cao giọng nhạo báng khinh khi?
Xin trả lại quý vị vẹn nguyên
Vẹn nguyên tất cả!
Xin trả lại đủ đầy những khoát luận cao đàm
Xin trả lại vẹn nguyên ý ngọc lời vàng
Xin trả...

TÀO LAO QUỐC

Một người đàn ông cười khẩy
Chuyện tào lao ấy mà
Một người đàn bà lưng nhùng váy
Chuyện tào lao ấy mà...
Quán nước vỉa hè
Tôi ngồi đợi xe
Nghe
Đủ chuyện
Cổ kim thâm cung bí sử
Có vẻ ai cũng say mê
Ha ha rồi hê hê
Và kết chuyện - tào - lao - ấy - mà!
Hà thành có bao nhiêu quán nước vỉa hè?
Hải thành có bao nhiêu?
Đà thành có bao nhiêu?
Sài thành có bao nhiêu?
Rất rất nhiều
Ti tỉ
Trà đá trà nóng mờ đất tỉnh mơ xế chiều đêm sâu
Tào lao chuyện liên tu bất tận
Thâm cung bí sử
Dưới đất trên trời
Người nhục nhằn như vật
Vật sung sướng hơn người

Chuyện ăn đất ăn xi moang ăn thép ăn thuốc ăn rừng ăn
biển ăn sông ăn suối ăn rừng đỏ núi xanh

Chuyện bằng thật bằng giả chứng chỉ tiếng
Hoa/Pháp/Hà... Anh

Chuyện dòng người làm thuê miên man xứ người xứ
ngợm

Chuyện ngoáy mũi, ngoáy tai, ngoáy chim ngoáy bướm,
ung thư, bóng banh, nhạc nhẽo...

Chuyện nhập tách tách nhập

Ỡ xèo này kia ấỵ nọ ai đỡ ai hay

Tào lao quốc sánh vai cùng thi quốc

Phù vân

Phù du

Phù phiếm phù sinh.

BỆNH HOA HẬU...

Em mới 21 tuổi
Chứ đâu phải 31, 41, 51, 61, 71...
Cũng hồng phải thần đồng thần bần thần chì thần đất
Em chỉ là con chim nhỏ đậu cành
Hót vui mỗi độ xuân sang
Em chỉ là...
Sao lại mắng em?
Sao lại sỉ nhục em?
Sao lại...?
Hỡi những người lớn
Đầu to như cái thúng
Bụng chứa ngàn trang sách lặn
Đọc toàn tập tuyển tập dày cả nửa mét và cả trăm cân
nặng
Tiếng tây tiếng tàu veo veo vèo vèo
Trán hói kính trắng
Hói ơi là hói
Trắng ơi là trắng
Và râu thì lại dài
Dài ơi là dài
Hình như hơi bị dai
Sao lại mắng em
Em 21 tuổi chứ đâu 31,41,51,61,...101

Em hơi hơi biết
Không ít
Giáo sư Tiến sĩ bị nhái thành gsth's!
Nói sai ời là sai
Dông dài ời là đông dài
Về Hàn Mặc Tử
Về Quang Trung Nguyễn Huệ
Về vô số thứ nhìn chung là hơi bị tệ...
Hoặc là quá tệ
Và nhìn chung sập sệ
Em vừa tròn tuổi 21
Nếu em là 31,41,51,61,71,81...101
Cam đoan các cụ các mọ các bà các ông các thần kèm
thần đồng các gsth's chắc chả còn ai dám cao giọng chê
khinh
Em vừa tròn 21
Sao lại mắng mỏ em bằng những diễn ngôn hốt hên
Hắn không là người tốt...

LỜI CỦA EM!

Cả [siêu] làng xông vào mắng em
Không ngần ngại chửi thậm chí cả rửa nguyên
Ngôn từ toàn kinh dị trở lên
Ngôn từ của toàn những người tuổi chị tuổi anh tuổi cha
tuổi chú tuổi ông bà thậm chí tuổi cụ
Ô hay người lớn nước mình
Văn hiến Bốn - ngàn - năm!
Thuộc nằm lòng
Lựa lời mà nói...
Bầu bí thương cùng
Ô kia!
Toàn chém sát chặt đanh!
Chan tương đồ mề!
Sắc lềm lềm lem!
Cay như ớt hiểm!
Ô kia!
Ô kia!
Em đã làm gì?
Không tham gia giải cứu
Không dây dưa ngoáy mũi lần nào
Không ghi đề ghi đóm
Không lên mạng tào lao
Không đa cấp đa kiếc
Không uống li cà phê to nhất

Không ăn cái bánh chưng to và dài nhất
Không xúc cơm chảo cơm rang to nhất
Không chê bai cái ram/nem dài nhất
Không lấy Kiều lem lêm
Không khoe phiếu bé ngoan
Không cậy có người thân là liệt sĩ
Không làm thơ rung rung vờ vệt
Không gọi ai là bồ tát bồ tiếc
Không khoe khoang đọc tuyển tập toàn tập
Không phá rừng như lâm văn tặc
Không và không và không...
Ô kìa sao lại chan tương đổ mẻ?
Ô kìa toàn người khôn ời là khôn?
Ô kìa....
Em xin kính cẩn chấp tay mà thề
Không nhận bất kì bất kì...
Xin trả vẹn nguyên cho chị cho anh cho cô cho chú cho
bác cho ông cho bà và cho cụ
Vẹn nguyên mẻ và tương
Vẹn nguyên đá và sắt
Và ớt hiểm
Cũng vẹn nguyên.

KHI NÀO?

Bây giờ hình như tôi đã hiểu
Bài thơ đọc thừa tóc xanh
"Hữu thời trực thương cô phong đỉnh..."(•)
Bỏ đằng sau
Cõi trần ai khổ lụy
Những khen chê đông dài
Những được mất sắp ngửa
Những phương danh thoát hóa xú danh
Đỉnh núi cao vời vợi
Một mình ta
Một mình núi
Gió
Mây
Và mưa...
Chỉ có gió là tự do
Chỉ có mây là tự do
Chỉ có mưa là tự do...
Người nơi mặt đất cứ nuôi mãi hận thù
Bao nhiêu tài danh bao nhiêu trí tuệ bao nhiêu thịt xương
đã hóa thành tro bụi
Gió thổi không bay hết mùi thuốc súng
Mây không thể che một khoảng đất an lành
Mưa không rửa trôi những độc tàn trên mặt đất...

Ta chợt nhận ra
Những trái cây
Ồ hâu như mọi trái cây đều mang hình giọt nước mắt
Hình như mọi loài hoa đều sớm nở tối tàn
Cái đẹp không tìm được chốn nương thân
Mặt đất mệnh mông và chật hẹp
Hình như ta nhận ra
Chúng sinh phút lìa trần hâu như đều không nói điều gì
Ai sẽ sẻ chia?
Bí mật mang theo tuyết mù những nỗi niềm những buồn
đau những thất vọng những ân hận những nỗi hãi hùng...
Đỉnh núi cô đơn
Khi nào ta sẽ tới?

(•) Hình như thơ Không Lộ Thiền sư
Hữu thời trực thượng cô phong đỉnh
Trường khiêu nhất thanh hàn thái hư.

AI LÀ NGƯỜI NỔI TIẾNG NHẤT NƯỚC LILAMA?

[Bắt chước nhà văn Nekrasov]

Ở nước Lilama ai là người nổi tiếng nhất?
Câu hỏi vu vơ thổi nghìn mồm tắt
Nào khẽ xoay xoay cái chiều ngọn bắc (•)
Cho vạn chồi xanh bùng sức sống đỡ phần tẻ ngắt và hiu
hắt!

Nước LILAMA

Ai là người ngu nhất?

Không có ai hoặc ai cũng ngu ngu

Ai là người khôn nhất?

Không có ai hoặc ai cũng ranh ma

Ai là người có sách in nhiều nhất?

Không có ai hoặc có vô số người

Ai là người hứa với cấp trên nhiều nhất?

Không có ai vì không có ai ghi chép đủ đầy

Ai là người soạn văn mẫu nhiều nhất?

Kỉ lục luôn bị xô ngã từng ngày

Ai là người khi chết đứng trong quan tài to nhất? đắt
nhất?

Ồi giờ ời ời chịu thôi
Ai là người có án tù dài nhất?
Lắc đầu không biết
Lilama quốc có phải là xứ đáng sống nhất?
Ra phố mà hỏi ăn mày
Đi khắp nơi trên thế gian này
Lilama là quốc gia có nhiều người hỏi nhất
Và chả ai chịu tìm cách trả lời
Lilama thật chán - nhất - đời
Về độ lời phời.

÷:÷:÷

(•) học mót chí nan vưon!

BÀI THƠ KHÔNG KỊP ĐẶT TÊN...

Cái chết có thể giải thoát cho anh nỗi trần ai khổ lụy!
Hàm oan?
Ai lập đàn tràng thanh tẩy?
Những nỗi buồn trĩu nặng
Bước chân dặm đường xa
Khó nhọc
Nặng nề
Đường đến Thiên Đàng đường về Địa Ngục
Miền mây trắng miền âm u thăm thẳm
Đôi cánh mỏng chắp chới bay lên hay rớt xuống
Giữa tiếng than khóc
Giữa tiếng thở than
Giữa tiếng cười lạnh khô
Chắp chới cánh bay
Trần gian khổ lụy kiếp lưu đày
Thiên đường còn chỗ nào không?
Cả địa ngục nữa?
Còn hay hết?
Anh có nhớ người xưa từng khắc lên đá hoa cương dòng
chữ
"Oán hận buông bỏ
Tội ác không được quên!"

Tội cùng tội ác là đoạt mạng con người
Đất biết
Trời biết
Không nước nào thanh tẩy
Không ngôn từ nào thanh tẩy
Không dễ gì sám hối
Không dễ gì!
Nước mắt dù muộn
Hãy rơi đi!
Hãy chảy tràn!
Nước mắt...
Dù chỉ là lần cuối!
Đêm sâu dài hun hút
Nước mắt có rơi?
Khổ lụy trần ai
Giã từ!

SAO KHÔNG?

[Tặng Nguyễn Lâm Thắng bạn tôi!]

Sao lại không thể lặng lẽ
Không thể âm thầm
Ra đi trong tịch lặng
Ra đi....
Như một chiếc lá vàng rơi về với đất
Lặng lẽ ban mai
Lặng lẽ cuối chiều
Lặng lẽ đêm khuya
Lặng lẽ...
Sao lại không thể?
Sao không?
Nhân gian chật chội
Nhân gian khôn khổ
Cõi thị phi miệng thế hay dở đúng sai như mưa rào, như
sóng bể
Thêm một lần đập vùi
Thêm một lần âm âm hờn oán
Thêm một lần những lời rửa nguyên tội giận
Thêm một lần điệp điệp trùng trùng

Tấn kịch bi hài một thời sứt máu tưởng như đã vùi chôn
dưới ba ngàn thước
Lại bật lên
Ngun ngút cháy
Réo sôi
Biết đâu nhân gian miền địa ngục...
Sao lại không thể chọn một lối thoát lặng lẽ
Một lối thoát trong tịch lặng
Một lối thoát tránh mọi ồn ào
Những ồn ào sắc sỡ những sáo ngôn sáo ngữ
Sao không thể?
Sao không?
Xót thương người vừa nằm xuống!
Tôi không hát như Trịnh Công Sơn từng hát
Tôi lặng lẽ nguyện cầu và hỏi vào hư không
Chọn - một - lối - đi - trong - lặng - lẽ - sao - không?

THƠ

[Những chuyện tưởng chừng rất vụn vặt...]

Số phận đặt bày
Nhiều, rất nhiều lần tôi phải đi một mình
Một mình đạp xe, cái xe đạp cà tàng
Từ cơ quan quân đoàn lên Sóc Giang hay Đông Khê
hoặc Hùng Quốc
Tất nhiên là rất mệt
Ấy là hồi đi lính
Rồi vô số lần một mình một xe máy
Xuôi Thái Bình, ngược Bắc Cạn, Cao Bằng
Sang Tuyên Quang, Lạng Sơn, Yên Bái, Bắc Giang và
còn nhiều nơi khác nữa
Ngao du ư? Đi phượt ư?
Làm gì nên thơ đến thế !
Đi dạy hoặc đưa/đón vợ đi dạy
Kiếm tiền
Vẫn xuôi nhạt nhẽo tuyệt đối
Tất nhiên...
Một mình trên đường
Không biết tự khi nào
Tôi mang thơ ra nhẩm đọc
Và nghe - thơ - qua - giọng - của - chính - mình !
Rõ là hăm hăm khùng khùng điên điên hay gì gì đều
đúng

Không hiểu vì lẽ gì
Mà hiểu để làm gì !
Cứ thế miên man trên những cung đường
Miên man bao nhiêu năm chắc gộp lại cũng được một
vòng trái đất
Tôi cũng không hiểu vì sao
Lại thuộc nằm lòng
Vô vàn thơ đông tây kim cổ
Tất nhiên không thể thiếu « Truyện Kiều », « Chinh phụ
ngâm », Xuân Diệu, Chế Lan Viên, Thâm Tâm, Quang
Dũng, Hoàng Cầm, Hàn Mặc Tử...
Tất nhiên còn có Tô Hữu, Tế Hanh, Nguyễn Đình Thi,
Hoàng Trung Thông
Tất nhiên không thể không có Lí Bạch, Bạch Cư Dị,
Mạnh Hạo Nhiên, Trương Kế và Đỗ Phủ
Lermontov, Pushkin...cũng tất nhiên
(Những năm đó chưa có những nhà thơ như Du Tử Lê,
Phạm Ngọc Lư, Nguyễn Đức Sơn và Tô Thùy Yên)
Tôi đọc cho chính tôi nghe những cung đường ngắn lại
Hình như nắng gay gắt mùa hè hóa thanh nhẹ mùa thu
Đông xám rét cắt da dường như bớt phận buốt giá
Thích nhất là một mình băng dưới trời mưa...
Theo tôi trên những cung đường dài dài kiếm sống
Ồ không hiểu vì sao lại là THƠ ?

THO không hiểu vì sao cứ cùng tôi rong ruổi đường trường ?

Chắc là giờ muồn thế

Chắc là tại giờ ãy

Chắc giờ trên người...

Thơ từ ãu ãn với tôi ?

Làm sao biết ãược !

Thơ vì sao lại á vào tôi ?

Làm sao biết ãược !

Nay thì ã ãi rồi

Vợ lại thúc mua xe

Cầm vô lăng thỉnh thoảng lại vì vu

Tiện nghi ãáo ãe

Nhưng thật lạ

Tôi không thể ãọc thơ trên ãường ãược nữa

Đôi khi nhớ quá ãừng xe nơi quãng vắng một mình

Bâng khuâng nhớ

« ãêm khuya thân gái ãm trường

Phần e ãường xá phần thương nỗi mình... »

Ta lại trở về nơi cổ quãn

Bâng khuâng những năm tháng qua nhanh

Rồi một ngày nao chỉ còn mây trắng

Bay thật chậm giữa trời xanh...

TA LỖ TIN VÀ TA ĐÃ MẤT...

[Nhân đọc bài của một ông anh]

Có những định nghĩa chỉ đúng một vài lần
Rồi bị lãng quên gần như vô tăm tích
Khiến cho người trong cuộc dày vò ân hận
Và có thể câm lặng
Giữ kín trong lòng
Và sống thừa...
Có những định nghĩa luôn luôn là đúng
Đồng hành cùng ta
Dù dầu dãi nắng mưa
Thậm chí từng bị khinh khi, phỉ báng
Từng bị ngoảnh mặt quay lưng
Từng bị lạnh nhạt dừng dừng
Sống trong ta âm thầm
Không vội nảy mầm
Ủ kín niềm tin
Những hạt giống lặng lẽ
Đợi những mùa sau...
Những định nghĩa một thời vung vãi
Ngấm lại
Khác gì cỏ dại
Lấn lướt mọi ngã rẽ
Bóp nghẹt tầm nhìn

Ta hài lòng nơi giếng cạn ao tù
Ta hài lòng khoảng trời xanh bé nhỏ
Ta trở nên chật chội hẹp lòng
Những định nghĩa như những xiềng xích vô hình
Thì vị và dịu ngọt
Ta trở nên tầm thường theo một cách thiêng liêng
Một thời một thời thôi
Ta lỡ tin và ta để mất
Mất một tấm lòng bao dung rộng mở
Mất một tầm nhìn về phía chân trời
Mất lẽ phải của người
Mất cảm thông chia sẻ
Ta để mất
Giật mình
Ta sắp vẫn cuộc chơi
Những định nghĩa cỗi cằn khô xác...
Ôi những - định - nghĩa - một - thời!
Ta lỡ tin và ta đã mất!

CÓ NHỮNG BUỔI CHIỀU NHƯ THẾ

Có những khoảnh khắc vô vị
Có những buổi sáng vô vị
Có những buổi hoàng hôn vô vị
Có những ngày, những tuần, những tháng, những năm vô vị
Có những thập niên vô vị
Những thế kỉ vô vị...
Nhân gian lao xao nhốn nháo âm ỹ
Phút một rơi vào
Lặng ngắt như nắm mồ hoang lạnh
Nhân gian lao xao kiến mối
Nửa phút
Chết lặng căn khô mùa hạn
Chết lặng căn khô
Chết lặng và lê thê và dai dẳng và dầm dề
Không cả tiếng dế kêu
Không cả tiếng sương rơi
Chết lặng như chưa từng có con người...

Chiều nhạt
Nhìn ngoài kia
Như phim không lời không thanh âm
Những chuyển động âm lặng
Nổi hải hùng vây bủa
Ôi!
Nhân gian
Sao lại ra nông nổi
Mặt trời tàn
Loang nhạt
Chầm chậm chết
Vô vị và nhạt nhẽo
Hoàng hôn như ngàn năm trước
Không còn cánh chim nghiêng
Khói sóng hư vô lặng chết...

Có những buổi chiều tàn
Như thế!

PHẢN - CỔ TÍCH

[Đêm qua, chập cheng ngủ mơ thấy trò này, ghi lại...]

Tắm lại ngồi ôm mặt khóc than
Như bao lần
Gặp oan...
Và
Bụt lại hiện ra
Gương mặt ngài lộ vẻ khó chịu
Thì Bụt cũng có gốc là người
Già, râu tóc cũng hơi hơi...
Tiếng của Bụt lần này nghe ngập ngừng nhát một
Nếu muốn
Ta sẽ...cho...con...được làm ...hoàng hậu
Nghĩa là làm vợ vua
Nghĩa là làm mẹ thiên hạ
Nghĩa là...
Tắm ô a ô a ô à...
(Ngạc nhiên chưa!)
Và...
Lại và
Con sẽ phải cạnh tranh không lành mạnh
Con sẽ phải dụng vũ người bụng mười bồ chữ lưỡi nhọn
Con sẽ phải tính kế ử mưu bần và hèn
Con sẽ phải phẩy tay, liếc mắt
Con sẽ phải tham dự chuyện dao găm thuốc độc

Con sẽ phải
Và con sẽ phải...
Và không bao giờ còn ôm mặt khóc chờ ta
Con sẽ phải nhìn nước mắt và máu đầm đìa
Con sẽ phải nghe tiếng oán hơn than trách
Con sẽ không còn là con
Tên của con sẽ dài nhằng dài ngoằng ngoẵng
Thói quen nơi thôn ỏ con phải già từ
Con sẽ phải ngồi ăn một mình mâm vàng đĩa ngọc
Con sẽ ngủ với chồng theo lịch
Muốn được ngủ nhiều con phải lấy lòng gã hoạn quan
phì nộn...
Làm hoàng hậu ôi làm hoàng hậu ôi làm hoàng hậu...
Ta lạ gì
Đừng nghĩ ta dọa dẫm
Ta từng là thái tử đầu triều...
Bụt rười rượi buồn
Giọng uể oải phiêu phiêu
Khói sương mờ mờ xam xám...

Tấm hỉ hả hi ha
Hình như Tấm đã OK...
Ồ làm vợ vua
Làm hoàng hậu
Làm mẹ thiên hạ
Thực hay mơ
Mơ hay thực?
Và Tấm bất ngờ trở thành hoàng hậu
Bất ngờ hơn mọi bất ngờ
Kết cục ai ai đều biết
Đại khôn
Thiện
Ác
Đắp đổi lại qua
Thị vàng từ đó không rơi
Cây thị đơn côi
Rũ héo...

VÔ CẢM!

Nửa thế kỉ ô a ô à
 Mắt tròn ngơ ngác
 Trong veo
 Và không ít lần đã khóc...
 Để bây giờ thì thôi...
 Sách dày nửa mét...
 Thì cười
 Rất nhạt
 Thăng thưởng vinh danh nhà nhà người người
 Thì cười
 Rất nhạt
 Những phiên tòa và những phiên tòa
 Luận tội, khung hình, bào chữa, khóc, cãi, thách thức
 Vẫn chỉ cười
 Bài thi cả hội đồng nâng đỡ từ con điểm còm thành điểm
 chín điểm mười
 Thì cũng vẫn cười
 Giá điện leo thang, giá xăng dầu leo thang, giá nước sạch
 leo thang trừ giá nhân phẩm...
 Cười
 Thậm chí cười tươi
 Thơ tình tang tang tí khắp chốn khắp nơi
 Ngôn tình đam mê rộ nở hơn hờ in hơn hờ đọc

Lại càng cười

Chùa to miếu lớn tang ma hiếu hỉ tung bừng quan tài tiền
tử lãng mộ to đoành

Thì cũng thế thôi

Những dòng sông ghệt thờ những khổng lồ bãi rác
những hoang tàn nhan nhản khắp nơi nơi

Những bóng banh những thắng thua được mất những
nhầm nhỡ những khúc hát ru những hạ cánh không an
toàn những thần tượng nước lèo loang loáng những tân
bồ tát những đầm đĩa cảm xúc những gương sáng rưng
rời những thần đồng thần chì thần đất những đèn đom
đóm ôn bài ôm chí lớn...

Cười ruồi nhẹ như cánh bướm

Thế thôi...

Gần hết đời

Thôi

Thì

Cũng

Để cười!

Không ô a ô à mắt tròn mắt dẹt

Ngạc nhiên chưa!?

LỐI CŨ...(CHÚNG) TA VỀ!

[Nhân có bức ảnh hót hòn họt...]

Cứ lối cũ (chúng) ta về
Ta về ta về theo lối cũ...
Cũ toàn tập
Sợ gì!
Cứ lối cũ (chúng) ta về!
Chín bỏ làm mười
Phương phương
Năm bỏ làm ba
Yêu ai thì méo nên tròn...
Cứ lối cũ (chúng) ta về!
Quê mùa mùa quê
Cả họ được nhờ
Oách ghê...
Cứ lối cũ (chúng) ta về!
Sống trên đời
Ăn hàng đầu
Mĩ vị cao lương
Chết rồi cổ để ruồi bầu...
Cứ lối cũ (chúng) ta về!
Đầu gà hơn đứt đuôi trâu

Bố đời
Mẹ thiên hạ
Ta phải sống thật lâu
Cứ lối cũ (chúng) ta về!
Cả họ được nhờ
Khi ta làm quan
Một ao nước lã
Sao bằng một giọt máu đào
Cứ lối cũ (chúng) ta về!
Tiền nhiều để làm gì?
Ô kia!
Gương sáng biệt phủ
Gương sáng lăng mộ
Không cần hi sinh đời bố
Mà vẫn củng cố đời con...
Cứ lối cũ (chúng) ta về!

NHỮNG LỜI NÓI

Những lời nói đầu
Những lời nói cuối
Những lời nói trước
Những lời nói sau
Những lời nói giữa
Giống in hết nhau
In hết nhau...
Những lời nói trong vai bề trên
Những lời nói trong vai bề dưới
Những lời nói trong vai tội đồ
Những lời nói mang tinh thần idol
Giống in hết nhau
In hết nhau...
Những lời nói ra vẻ
Nên thơ
Chân thành
Ăn năn
Viện dẫn đủ sắc màu bi thương
Đủ sắc màu trung thành
Đủ sắc màu đạo lí
Đủ sắc màu...
Những lời nói hình như đã được lập trình
Những lời nói đổ khuôn

Món hàng sản xuất hàng loạt
Món hàng như quân bài cuối cùng
Lật
Không cần che giấu...
Những lời nói
Được đính kèm bằng vàng thành tích
Được đính kèm nguồn gốc ba họ chín đời
Được đính kèm ánh nhìn cầu xin và loe lóe lửa thách
thức
Được đính kèm những trao đổi hậu trường
Được đính kèm những thỏa thuận ngầm vĩnh viễn ẩn lậu
Được đính kèm...
Buồn
Vui
Thất vọng
Ê trệ
Thờ ơ
Thây kệ
Những lời nói cuối cùng chưa được thốt ra...

TOP 32...

[Đội tuyển Nữ vào chung kết Bóng đá Thế giới]

Bóng đá Nữ nước mình lọt vô top 32

Vui

Vui

Rất vui như không thể vui hơn

Nhưng không thể

365 ngày một năm vui bóng đá

Không thể 24/7 ăn bóng đá ngủ bóng đá chơi bóng đá

học bóng đá an sinh bóng đá bảo hiểm bóng đá phúc lợi

bóng đá dịch vụ công bóng đá liên chính học thuật bóng

đá...

Không thể

Chắc chắn không...

Dù vui thật thật vui

Mà sao trong thăm sâu vẫn chông chênh hụt hẫng thậm

chí là trống rỗng

Bao giờ

Đến bao giờ chúng ta vào TOP 32

Bóng đá Nam

Bóng chuyên Nam và Nữ

Xe đạp và đi bộ

Chạy và bơi...

Bao giờ

Bao giờ...
Hộ chiếu
Giáo dục Mầm non và Tiểu học
An toàn giao thông
Dịch vụ y tế
Dịch vụ công
Tự do biểu đạt
Quyền trẻ em
Tuổi thọ con người
Độc sách
Phát minh
Chỉ số hạnh phúc
Chênh lệch giàu nghèo
Phúc lợi...
Bao giờ lọt TOP 32?
Có thể rất gần và có thể rất xa
Có thể chẳng bao giờ
Có thể chỉ có trong mơ
Nhưng chắc chắn không có phép màu cổ tích.
TOP 32!
Dặm dài
Đường xa nghĩ nổi!

VÔ ĐỀ

Ai xấu hổ đây?
Ai muối mặt?
Bảo chí viết lầy...
Tôi đã cố và bây giờ thì hiểu
Nơi thăm thăm
Lạnh ngắt
U mê
Mù lòa
Mặc cảm nhục nhã kém hèn
Thỉnh thoảng thôi
Thỉnh thoảng chồi lên
Thứ ngôn từ vênh vang
Pha trộn
Một chút thông minh
Một chút lưu manh
Một chút hả hê
Một chút liêu lĩnh
Tự vuốt ve
Như đứa trẻ còi cọc kinh niên không thể lớn
Già nua từ khi mới sinh ra
Bất tử như cỏ rác!

OI NHỮNG CÔ NÀNG ĐOM DÁNG...

[Để nhớ A.Tsekhov và tặng Cụ Ngọc Đại ..]

Oi những cô nàng đom dáng!
Các nàng cứ tha hồ (chém) chuyện váy áo
Chuyện phấn son
Chuyện đồ nữ trang vàng, bạc, đá quý, kim cương
Chuyện hẹn hò yêu đương
Những bí mật xinh xinh nho nhỏ
Nghe nhạc đồng quê
Hát (kiểu karaoke)
Những ca khúc ướm mềm
Đôi khi giọng ca hòa cùng nước mắt...
Oi đom dáng những cô nàng!
Cứ tha hồ!
Đã có Emma
Đã có Anna
Đã có...
Không thiếu những trai trẻ tôn thờ!
Không thiếu những nhà thơ khao khát!
Không thiếu những giáo sư ngần ngại!
Không thiếu những triết gia thao thức!
Không thiếu

Thậm chí có thừa
Ơi các cô nàng đom đống thơm phức
Các nàng sẽ mang những cái tên đẹp như mơ đẹp như
thơ
Ơi các cô nàng (thơ!)...
Cối trần ai bọn đàn ông rảnh rồi nông nổi
Nông nổi và rảnh rồi
Tất nhiên là tham lam tham tàn độc tài
Đám đàn ông say mê những chuyện lấp biển vá trời!
Chuyện văn chương nghệ thuật
Rảnh
Rồi
Rồi hơi...
Các cô nàng!
Ơi các cô nàng!
Chớ tham dự
Chớ luận bàn
Đom đống là đom đống ơi...
Các cô là một quyền năng
Vượt trội
Hơn người.

VÔ SỐ THỨ KHÔNG PHẢI DO BIẾN ĐỔI KHÍ HẬU

Chúng ta đua nhau đổ thừa
Chúng ta kiên trì đổ thừa
Đổ thừa dịu dàng uyển chuyển tinh tế
Đổ thừa oai phong nghiêm trang vững vàng lí lẽ
Chúng ta đồng loạt đổ thừa
Chúng ta đồng thanh đổ thừa
Chúng ta công khai đổ thừa
Chúng ta kín đáo đổ thừa
Và chúng ta thâm thì khuyên nhủ
Chúng ta tâm niệm
Chúng ta lên án dữ dằn
Khẩu nghiệp
Khẩu nghiệp
Khẩu nghiệp
Chúng ta cầu xin Phật độ
Chúng ta cầu nguyện Trời dung và Đất chở che...
Vô số thứ chẳng liên quan mấy may đến biến đổi khí hậu
Giá điện leo thang miên man
Xe buýt hung thần

Người người đèn đỏ vượt
Nạn chặt chém phở mắng bún chửi
Thực phẩm ươn thiu tân dược giả lan tràn
Văn mẫu giảng giảng giá sách giáo khoa cao ngất
Báo giấy cho không chẳng ai thèm đọc
Sông nghen dòng phố đông ngập rác
Văn chương nhẽo nhọt ươn ao lười nhác
Người yếu thế bị bỏ rơi
Nạo phá thai luôn thuộc hàng đầu
Cả vạn người kiên nhẫn chờ xuất cảnh
Dự án bỏ hoang dang dở cỏ ngút ngàn
Biến đổi khí hậu chắc chắn vô can
Chúng ta quen đồ thừa
Lười cú điều quất quay dài và mềm và nhón
Chúng ta quen đồ thừa
Chúng ta lút đầu trong trầm luân Khẩu Nghiệp.

GHI Ở QUÁN BIA CỎ

*[Sau mùa thi, quán bia đông hẳn lên.
Mình lân la bắt chuyện với một nhóm học
trò vừa xong kì thi tương đối nhẹ nhàng.
Nghe và...ghi lại]*

Truyện VỢ NHẬT em chưa từng đọc,
Dù được in trong sách giáo khoa.
Vì là rất chán. Vì là,
Chuyện xưa, xưa lắm. Ồi a! Hay gì!
Cũng là bởi mỗi khi lên lớp,
Cô giáo em đọc chép từng câu.
Một bài đầy đủ cuối đầu,
Văn cô thánh thót thắm sâu bất ngờ!
Lời của cô...hay hơn tác phẩm,
Nhớ văn cô chắc chắn điểm cao.
Mệnh môn bát ngát tuôn trào,
Ra tai nọ vừa lọt vào tai kia!
Cô lại thử ra đề nhiều loại,
Và chính cô hướng dẫn làm bài.
Ngôn từ xoay ngược xoay xuôi,
Lời bình trầm bổng! Trời ơi. Rộn ràng.
Từng nhân vật nào Tràng nào mẹ,
Người đàn bà vợ - nhật không quên.
Cô bình cô giảng miên miên,
Trò lia bút chép liền liền. Thật chăm.

Cô còn bình Kim Lân phong cách,
Cô chỉ ra tư tưởng nhân văn.
Lại chép cổ thuộc nằm lòng,
Nhủ thâm thôi cố...Thì xong. Thôi thì.
Truyện VỢ NHẶT ngắn choăn là thế,
Văn của cô phải kể gấp mười.
Sao cô tài thế cô ơi!
Hắn chúng em sẽ đời đời nhớ cô!
Chẳng bất ngờ đề ra VỢ NHẶT!
Cái đề này thật quá quen rồi.
Chẳng cần đọc cái đề bài,
Bao điều em thuộc tức thời. Bưng ra!
Cứ cái mẹo ném tre bằng cát!
Viết cho dài chắc chạm yêu cầu.
Cần gì ngó trước nhìn sau,
Lời cô nhớ ở trong đầu tuôn ra.
Em dám chắc cứ là bảy điểm,
Nếu gặp may hắn sẽ cao hơn.
Thấp cao chẳng mấy quan tâm,
Với em dù chỉ điểm năm. Vui rồi...
Đơn giản thôi. Thật là đơn giản,
Em đang chờ được cấp vi sa.
Sang Hàn lao động thôi mà,
Kiếm tiền đủ sống sau là lập thân.

Rồi quên hết cả văn lẫn toán,
Hóa cùng sinh cùng sử cũng thôi.
Văn cô chắc sẽ rụng rơi,
Mờ xa kí ức chôn vùi thời gian.
Trên mạng đầy ngôn tình các loại,
Nếu rảnh thì thoải mái em xem.
Đọc đâu hiểu đấy liền liền,
Chẳng cần ai giảng chẳng cần phiền ai.
Nói vậy thôi, sức đâu mà đọc,
Còn bao thứ hấp dẫn hơn nhiều.
Gu gò có đủ mọi điều,
Hai tư trên bảy sáng chiều tối đêm.
Cứ cò lích là xem thoải mái,
Phần nhiều là miễn phí. Tuyệt vời.
Cần gì đọc chép toi bời,
Cần gì khuôn sáo những lời của cô.
Nghe em nói. Tội ngời. Ngậm miệng,
Biết nói gì! Đau điếng trong lòng.
Bao nhiêu công sức đi tong,
Đành thôi nước lũ ra sông. Thôi đành!

TA TRẢ NỢ CHO TA...

[Ghi lại sau khi đọc một cuốn tự truyện đẹp]

Cuốn sách đưa ta về tuổi thơ
Đẹp và buồn
Bâng khuâng không phải miền cổ tích
Những dịu dàng âm áp
Ta thừa xưa
Sáng trong
Đôi khi thẳng thốt buồn trầm lặng
Ban mai
Những chùm nắng
Vần vũ những cơn giông
Cha mẹ xa nhà
Ông bà nghiêm trang ít nói
Ta một mình cùng cỏ cây trong vườn trò chuyện
Chuồn chuồn kim mơ hồ cánh mỏng
Chuồn chuồn ngô láo liêng đôi mắt
Tinh nghịch cánh chuồn ớt bay ngược nắng
Ta ngẩn ngơ tiếc nhìn theo
Tuổi thơ yên tĩnh
Tuổi thơ trong veo
Xóm làng chìm trong bóng hoàng hôn thừa thốt khói
Những đứa trẻ bằng tuổi ta thừa ấy ngẩn ngơ buồn...

Năm ấy làng vào mùa đói
Ngần ngật gió lạnh lùa
Cỏ cây cũng lụi tàn
Những con chó gầy giờ xương im tiếng nằm thu mình
trên đồng tro nguội lạnh
Người giúp việc về quê nghe nói đã chết rồi
Chiều xuân mùa giáp hạt
Ông nội ta một mình chén nước sông
Miền ấu thơ
Xa lơ xa lắc
Cứ theo ta
Và chợt lóe lên
Ta một mình cố giấu đi nước mắt
Bơ vơ nơi góc biển chân trời
Trùng điệp bủa vây
Người - xa - lạ
Thời thế đổi thay
Miền cổ tích trong ta
Cái kết buồn đượm màu cổ lục
Trải lòng trang giấy
Ta trả nợ cho ta.

NGHỊCH DỊ

[Gởi nhà thơ Lê Vĩnh Tài]

Đề từ:

Như Chí Phèo được/bị

cháo hành quynn rữ

Thị Nở muôn năm ơn nhớ

Chí Phèo!

Con chó tôn thờ dây xích

Chim cảnh say mê cái lồng

Đàn rô cụ yêu ao tù bùn sục sục

Con lợn điệu dàng ca ngợi nhát dao đâm.

Đàn cá cảnh yêu cậu/cô chủ mặt lạnh

Gỗ trên rừng đắm say lâm tặc

Chiếc quan tài khóc than người nổi tiếng

SmartPhone đời mới hơn hờ vui khi cô nàng sang chảnh
mua về.

Môn ngữ văn luôn có mặt và yêu những mùa thi

Những bông hoa lia cảnh yêu các loại bàn thờ và khói
hương nghi ngút!

Những nạ dòng được toàn giai đẹp say mê

Bao kiêu nữ cuồng si những cụ ông mắt mờ chân chậm

Biển khát khao từng đoàn người xuống tắm

Cảnh sát tôn thờ những đám đông bạo loạn
Đom đóm yêu thương những (cụ) học trò nghèo
Những đàn sâu quá yêu những bình phun thuốc...
Và chuột chắc chắn rất yêu mèo....
Kỉ nguyên(!) tôi bao nhiêu điều thú vị!
Viết bao nhiêu vẫn chưa đủ thơ ơi!
Người yêu ma và ma quá yêu người
Như văn mẫu vẫn thăm yêu (ai đó!).

LUY PHÂN DƯ VẦN CHƯƠNG VÔ MỆNH...

Nguyễn Du khóc Tiểu Thanh người ba trăm năm trước...
Buổi lên lớp ta cùng trò không ít lần lệ rơi
Lòng trắc ẩn
Ăn theo ngôn từ
Ngôn từ ăn theo
Cổ thi những hàng chữ lạnh
Giật mình
Không biết ta đã sắm vai diễn tự bao giờ...
Những oan trái quanh ta
Những oan khiên quanh ta
Những kịch bi ai quanh ta
Những khổ lụy quanh ta...
Chưa bao giờ hình như chưa bao giờ ai nhắc
Chìm vào quên lãng
Chìm vào thờ ơ
Thời gian cỏ che mưa xóa
Bao phận người...
Say mê văn đã khiến thầy trò ta quên lãng
Ta cùng trò thôn thức

Trời đất
Nước mắt có vẻ ngọt lành không mặn chát
Khóc Tiểu Thanh?!
Không sao
Đồng cảm cùng Nguyễn Du?!
Cũng tốt
Người đã chết oan từ ba trăm năm trước
Từ hai trăm năm trước
Từ một trăm năm trước
Từ năm mươi năm trước...
Người của bây giờ?!
Người của hôm nay?
Ta né tránh nghĩa là ta hèn nhát
Ta yên lặng nghĩa là ta độc ác!
Liệu ta có được lãng quên?
Hay sẽ nhận lời khinh bỉ rửa nguyên
Ba trăm năm sau
Hai trăm năm sau
Một trăm năm sau
Năm mươi năm sau
Hay sẽ gần hơn?

BÀI THƠ KHÔNG TÊN GỌI

[Nhại Xuân Quỳnh. Lạ hương linh Bà!]

Chỉ có củ mới hiểu
Lò kinh như thế nào
Chỉ có lò mới biết
Củ ở đâu. Ở đâu!

Những khi chưa gặp nhau
Củ xanh tươi ngạo nghễ
Những khi chưa nổi lửa
Lò dịu hiền đến thế...

Đời vốn là ...bình dị
Củ vốn rất là tươi
Lá xanh cùng hoa thắm
Củ hình như...chỉ cười

Đồn rằng hầu hết củ
Đều cháu con trong nhà
Quy trình chọn lựa kỹ
Tầm nhìn xa. Thật xa

Nghe nói. Củ phần lớn
Bằng cấp rất là cao
Nói năng và sách viết
Lí tưởng như sóng trào

Chỉ có củ mới biết
Muôn cách để làm màu
Chỉ có củ mới rõ
Biết tìm ai chạy đâu...

Rồi một ngày nào đó
Củ được đến thăm lò
Thế là hiện rất rõ
Có thân. Củ tự lo

Chỉ có lò mới biết
Đốt củ như thế nào
Chỉ có lò mới hiểu
Quy trình đốt trước sau

Đất trời rộng dài thế
Củ tìm cách bay xa
Cứ tìm xứ nào đó
Đặt cửa kiểm visa...

Cuối trời bay mây trắng
Cái thời bốn chấm không
Veo veo bay. Bay mãi
Ai ngăn ngor vời trông?

TỬU CA

Tràng An hoa lệ ngựa xe lầu vàng điện ngọc đàn ca sáo
nhị rộn ràng vọng vang ngân nga réo rắt ngôn từ lả lướt
Lí Bạch tìm quán rượu tối
Uống và ngêu ngao hát
Tối ngày say
Cao sơn lưu thủy
Mây trắng ngàn năm nhơn nhơ bay
Trăng núi Nga Mi trong vắt
Tiếng chim khuya
Lí Bạch làm thơ và khóc
Nhân sinh buồn
Lẽ nào ta sinh ra uổng phí?
Lòng son nghệt thờ
Chập chờn xiêm y
Lồng lẩy xiêm y
Phù dung buồn rũ héo
Mẫu đơn tàn
Lệ chi đắng
Giấc mơ chiến mã âm âm tiếng mưa trộn lẫn tiếng than
van quỷ không đầu
Bước chân lão đảo
Ô kìa ngô Ô Y lặng ngắt
Chập chờn bóng quạ bay...

Làng Vũ Đại buồn thiu ngái ngủ
Uể oải tiếng thoi
Những vương lụa mang sắc màu ử ê
Rời rạc tiếng gõ mạn thuyền
Tiếng chó ồm
Ô kìa cũng có trăng lên
Bãi bờ hoang lả lướt gió
Lả lướt trăng
Lả lướt...
Lò gạch hoang y như cổ tháp
Mơ mơ bí ẩn
Chập chờn dơi bay
Chí Phèo độc ẩm
Những giấc mơ hoa
Chàng từ nơi đây ra đi
Mang theo vết thương lòng
Vết nhục hằn sâu tâm khảm
Vết chàm bầm sẫm âm u thăm thẳm
Trần gian chốn lưu đày
Sao ta lại lộn về đây?
Ta từng như con sói hoang dọc ngang vẫy vùng xứ lạ
Sao ta lại lộn về
Nơi rữ bỏ ta
Nơi xưa đuổi ta
Chó hoang mèo lạch

Sao ta lại lộn về đây...
Rượu trắng cùng chuối xanh chát đắng
Ô sao ngon quá chừng
Dập chân và hát
Khúc tục ca
Khúc cuồng ca
Trời đất mẹ cha cố hương thánh thần đáng bậc
Tất cả cuốn theo
Tục ca bi ca hoan ca trầm ca
Khóc cười
Xé màn đêm
Xé trưa hè
Xé toang lồng ngực
Khúc ca của rượu của nhục nhằn của máu
Ô kia chen lẫn tiếng khóc
Yếu ớt
Khe khẽ
Chân cổ tháp
Lò gạch bỏ hoang...
Tử ca!
Tử ca!
Miên man khúc.

NHỮNG MẢNH Vụn BAN MAI!

Cần mẫn rửa, chùi, lau...xe siêu sang
Ngắm nghía, nheo nheo đôi mắt
Mơ mộng như ông hoàng thơ tình
Bắn một bi thuốc lao chính hiệu tiên lãng
Khởi bay nhẹ và mơ mộng
Kém gì yên ba tam nguyệt há dương châu
Tụ tập
Phòng khách
Bày toàn đồ hạng nhất
Và hát
Cô gái mở đường
Hành khúc ngày và đêm
Trộn lẫn
Hát cho người nằm xuống
Mưa phi trường
Cùng sến ca đỏ lòm
Những người đàn bà lộng lẫy
Uống nước lọc nhập ngoại
Mắt cổ mơ màng nhìn xa vào hư không
Qua hàng mi giả siêu cong
Dọn rác
Chiếc bao tải treo há rộng mồm
Nhận vào một vài phế liệu
Người lao công hầu như không nói
Không ngẩng đầu hình như thây kệ

Phấn son
Xe sang
Bình minh
Hình như thầy kệ
Nỗi bận tâm đè nặng
Cầu mong ai đó còn vài bộ giáo khoa đã dùng
Nhặt về
Bọn con nít nơi xóm trọ chắc cần
Người hát rong
Nỉ non ướt rượt
Thành phố buồn
Và
Nếu mai anh chết
Bất ngờ đôi giọng
Đất nước trọn niềm vui
Chiếc chấu nhựa vài đồng bạc lẻ
Ngã tư đường
Xe chật
Nhúc nhích bánh
Khói và bụi
Ai cũng vội
Nỗi bức tức từ khắp ngả dồn về...
Khấp khểnh mặt tiền
Còn ngái ngủ.

SAO MÀY NÓI NHIỀU THẾ!

[Tự nhiên nhớ CHỜ GODOT]

Sao mày nói nhiều thế?
Sao mày nói khiếp thế?
Sao mày nói kinh thế?
Sân khấu người ghế ghế người im lìm câm lặng
Khán phòng ghế người người ghế câm lặng im lìm
Một mình mày thao diễn
Trang nghiêm
Hài hước
Đùa cợt
Triết lí
Đạo đức
Rao giảng
Khuyến nhủ
Răn đe
Hăm dọa
Khích bác
Vỗ về...
Miên man
Cả thế giới câm cho mày nói
Cả thế giới đờ
Cả thế giới treo
Cả thế giới nhẫn nại chịu đựng
Cả thế giới giả vờ trang nghiêm

Cả thế giới giả vờ điếc đặc
Cho mây huyền thuyên
Kệ mây hành ngôn
Thây kệ mây độc diễn
Thây kệ...
Diễn ngôn pha trộn
Diễn ngôn lai ghép
Món nộm tàn ngày
Món lẩu quá mùa
Món xa lát hết hạn
Kịch bản của mây
Mây là diễn viên
Mây đạo diễn
Phục trang và ánh sáng
Do mây
Vì mây
Không cần tiếng động
Chúa trời hẹn đến
Trễ
Chúa trời tái hẹn

Chờ
Một giờ
Một tuần
Một tháng
Một năm
Một thập kỉ
Chúa trời có vẻ lừa...
Mày tha hồ tô vẽ
Tha hồ tâng bốc
Tha hồ tạo ảo giác
Bằng món trộn ngôn từ
Sân khấu ghé người người ghé ngay đơ
Khán phòng lạnh như nhà xác khổng lồ.

**NẾU MAI NÀY EM/TÔI...KHÔNG LÀM THƠ
NỮA(•)**

Nếu mai này em không làm thơ nữa!
Sẽ có người khác làm
Có thể không hay
Có thể chỉ để cúng phây
Rồi trôi mất
Rồi vô tầm tích
Như cả triệu bài thơ đã biến mất
Theo những mỏng manh giấy hư nát
Nếu mai này...
Và chắc chắn rồi
Em/tôi sẽ cạn nguồn thi hứng
Thậm chí sẽ tan vào/về cát bụi
Sẽ có người khác
Rất nhiều người
Làm thơ
Nhưng không mộng mơ
Không lãng mạn
Không sến súa
Có thể không hay nhưng sẽ khác
Sẽ khác
Sẽ có những thơ tình không gắn với xuân hạ thu đông

Thơ tình trên trạm vũ trụ giữa thiên hà mông lung
Không còn thơ về sóng biển
Sẽ là thơ về sóng từ trường
Sẽ là cuối trời mây mang theo bức xạ và bụi hạt nhân
Sẽ là xương khô cốt mục ngổn ngang chiến hào
Cát trắng có thể chìm sâu biển cả và gió Lào có thể lạnh
rợn người
Rất có thể
Nếu mai này em không làm thơ nữa
Có thể hoàn toàn có thể
Thơ cũng bị khai tử
Và thơ chết tuyệt đối trong trí nhớ...

(•) *Mượn ý của Xuân Quỳnh. Lạ hương linh Bà@*

PHẢN...TRỮ TÌNH!

[Sao không ở lại mà gần bó yêu thương? Lời người nhà quê...]

Chả ai ở lại miền nước đẹp
Ra đi rồi thì thoảng nhớ thương
Quê cũ vời xa rồi mất hút
Khói sương nhàn nhạt chút vẩn vương...

Chả mấy ai trước sau gần bó
Nơi núi non gấm vóc dệt thêu
Đi. Đi mãi theo cánh chim di trú
Quê cũ ngoảnh về! Dạ thâm kêu

Đồng ruộng bãi bờ. Những ai người ở lại?
Tha hương thơ phú giọng thở than
Ước gì! Rồi mong. Rồi lại nhớ...
Nào khói chiều. Nào sắc biếc sắc vàng...

Ôi thi ca! Ôi người! Ôi đất!
Ngàn năm vẫn thế. Nỗi thương vay!
Quần quanh mãi mở ngôn từ rỗng ruột
Những lời ni non cánh bướm bay.

SÁM HỐI

[Nỗi buồn nhân hai...]

Lịch sử thật oái oăm
Lịch sử có những khoảnh khắc mù lòe tăm tối
Lịch sử chọn nơi
Lịch sử chọn người
Lịch sử kích hoạt âm u bản năng xâm hại chém giết thủ
tiêu tàn hại
Mạng người không bằng bèo bọt
Không bằng kiến mối
Không bằng cỏ rác
Máu người lây lưa dưới chân
Xác người dồn đông vùi lấp qua loa
Xác người úp mặt trôi sông bập bềnh ao hồ đầm phá
Cá tôm hoảng loạn tránh xa
Chồn cáo rần và chuột bội thực bữa tiệc thịt người rùng
rợn
Vinh quang chiến thắng được đo đếm bằng xương thịt
Nhục nhĩ bại vong được đo đếm cũng bằng xương thịt
Hôn ám
Âm u
Lập lòe lửa diêm lửa sinh mặt đất
Hòa trộn cùng khói lửa hương đăng
Tiếng than khóc hòa cùng âm âm mưa lạnh

Lịch sử mù lòa

Con người mù lòa

Tiếng xương khô tàn khóc...

Ai xúi đục?

Ai xúi đục?

Vì sao bàn tay từng cầm phấn cầm bút từng ôm những
bó hoa từng cầm khăn thấm nước mắt cho người bạn gái
thừa học trò thấm mồ hôi làm ướt tóc mai bạn gái

Vì sao bàn tay ấy

Lại lạnh lùng kí vào những bản án vu vơ?

Vì sao? Vì sao đôi môi kia từng ngân lên những ngôn từ
thêu hoa dệt gấm từng thắm thì bên tai người yêu áo dài
nón trắng từng ngập ngừng ngày đầu lỡ hẹn?

Vì sao từ đôi môi ấy lại lạnh lẽo vang lên những lời đánh
thép khóc tàn như tiếng va đập kim khí sắc lạnh thủy
tinh?

Vì sao?

Những câu hỏi như những móc sắt

Khuấy đảo ngẫu đục tâm can!

Lịch sử có những khoảnh khắc mù lòa

Sức tàn hủy âm u thú vật

Phá cũi sổ lồng hoang dã

Tội lỗi buông ra vĩnh viễn chẳng thu về

Lỗi lầm có thể tha thứ

Thù oán có thể nguôi quên

Nhưng tội ác
Bàn tay nhúng máu
Nước không thể tẩy rửa
Rượu không thể tẩy rửa
Thời gian không thể nhấn chìm
Vĩnh viễn không quên...
Bất hạnh thay những ai đã được chọn điểm rơi khoảnh
khắc mù lòa
Bất hạnh ngàn lần những ai tự chọn cho mình điểm rơi
khoảnh khắc mù lòa
Bất hạnh điệp trùng bất hạnh
Cuộn chỉ rồi
Mớ tơ vò...
Nguyện cầu tha thứ
Nhưng đừng bao giờ diễn trò!

ANH PHẢI...

["Ở hòn đảo quái quỷ ấy, muốn sống anh phải tự tôi đi..." hình như là câu của văn hào Jonathan Swift]

Nơi đây
Luật bất thành văn
Ai cũng nhớ
Ai cũng thuộc nằm lòng
Thậm chí còn được biểu đạt bằng thi ca
Thậm chí trở thành phương ngôn, tục ngữ, thành ngữ,
quán ngữ
Di truyền miên man
Thậm chí...
Muốn sống anh phải tự tôi đi!
Anh phải biết nói những lời có cánh
Phải biết tung hứng cho vừa lòng không chỉ bề trên mà
còn là bề dưới bề ngang
Phải nhớ không sai một li một lai sở thích, thói quen,
ngày sinh, tháng đẻ của cấp trên, của con cấp trên, của
cháu cấp trên, của cha mẹ ông bà cấp trên
Phải biết nghe ngóng rình mò hóng hót
Phải biết lấy lòng
Phải biết cong môi và mềm lưỡi
Phải biết khen những người đàn bà đầu óc rộng tuếch và
xò sề

Phải biết ngợi ca những người đàn ông hói đầu bụng phệ
và chảy xệ

Phải biết đi biết đứng biết ngồi thậm chí biết quỳ biết
nằm và tất nhiên biết cười biết khóc tùy lúc tùy nơi

Phải biết mua và biết bán danh và tiếng và hàng giả và
ghế ngồi

Phải biết làm mới mình bằng trang phục và ngôn từ hợp
thời trang

Phải biết hô to lòng ái quốc

Phải biết nói nhiều về những người nghèo

Phải biết giữ gìn thuần phong mỹ tục bằng lưỡi

Phải biết trang nghiêm giữa phòng khách tào lao

Phải biết khôi hài khi dự đám tang những người quá hạn

Và phải biết uyên thâm khi nói về những điều giản dị...

Anh phải biết

Và phải biết

Anh biết nghĩa là anh tồn tại!

Hòn đảo đẹp xinh

Nắng thủy tinh mỗi độ xuân về

Mưa giăng sợi biếc khi mùa hạ đến

Thu lá vàng bay trong nắng

Đông tuyết tinh khôi

Hòn đảo tuyết vời

Tất cả đều tuyết vời

Trừ - những - con - người!

Những công dân luôn biết cách tự làm tôi!

ĐỘC THOẠI

Biết làm sao được
Khi trái tim ta không đủ rộng
Thời gian của ta không đủ dài
Ngôn từ nơi ta nhiều khi bất lực
Nên đành phải vậy thôi
Thu hẹp
Ít nữa
Và có thể chỉ còn mình ta
Ta viết cho ta đọc
Ta nói cho ta nghe
Ta hi vọng những hoa cỏ trong vườn
Những con đê ẩn sâu
Và đàn sẻ trên cây trước ngõ
Có thể trở thành bè bạn trong yên tĩnh mỗi ban mai ta
mở cửa đón những tia mặt trời và những làn gió mơn
man ẩm ướt
Người bạn lớn tuổi của ta nhắn tin "đủ mọi đường chán
nản. Chán nản đủ mọi đường"!

"Ồ! Tôi thấy tuyệt vọng!" người bạn thứ hai chia sẻ!
Người bạn thứ ba lặng lẽ bỏ tất cả, ra đi in hệt Nguyễn
Du xưa
Người bạn thứ tư làm bạn với cà phê mỗi sáng bất ngờ
mắc chứng khiếm ngôn!
Ta chợt nhớ chú chim bói cá trong thơ ai đó
Một mình cô độc giữa mệnh mông
Ta chợt nhớ câu nói cộc cằn trong tiểu thuyết
"Như một con chó!
Như một con chó!"
Ta chợt nhớ người xưa ao ước kiếp sau được làm thông
cheo leo sườn non cao...
Ôi hạc vàng bay mãi trơ trơ lầu hoang lạnh...

Ô KÌA...

[Để nhớ J.SWIFT]

Ô kia xứ sở mấy nghìn năm hiếu học!
Xứ sở mấy nghìn năm lễ nghĩa thi thư!
Ra, gặp nhà thơ
Vào, gặp học giả
Ra, nhan nhản những người đầy mình bằng cấp
Vào, những người bụng chật đầy chữ nhan nhản
Ô kia!
Ngạc nhiên chưa?
Ồi xứ sở toàn là trí - giả!
Phơ phơ bạc
Mất lời
Tay quắp vì toàn dùng bút là dùng bút
Gù gù đáng ngồi
Gù gù lù lù thù lù
Đầu to quá cỡ...
Những trí giả mất khả năng xài ngôn từ bình dị mà họ
kênh kiệu vênh váo gọi là lời bình dân của bố cu mẹ đi
Họ xài một ngôn từ khác
Họ trang trọng, trang nghiêm khi pha trò hay nói về
những điều nhỏ nhặt
Ngôn từ cao điệu bí huyền
Ngôn từ uyên bác đầy tu từ trích dẫn
Họ trang trọng vô cùng khi bàn về cái rắm

Họ viết cả vạn trang về bệnh mụn cơm hoặc bệnh ghẻ
ruồi
Họ lâm li xúc cảm khi nói về vĩ nhân đã chết
Họ tối ngày làm thơ xưng tụng triều đình
Họ tỉ mẩn đào nghiên về con rơi con vãi của ông trùm
Họ biết tất cả
Trừ hạnh phúc
Trừ tiếng cười đùa vui...
Họ uyên thâm một cách xuân ngốc
Và xuân ngốc một cách trang trọng
Họ say mê tìm kiếm những người đẻ ra trứng và chim đẻ
ra con
Họ mê mẩn trong những học viện những giảng đường
Họ chìm đắm trong cổ thư cổ tịch giấy mủn đá mòn
Họ sống đầy hào hứng với những gì đã chết ...
Ô kìa lạ quá kì xứ!
Nhan nhản những tiểu - thi - hào!
Những tiểu - văn - gia
Những tiểu - triết - gia
Những tiểu - nghệ - sĩ
Và kinh nhất
Lù lù một - tiểu - đại - đế!

DỊ DẠNG...

*[Nhân có vụ gian lận thi cử mang tầm vóc quốc tế...
Thành ra lại nhớ J.Swift.]*

Giữa một rừng gù lưng, lép mắt, méo mồm, ngắn lưỡi, đi
chăm phẩy

Và vân vân

Những thiếu số bình thường ví dụ như lưng thẳng, mắt
cân, miệng cười tươi, nói năng tròn vành rõ chữ, bước đi
thẳng thớm...bỗng hóa thành kì dị, kì khôi, lạc loài, cô
độc, bơ vơ...

Cả cộng đồng coi là dị dạng

Có thể, hay phần nhiều, bị xua đuổi, bị chà đạp, bị bóp
cổ, bị bịt miệng

Những kẻ tạt nguyên bẩm sinh lớn tiếng khinh thị

Lưng gù trở thành chuẩn mẫu

Mắt tẹt mắt phồng trở thành thước đo

Chăm phẩy đầy thi vị

Méo mồm đầy chất tạo hình

Ngắn lưỡi thiên tài diễn giả...

Trong thế giới tự nguyện thiếu khuyết

Người ta hài lòng người ta đồng thuận

Rắn như thép vững như đồng
Điệp điệp trùng trùng
Như cao núi như dài sông như lớn biển
Kì hình dị dạng thành ông lớn thành anh hùng thành tiên
phong thành tất cả những gì có thể
Trừ - thành - người!
Quốc đảo bị bỏ rơi
Bị lãng quên
Bị rửa nguyên
Quốc đảo chật đầy nhĩ nhân kì tướng kì hình kì ngôn kì
thanh kì quái
Quốc đảo không chịu trưởng thành.

HAMLET...

Người bị lừa thì có thể lần sau đỡ bị lừa
Cũng có thể ngựa cựa mà trở thành trùm lừa đảo
Cho bồ hờn, cho bồ ghét cái giống "đồng bào" điêu xảo
Mất tiền có thể nghèo đi chút ít
Có thể khánh kiệt
Có thể phải ra đường
Còn, nhưng còn chút an ủi
Có thể sáo mòn
Còn người là vạn phước
Nhưng những người đã chết
Chết thảm chết oan
Chết trong đau đớn vật vã cô đơn hải hùng
Vĩnh viễn hóa thành tro bụi
Một triệu lời nguyện cầu
Nhiều triệu lời nguyện cầu
Khói hương dầu có nhiều như khói đốt đồng
Tiếng mõ dù có dậy núi dậy sông
Tro bụi không thể trở về thành người...
Đảo điên tan tác
Lòng người tan hoang
Trời ngoảnh mặt
Chàng Hamlet bị dồn đến chân tường
Trên bàn ngón nến leo lét

Mở cửa đêm đen ngòm
Những vì sao giá buốt
Trăng đỏ như máu ử rũ buồn
Ngọn nến tắt
Ngọn nến tắt
Những người tử tế bị dọa đầy vây hãm
Trinh tiết trở thành món hàng
Cái đẹp cùng đường phải bán mình
Lòng chung thủy bị biến thành như nhuốc
Tai ương trở thành cơ hội kiếm tiền
Ngôn từ thoát trở thành dĩ bợm
Những điều hay ho ta đọc được trong sách trở thành vô nghĩa
Hoa hồng tàn chỉ còn gai sắc nhọn
Hương huệ bay chỉ còn xác hoa khô
Tình người lạnh giá
Tất cả diễn trò
Trò diễn công khai vô sỉ
Triều đình chúng dân khanh tướng công hầu triết gia thi sĩ
Dạ hội ngất ngây chấp chờn ma quỷ...
Những ngọn nến trong đêm đã tắt!

VỤ ÁN

[Chợt nhớ F.Kafka...]

Vào một buổi sáng/trưa/chiều/tối
Trời không xấu, không đẹp...chẳng có gì đặc biệt
Xuất hiện nhân viên công lực
Có thể là cả chục người, cũng có thể là cả trăm
Nai nịt gọn gàng, vũ khí lăm lăm
Mặt lạnh tanh mắt vẫn lên tử khí xanh lè
Tất nhiên sẽ có người được giải đi
Một công dân bình thường
Một cựu quan chức sống ẩn dật gần như vô danh
Một quan chức gần như 99% người chỉ gặp trên màn hình
Bất ngờ tra tay còng số 8...
Vụ án kéo dài cả tháng, nhiều tháng cả năm, nhiều năm
Vụ án nhê nha giọng những quan tòa hình như mắc chứng hen suyễn kinh niên
Nhê nha giọng thầy cãi hình như mắc chứng viêm họng kinh niên
Uể oải phiên tòa trong nhập nhoạng ánh đèn mù mờ
Bị cáo gần như câm lặng không nói dù vài câu chiếu lệ gọi là
Kết thúc một phiên tòa
Bị cáo bước ra
Ồ Tòa án ngay trước cửa nhà y

Sao suốt đời y không không hề hay biết?
Quan tòa, quan tòa hình như là lão/hay mục trung niên
mặt nhàn nhạt như sáp
Cũng ở gần đây hình như thường xuyên chạm mặt
Sao y không hề có ấn tượng gì?
Cả hiến binh?
Hình như toàn những hình nhân bằng sáp cứng đờ vô
cảm
Y cũng thường xuyên gặp ở đâu đó
Một vụ án
Hai vụ án
Trăm vụ án
Nghìn vụ án
Xứ sở chó chết những vụ án nhảm nhí
Những vụ án điều tra
Những vụ án mùa mờ suốt đời bị can không hiểu
Những vụ án mù mờ vụ vợ suốt đời quan tòa không hiểu
Những vụ án linh tinh trạng sư suốt đời không hiểu
Những vụ án trở thành huyền thoại đen vĩnh viễn không
ai có thể giải mã
Những vụ án như những cuộc báo hại theo trò chơi của
Trời
Những vụ án như những cuộc báo hại của luật nhân quả
tàn khốc
Trùng điệp tàn không trùng điệp tai ương trùng điệp...
Cõi nhân gian bé tí giông gió toi bời./.

NHÀ VĂN
[NHƯ LÀ MỘT PHẦN - ĐỊNH NGHĨA]

Ngôn từ nơi nhà nghệ sĩ
Văn thơ văn chương văn vẻ văn veo ...lai láng gì đó
Là thứ tạo ra cạm bẫy
Tải đạo nói chí vân vân và mây mây
Chỉ là trò tán nhảm để mong kiếm ghé kiếm cơm kiếm
danh kiếm gái kiếm tiền
(Những thứ 100% bọn người chúng ta đều có và quá nửa
là dấu điểm chết nổi dấu đầu thì hở đuôi!)
Chữ nghĩa thực chất là trò chơi
Trò tiêu khiển, trò hí lộng, trò đùa vui và cực vui, tai ác
và cực kì tai ác
Hướng tới con người
Bạn và tôi
Tôi và chúng ta không loại trừ ai
Con người trở thành trò hề hiện ra trên trang chữ
Đúng là những tên hề, những gã hề, những ông hề bà hề
anh hề chị hề chàng hề nàng hề thằng hề con hề
Thậm chí là những đáng bậc hề lãnh tụ vĩ đại hề cán bộ
cao cấp hề vua hề quan hề hậu hề
Thậm chí là những con bọ, con rối thuần chủng và tạp
chủng diễn trò

Cái giống người thật kì lạ/dị/quái/khôi/cực...
Nghiêm trang cao đạo và lối bịch
Thông minh sắc sảo và đàn độn/thối/đuối
Hào phóng và keo cú/kiệt/bẩn như cú sắt
Thiết thực và hào nhoáng (nhoáng nhoàng nhoàng lại ra
vẻ hào hao)
Dễ khóc dễ cười và càng dễ giết người
Giết đồng loại không ai bằng bọn người xưa là thế nay
càng là thế
Văn chương sinh ra để chế nhạo
Để bỡn cợt
Để lột trần chân tướng
Để làm giảm nhiệt tình
Để tăng thêm chán nản và tuyệt vọng
Để làm tan rã những khuôn vàng thước ngọc
Để loài người nhảy dựng lên trong trạng thái trần trụi
thảm hại
Để loài người bớt những ảo tưởng...
Ôi văn chương
Luôn luôn có nguy cơ trở thành cạm bẫy!

BUỒN...

Chẳng có tin vui nào từ bóng đá các loại U!
Tiếng hô hét ồn ào. Tất lặng.
Thế nước đang lên. Lặng ngắt.
Đem vinh quang về...Hết nhẵn như chùi.
Điệp điệp trùng đón rước. Không. Hoàn toàn không.
Đi bão. Đi bão. Đi bão. Đỏ cờ. Rầm rập. Cạn kiệt.
Bóng đá đường như cũng sù sù ỉn ỉn
Cả nước ỉu sù
Mùi ngạo ngễ ngả màu bạc nhạc lờm lợm thổi thiu
Bóng đá U các loại
Thuốc giảm đau hết hạn
Thuốc an thần hết hạn
Chứng loạn thần hoang tưởng cộng đồng bỗng dung lảng
xuống
Trầm uất mỗi một thở phào phào
Ô sao lúc này không bóng đá?
Kiệt sức tàn hơi
Uể oải ngã gục
Tàn hơi
Kiệt lực
Hậu testKit
Vỡ nát bay giải cứu.

EM PHẢI ĐẾN NƠI ĐÂY MÀ NGẠO NGHỀ...

[Nhại nhan đề một cuốn sách ...]

Em phải đến nơi đây mà ngạo nghề
Nhanh chân đi!
Hỡi em hãy nhanh chân!
Kéo không
Cột điện chiếm hết chỗ
Kéo không
Cơ hội đâu có nhiều lần...
Em phải đến nơi đây
Ngạo nghề bay
Không phải điều đâu
Không phải chim đâu
Càng không là bướm
Ngạo nghề bay xuyên bay xuyên bay xuyên
Mang hình bóng quê hương
Mang ân tình cố quốc
Mang thăm sâu tình máu thịt đồng bào
(Tất nhiên là phải xếp hàng
Càng tất nhiên là phải chen nhau chen nhau
Càng tất nhiên tiền phải đi trước
Không hô khẩu hiệu suông được đâu...)
Em phải đến nơi đây
Ngạo nghề làm thơ

Thơ ngạo nghễ hàng hàng thánh thót
Hàng hàng cao vút hoan ca
Ngôn từ hào hứng hùng ca
Thơ đăng phây rồi đăng báo sáng lò
Người làm thơ danh sẽ nổi như cồn
Trăm triệu người biết mặt biết tên...
Em phải đến nơi đây
Ngạo nghễ cả khi phạm tội
Thầy cô giáo ra tòa tự tin quá đời
Mặt tươi như hoa
Tay giơ cao vẫy vẫy
Với triết lí cực kì thâm sâu
Trong thế giới những người gù
Thì...cùng gù
Gù công khai
Gù an nhiên
Gù hiền minh
Gù minh triết
Em phải đến nơi đây
Ngạo nghễ cười
Tôi giao thừa cười quên cả đất trời quên cả ông bà tổ tiên
quên tuốt tuốt

Cười xuyên ngày xuyên tháng xuyên đêm
Cười có môn bài
Cười hóa rồ hóa dại
Ai không chịu cười em cứ ngạo nghề chữ
Chửi tôi bởi nghe em
Phải hơn hẳn bài chửi mất gà phải khiến chủ quán
Hanoi bunchui lên cơn bất bình nóng mắt...
Em phải đến nơi đây
Ngạo nghề nhìn, ngạo nghề xem, ngạo nghề thề, ngạo
nghề hứa, ngạo nghề ngủ ngày, ngạo nghề cày đêm, ngạo
nghề dạy thêm, ngạo nghề ăn trong tiếng chửi...
Em phải đến nơi đây
Luôn và ngay
Hãy nhanh chân
Cột điện ùn ùn kéo về như mây
Em hãy về cùng cột điện
Luôn và ngay...

XEM RA

[Nhân đọc bài của ông anh Nguyễn Thành Phong là nhà văn...]

Hóa ra đều rất sân si,
Hóa ra đều đáo ra gì. Hóa ra...
Văn veo văn vện xứ ta,
Hóa ra là thế! Ôi nhà...nhà ơi!
Bề ngoài nói nói cười cười,
Rõ là buông bỏ, rõ người thanh cao!
Hóa ra cũng chẳng ra sao,
Háo danh tận độ. Ôi chao! Xứ mình...
Miệng thì liến láu xỏ xiên,
Dèm pha, đổ kị, huyền thuyên, tục tằn
Ngoa ngôn thì đáo ai bằng,
Ăn tục, nói phét, địt chẳng, cù trây.
Nhà văn nhà vện xứ này,
Xem ra lắm kẻ thói thầy quá chừng.

*

* *

Nhìn xa thì thật thanh cao,
Đến khi rõ mặt
Ôi chao!
Rõ là...
Tí người, tí ngợm, tí ma,
Tí cỏ rác, tí muống cà, tí tương...

Văn chương

Văn chương

Văn chương

Túi cơm

Giá áo

Một phòng ngáo ngơ

Đến đâu cũng khoe nhà thơ

Tí râu

Tí tóc

Tí mơ

Tí màng...

Chỉ tội cái đám bé ngoan

Ngây thơ tưởng bỏ...

Hẹn quàng

Nhận xiên...

Từ A đến Z dính liền

Té ra bèo bọt...giữa miền nhân gian...

*

* *

Đọc bài cụ vừa cười vừa khóc

Vào Hội sao mà nhọc lăm thay.

Trong muôn vạn thứ giả cây,

Món làm từ...lợn vốn hay nhất đời.

Còn món Hội như đầu buổi ấy,

Anh Đạo vắng. Nghĩ thấy thất kinh.
Ai ngờ trong cõi Nhà văn,
Cũng bon chen cũng nhọc nhằn. Góm ghê.
Phải vào Hội! Con mê mãnh liệt
Thẻ hội viên y hết sắc phong.
Cho nên dù có lòng vòng,
Dù rằng có phải tay trong tay ngoài.
Đang giữa lúc văn chương bèo bọt,
Danh hội viên chạy chọt à ơi!
Cũng đơn viết cũng lựa lời,
Cũng nhờ giới thiệu. Cũng thời chờ mong.
Ngày bỏ phiếu trong lòng...bút dứt,
Cổ bày ra. Châu chực hóng tin.
Điện thoại liên tục nhắc lên,
Hỏi ra thì biết không tên đợt này.
Nổi cay đắng vọt bay ra miệng,
Chửi vung lên cho sướng cái đời.
Hội chỉ như cái lòn thoi,
Cái lòn bao cái buổi chui. Cũng vừa.

TÊ GIÁC

[Tự nhiên lại nhớ S.Becket]

Rùng rùng từng đàn tê giác ào vào thành phố
Đàn tê giác hung hăng
Mắt đỏ ngầu màu máu
Lông dựng ngược nhọn hoắt
Nhe nanh trắng nhọn
Thè lưỡi dài ngoằng
Móng vuốt sừng cong sắc lẹm
Tê giác
Tê giác
Như trận cuồng phong
Đám người bỗng trở thành cùng khốn
Co rúm
Bạc nhược
Chết
Tái nhợt
Run rẩy
Hãi hùng
Thành phố bị tấn công
Trong một vài nốt nhạc
Vô số không kịp hãi hùng
Chết
Chết
Chết

Không kịp ngáp
Không kịp tẩu tán tài sản
Không kịp để lại di chúc
Không kịp phân chia quyền thừa kế
Đời ông xóa sạch
Đời bố xóa sạch
Đời con xóa sạch
Đời cháu xóa sạch
Thành phố nguy nga tráng lệ cung điện nhà hàng biệt
phủ chùa chiền thánh đường lăng tẩm phút chốc tan
hoang
Đàn tê giác
Bắt ngờ biến mất
Biến mất bắt ngờ...
Vọng lên từ đống nát
Tiếng oe oe của trẻ sơ sinh
Tiếng dịu dàng của người mẹ trẻ...
Một nhân loại mới ra đời
Kí ức buồn xóa hết...

HỎI

Đã đủ bi hài chưa quý vị?
Đã đủ bi ai chưa quý vị?
Đã đủ bi đát chưa quý vị?
Đã đủ bi quan chưa quý vị?
Đã đủ nực cười chưa quý vị?
Đã đủ ngạc nhiên chưa quý vị?
Đã đủ kinh hãi chưa quý vị?
Đã đủ kinh hoàng chưa quý vị?
Đã đủ kinh khiếp chưa quý vị?
Đã đủ kinh tởm quý vị?
Đã đủ căm ghét chưa quý vị?
Đã đủ căm tức chưa quý vị?
Đã đủ căm uất chưa quý vị?
Đã đủ chưa quý vị?
Đã đủ chưa?
Tôi thì nghĩ là chưa
Còn lâu nhé
Còn rất là lâu
Thậm chí là siêu lâu
Ai đã già thì đừng vội...chết
Ai chưa già thì mong sống thật lâu lâu lâu
Ai còn trẻ thì sanh con cho mau
Và chờ xem...

BẢN TỤNG CA VỀ KHÓC

[Tặng Ông bạn Nguyễn Tấn Dũng]

Khóc

Giữa bạch nhật thanh thiên

Thời tê lê póc

Phút một cả thế giới hay tin

Đủ mọi lời luận bình

Hèn

Nhục

Như sên

Như con trùng trọc

Như con cá nục...

Vang ngân bài thơ

Khóc là nhục rên hèn van yếu đuối(•)

Riêng tôi

Thấy

Còn khóc được thì cứ khóc đi

Khóc tí ti như con cún vện

Khóc lu bù như trẻ con bị ứnh

Khóc tràn cung mây như đám khóc thuê

Khóc dầm dề như người đàn bà bị phụ tình tình phụ

Khóc ư ử như kẻ sắp chết cứu chữa vô phương

Khóc nữa đi nào
Nước mắt đắng
Nước mắt cay
Nước mắt ngọt
Nước mắt nhạt như nước ốc
Nhạt như cái cuộc đời này
Như cái canh bạc này
Như cái quy trình này
Như cái phiên tòa này
Như cái cáo trạng này
Như cả thế gian này...
Khóc
Khóc nữa đi em
Nhục thì cũng nhục rồi
Trơ trẽn thì cũng trơ trẽn rồi
Khốn nạn thì cũng khốn nạn rồi
Giả dối thì cũng giả dối rồi
Diễn trò thì cũng diễn mãi rồi
Nước mắt hình như cho em bớt phần ngạo nghễ
Nước mắt cho em hiểu thế nào là kính thưa các đồng chí
chưa bị lộ

Cho em hiểu thế nào là vất vả
Cho em hiểu thế nào là chiến hữu bạn bè
Cho em hiểu tiền nhiều để làm gì
Cho em hiểu hi sinh đời bố thì đời con mang nhọc
Cho em hiểu thế nào là con trùng trục
Vùi thân vũng bùn nhớp nhơ
Ngậm miệng một đời quỳ lạy
Ngáo ngơ một đời thua xa kiếp giang hồ...
Khóc
Khóc
Khóc
Khóc nữa đi em
Mai vào nơi tù ngục
Chắc không khóc được đâu mà chỉ nằm rên...

(•) Nhớ có trong thơ của Tố Hữu.

Ở BÊN KIA...

Ở bên kia biển lớn?
Ở bên kia chân trời?
Ở bên kia thi ca?
Ở bên kia ái tình, thù hận, tha thứ, cho qua, nguôi quên,
ghi nhớ, hằn sâu?
Ở bên kia cái chết?
Ở bên kia những lẽ phải thông thường?
Ở bên kia những thứ ta vẫn mong chờ cái đẹp, cái thiện?
Ở bên kia những diễn ngôn hào nhoáng?
Ở bên kia những gặp gỡ, hội họp, tay bắt mặt mừng?
Ở bên kia những thắng thưởng tấn phong?
Ở bên kia sự im lặng?
Ở bên kia...
Ở bên kia.
Câu hỏi cứ bật ra
Khi ta một mình nhìn đám mây trôi thật chậm
Cuối hè oi nồng ta trót gọi là mùa địa ngục
Những câu hỏi vu vơ
Ta tìm câu trả lời
Và ở bên kia những câu trả lời?
Ta biết
Vẫn vô vàn câu hỏi...

BÀI CHƯA ĐƯỢC ĐẶT TÊN

Ban dắc ngẩn ngơ chào thua
Mô pat xăng sững sờ. Quay mặt
Phờ lô be mắt tròn mắt dẹt
Ip sen ngơ ngác nhìn
Còn Sê khớp thì dụi mắt...không thể...không thể tin
Nguyễn Công Hoan im lặng ra chiều xấu hổ
Vũ Trọng Phụng ngao ngán lắc đầu
Nam Cao cười buồn
Và Tú Mỡ ngồi im...
Hình như chỉ có Ooc oeo rơi nước mắt
Và lảm nhảm
"Ta đã cảnh báo rồi
Vô tư
Không nhận tiền của bất cứ kẻ nào
Các người có chịu nghe đâu..."
Những trang văn và những trang đời
Hư cấu và sự thật
Hiện hình và báo trước

Không còn sững sờ
Đã hết ngạc nhiên
Trần trần phơi như phơi trên sa mạc
Những chiếc lá nho cuối cùng héo khô
Lõa lồ đã thành nhu cầu thời đại
Thượng đế đã bỏ
Người ra đi
Đề lại một lời nguyên
Các - người - tự - xử.

ĐỌC ẢNH

[Tám ảnh bị cáo đang rất hot trên báo...]

Người đàn bà bị xóc nách ra toà
Có vẻ dáng đi rất thẳng
Đeo khẩu trang
Nhưng không đeo kính
Trắng
Hoặc đen
Lần này chắc chắn là bị chụp...
Ảnh tất nhiên là câm lặng
Một cái tin - hình
Tôi thì nhìn vào mắt
Hình như rất tự tin
Hình như đang giễu cợt
Như thách thức
Như trêu ngươi
Như chọc tức
Này các người
Kẻ nào tự cho mình trong sạch
Tự cho mình sạch trong
Tự cho mình liêm chính
Tự cho mình có quyền
Nhìn thẳng vào mắt ta

Giơ tay lên
Công khai danh tính
Công khai
Các người có thể đủ tự tin
Nhưng còn vợ chồng con cháu bè bạn các người
Còn trời
Còn đất
Còn Chúa
Còn Phật
Còn giây phút cuối cùng đang ở phía trước
Còn ghập ghềnh bãi đạn rừng chông
Còn vô số ghen ăn tức ở kẻ bắn mưu hèn
Đang đợi
Ta phạm tội
Ta không nuốt trôi
Ta chấp nhận
Cuộc chơi nghiệt ngã ta tham dự
50/50.

NHÂN ĐẠI ÁN ...

Tôi nghĩ nước mình người mình
Chỉ là thế
Chỉ là như thế
Vẫn là như thế
Vẫn thế
Từng thế...
Bầu thương lây bí...
Nghe hình như mang mùi vị khăn khăn van vái cầu xin
mong mãi...
Lá lành đùm lá rách
Được nong lên bóng lộn phép tu từ lá lách ít đùm bọc lá
rách nhiều
Hình như cũng chỉ là trò xiếc ngôn từ
Bát cơm sẻ nửa
Rau cháo có nhau
Có vẻ cũng là ngoa ngôn hồng võ về an ủi...
Càng quen càng lèn cho đau
Cò béo khi nước đục ngầu
Đãi nơi quần hồng nhờ bòn nơi khó rách
Nước lụt chó ngồi bàn thờ
Gió to lên bẻ măng ta kiếm bữa...

Nước mình là thế
Người mình là thế
Có gì đâu mà mất
Còn nguyên vẹn từ thừa vua Hùng
Vẫn gà què ăn quần cối xay cùn
Vẫn một đám quần ngư tranh thực
Vẫn bù lu nước mắt làm đầu
Vẫn vậy thôi chẳng có gì mà mất...
Đang viết dở bỗng có bạn nhắn cho đường dẫn bài hay
về ông giáo sư kể chuyện... bỏ luôn.

VỊ XUYÊN

[Nghĩa trang Vị Xuyên nhiều lần tôi ghé thăm. Thường là đi một mình...]

Suồn non mộ bạt ngàn,
Mỗi lần qua đây tôi thường ghé viếng thăm
Một ôm hương không đủ chia tất cả
Tôi lọt thỏm giữa cỏ cây
Lọt thỏm giữa hiu quạnh
Lọt thỏm giữa tĩnh lặng rợn người...
Tất cả những lần ghé thăm
Tôi không gặp một ai
Không gặp cảnh ồn ào tấp nập hương hoa và khẩu hiệu
Tôi chỉ gặp những ngôi mộ lặng lẽ
Dòng tên nhạt dần theo tháng năm
Một vài chân hương đã bạc
Tôi gặp những mầm cỏ xanh và nhọn sắc
Tôi gặp lại tôi
Một thời làm lính biên thù...
Năm 1988
Mùa thu
Nếu viên đạn xuyên qua đầu hoặc xuyên qua ngực trái
Chắc chắn tôi đã chết
Và có thể được chôn ở một nơi nào đó

Đủ xa để cha mẹ tôi không thể đến vì già nua tuổi tác
Đủ xa để anh tôi chị tôi em tôi cũng chỉ đến được đôi lần
Những người sống trĩu nặng những ưu phiền lo toan
khốn khổ

Tôi sẽ nằm lại một mình

Có lẽ là thanh thản

Không phiền trách

Không dỗi hờn...

Nhưng có lẽ

Rất sợ những ồn ào mùa vụ

Rất sợ ngôn từ rộn ràng khánh chuông

Rất sợ những réo rắt nỉ non

Rất sợ...

Sườn non mộ bạt ngàn

Lâu rồi tôi không ghé thăm

Sức yếu tuổi già đường xa dậm thẳm...

Bao giờ trở lại?

Không dám hứa suông

Và có thể chẳng bao giờ...

BÀI HỌC

Mày thấy gì?
Tham lam và tàn nhẫn cũng gọi tham tàn
Mày thấy gì?
Ranh ma và quỷ quái và trắng trợn
Mày thấy gì?
Công nhiên và vô sỉ tận cùng
Mày thấy gì?
Ngu độn và phì độn ngu phì độn độn
Mày thấy gì?
Những dấu hiệu của chứng loạn ngôn
Mày thấy gì?
Nực cười và đê tiện
Mày thấy gì?
Y như một đàn ruồi bu vào đĩa mật
Mày thấy gì?
Buồn nôn và có nguy cơ lợm giọng mãn tính
Mày thấy gì?
Cả một thời đảo điên tan tác
Mày thấy gì?
Khúc cuồng ca tiền tiền tiền
Mày thấy gì?
Nồng nàn như ghen ăn

Mày thấy gì?

Một bãi lầy khủng khiếp

Mày thấy gì?

Tất thấy đều là chó chết

Mày thấy gì?

Ngôn từ dĩ bợm, ngôn từ bịp bợm, ngôn từ như lút bắt chim, ngôn từ mua vui thập kỉ

Mày thấy gì?

Trò hề ngôn từ là có thật nghiêm trang và đùa cợt, phòng khách và vỉa hè lưu manh và trang trọng suốt mười huê tình và thách thức

Mày thấy gì?

Không có ánh sáng cuối đường hầm

Mày thấy gì?

Công lí thời thổ tả cùng tình người thổ tả thời

Mày thấy gì?

Ô kìa người mọc đuôi

Mày thấy gì?

Cơn bão cuối chân trời

TRÒ HỀ NGÔN TỪ

[To: Phượng Nguyễn . Bạn tôi!]

Nơi vỉa hè, xó chợ, đầu đường
Trang nghiêm những lời phán xét
Vua chỉ có một đôi tai lừa
Quan tất nhiên mắt phòng mắt tẹt
Vua miệng lưỡi nhũn nhẽo
Quan mỏng môi hay hót
Vĩa hè xó chợ đầu đường
Trang nghiêm ngôn từ phán xét...
Nơi sân khấu hề kịch
Trịnh trọng những phán truyền
Điên, mơ, vờ vịt
Những phán truyền bi xô
Mẹ đời cha thiên hạ
Thâm sâu trong vẻ ngây ngô
Người xem ngạt thở...
Nơi học đường
Ngôn từ búa xua cho ra vẻ bình dân (học vụ)
Sáo ngôn thành mẫu mực
Sứ mạng nhai và nhá và nhả
Chữ nghĩa cũ mềm

Pháp đình uy nghi
Những phán quyết
Thần - công - lí - thông - thái
Ngủ mơ
Thiếu năng
Lũ dân nghèo là thủ phạm của loạn li
Bọn nhà giàu là đầu mối những lạm
Đám gái trẻ xinh như mộng là nguyên nhân của những
vụ hãm hiếp kinh hoàng
Lũ dân hèn và ngu là nguyên cớ làm nên nạn quan
tham...
Ngôn từ pha trộn mùi tử khí...
Có một thời như thế!
Có một nơi như thế!
Có ngôn từ trò hề mà không vui như thế

TẤT CẢ LÀ DO CÁC NGƯỜI...

[Lập luận của người...học nhiều]

Các người là nguyên nhân sâu xa dẫn đến hệ lụy bay giải cứu

Tất cả là do các người

Cấm cãi!

Các người đã vẽ nên một cố hương cố quốc huyền ảo
lung linh dệt gấm thêu hoa

Ôi quê hương sao mà tha thiết/da diết thế!

Quê hương là chùm khế ngọt

Quê hương cầu tre lắc lẻo/lắt léo

Quê hương có khúc sông trâu và người cùng tắm

Quê hương nhớ thương vời vợi như bà tiên trong cổ tích
như bà ngoại bồm bẻm nhai trầu như mẹ cha đồng cạn
đồng sâu

Quê hương bánh đa bánh đúc gạo nở tháng ba cốm thơm
tháng tám

Quê hương giàn bí giàn bầu

Em nâng chị ngã

Hạt gạo chia đôi

Gừng cay muối mặn

Điều bay trên trời...

Tại các người thợ thơ thợ nhạc thợ hát thợ ca

Mê hoặc những đứa con xa xứ

Cơn đại dịch bỏ của chạy lấy người
Bỏ tất
Bỏ tuốt
Ngạo nghề bay
Ngạo nghề đợi
Ngạo nghề chờ
Ngạo nghề tiền tươi thóc thật
Ngạo nghề xúc động khi bước xuống sân bay
Ước nguyện trở về
Chim có tông
Người có tổ...
Tất cả tại các người
Thi ca
Nhạc họa
Vẽ vời
Cổ hương à cổ hương ơi!
Quê hương ơi quê hương à!
Ơi à!
À ơi!
Giá trên trời...
Bay bay bay
Rõ mặt người...
Bay bay bay
Lòng dạ người...
Bay bay bay.

NGÔI NHÒM TÔ LỊCH

*[Như một gã ngốc, hôm rêu về Hà Nội, tôi ngôi nhòm
sông quăng làng Cót xưa...]*

Trong bỏ đi
Mát bỏ đi
Thuyền anh và thuyền em mát hút vào xưa cũ
Còn lại
Bùn
Rác
Những bùng nhùng thân phận bèo
Cổ trở hoa
Tím bạc
Người lại kẻ qua chòm kín
Mặt giấu ở đâu không ai biết
Xuôi
Ngược
Bức xúc tiếng xe khăn
Thây kệ dưới kia nước lò lững đen ngòm
Tôi nhìn sông
Lòng dạ trống không
Trong mát hút
Mát mát hút
Rác bùn ở lại
Tanh hôi ở lại

Nhếch nhác bạc nhạc bày hầy ở lại
Trộn cùng văn ông Hiếu, ông Phụng, ông Tuân
Hình như thừa trước Chu Văn An dùng nước sông mài
mực
Viết thất trăm sớ
Dâng vua
Và giật thót
Hải hùng
Ngay thẳng cũng bỏ đi
Gian thần cười ngạo nghề
Tô Lịch đổi màu...
Thôi đừng hát nữa
Đừng tình tứ nữa
Thuyền em thuyền anh đều đã mất tiêu rồi
Em trùm khăn kín mít
Anh nhìn không thấy mặt
Chẳng rõ khóc hay cười
Ồ ai đang vờ vĩnh hát
Chảy đi sông ơi!

CHỈ CÒN BUỔI DIỄN LÀ KHÔNG DIỄN

Vui diễn mà buồn cũng diễn
Khổ đau diễn hạnh phúc càng diễn
Diễn nghiêm trang diễn búa xua
Diễn sẻ chia và diễn thờ ơ
Diễn khổ đau diễn oan khiên diễn nghèo diễn khổ
Diễn đói nghèo diễn đủ đầy diễn khôn diễn khờ khạo
diễn đàn ngu
Diễn thủ phạm diễn nạn nhân diễn thiêng liêng diễn tâm
thường diễn tự tin diễn ga lăng diễn mạnh mẽ diễn yếu
đuối
Diễn sẻ chia, diễn từ thiện, diễn hài lòng, diễn bất bình
Diễn tình nguyện diễn hi sinh
Đọc diễn văn đương nhiên là diễn
Lên bục giảng bài đăng đàn kể chuyện diễn mãi mê
Diễn mù diễn điếc diễn cụt diễn què
Diễn viết văn diễn làm nhạc làm thơ
Đến cả viết thư tình cũng diễn...
Diễn từ trong cửa diễn ra
Diễn từ ngã bảy ngã ba diễn về.
Người người diễn. Diễn say mê,
Nhà nhà hoan hỉ rằng thề diễn sâu.

Trò diễn trời ơi quá lâu!
Cả nước làm màu chẳng thiếu một ai!
Buồn tình bắc thang hỏi Giời
Ngài cười khặc khặc. Kệ đời chúng bay!
Thì thôi.
Mặt đất
Đành quay.
Nhú mặt
Nhấn mày
Ngồi khóc hu hu!
Phải chăng tiền kiếp vụng tu?
Nhìn ra bốn phía. Nơi nơi diễn,
Cười nắc lên. Y hết gã điên.
Thấy/chỉ còn bươi Diễn là không diễn,
Nhe răng ta khóc. Khóc ngả nghiêng.

QUẦN THI...

Giữa năm hai ngàn không trăm hai mươi ba (2023)

Thóc gạo món hàng giá rẻ

Dù không ai dám nói

Rẻ như bèo

Cái thời giấc mơ bát cơm trắng chỉ còn trong kí ức

Hình như chỉ còn trong kí ức

Những người già như tôi

Như tôi những người già

Thế mà!

Chao ôi!

Thi ca vẫn ngâm ngợi

Vẫn mùi mẫn suốt mướt

Đồng cạn

Đồng sâu

Cái cày

Con trâu

Mưa tháng ba và bão tháng bảy

Xay giã giần sàng

Mạ non mẹ cấy

Mưa dầm gió bắc nắng hạ chang chang

Vẫn một giọng thơ lương véo von

Thương xót vu vơ

Èo uột nỉ non
Thỏn thức thương vay
Nghêu ngao khóc mướn...
Vẫn một mực tương cà gia bản
Vẫn trung thành giọng hạt lúa củ khoai
Vẫn kể lễ niềm thủy chung cơm nguội
Vẫn nên thơ tát nước đêm trăng
Vẫn thở than cò ơi đừng giẫm lúa
Vẫn riu ran gánh gánh gồng gồng
Vẫn trang trọng Lang Liêu xung tụng
Vẫn truyền thống nong nia thúng mủng
Thi ca mỹ học khôn cùng...
Nhà thơ ngủ mê thi ca lú lẫn
Nói ra thật nảo lòng!

TAO/TÔI...NGHĨ

Tất cả mọi người trên thế giới này
Đều có quyền bình đẳng
Nếu xài bức xờ phây [Facebook]
Đều được Ông chủ Mark Zuckerberg đã ban cho
Câu hỏi cực hóc

BẠN ĐANG NGHĨ GÌ?

(Sao không phải là LÀM là ĂN, là CHƠI...)

Thật khó trả lời!

BẠN ĐANG NGHĨ GÌ?

Tao/tôi...đang nghĩ

Danh thủ Quang Hải trong nước siêu sao

Mà sang Phú Lãng Sa toàn ngồi ghế dự bị?

Ôi chào!

Tao/tôi...đang nghĩ

Vì sao ở Việt Nam người ta có thể

Nhìn chim thành dê để bắn nhảm

Rõ khổ!

Tao/tôi...đang nghĩ

Học trò lớp 12

Chuẩn bị xách ba lô lên đường

Mà lại muộn giờ thi vì...ngủ nướng

Thật chán đủ đường!

Tao/tôi...đang nghĩ

Chẳng hiểu vì cơn có gì phồ biển ngập khi mưa và phồ
núi cũng ngập khi mưa?

Buồn phát khóc!

Tao/tôi...đang nghĩ
Toàn nhà nghiên cứu giáo sư tiến sĩ
Lại muốn đổi tên ĐÌNH thành ĐỀN?
Rõ là búa xua!
Tao/tôi...đang nghĩ
Tiền nhiều để làm gì?
Câu hỏi ngân nga không thấy ai lên tiếng trả lời!
Có vẻ buồn cười!
Tao/tôi...đang nghĩ
Sao đã có danh xưng Đông Lão mà lại thêm Chiêu Nay?
Không cần nghĩ đã thấy gay!
Tao/tôi...đang nghĩ
Người Việt ta vốn hiếu học vô cùng
Sao lại có tên gọi gà - sông - thiên - sót?
Thật đáng ghét!
Tao/tôi...đang nghĩ
Đi làm thuê nơi quê người đất khách
Sao phải đặt tiền cọc?
Thật nặng nhọc!
Tao/tôi...đang nghĩ
Đang nghĩ
Sẽ nghĩ
Nghĩ mãi không ra đêm nằm ...

NGHE TIN BẠN LÂM TRỌNG BỆNH

Không dám gọi điện hỏi thăm
Không dám đến nhà vì sẽ đau khi nhìn thấy bạn
Những câu an ủi động viên sưng bỗng trở thành nhát
thếch
Nói ra rõ thật vô duyên
Nói ra tự thấy nóng mặt
Trữ nặng muộn phiền...
Than trời hay trách đất?
Tôi không dám
Tôi với bạn đã qua một vòng lục thập hoa giáp
Biết
Phần còn lại là do Trời định
Chấp nhận thôi
Tôi nghĩ
Sống thế cũng đủ rồi...
Thủa đầu xanh tuổi trẻ
Như gió thoảng ngoài tai
Ta ngẩng cao đầu sống
Dọc ngang
Ngang dọc vầy vùng
Hình như ta không hề hay biết

Cuốn sổ nợ nơi tít tắp cao xanh
Cần mẫn chép
Dở hay
Mỗi phen người li ti hạt cát
Hình như ta không hề hay biết!
Hình như ta bất chấp
Hình như...
Cuốn - sổ - nợ
Chung cuộc ta phải trả
Của Trời
Trời lại lấy đi
Ta thâm dân nỗi bi ai bất lực
Than tiếc
Giá như
Giá như...
Tôi lấy làm sợ hãi
Khi ai đó vẫn ngạo nghễ ngôn từ
Sẽ luôn ở bên bạn
Sẽ đồng hành
Sẽ tiếp sức...
Đương đầu, chiến đấu, giành lại và chiến thắng
Trời đất

Sao mãi ngập chìm trong u mê
Tôi bật cười
Nhớ lại
Bài đồng dao xa lơ xa lắc
Thả đĩa ba ba
Cơm trắng như bông
Gạo tiền như nước
Rồi bất ngờ đảo ngược
Đỗ mắm...mặn chát
Đỗ muối ...mặn chát
Đỗ tiêu...cay sè
Đỗ cút gà sập
Bắc lụi lửa tàn...
Tôi giật mình lại nhớ
Lời khuyên
Bình thần không cao giọng
Niệm chú đại bi
Lần chuỗi hạt Mân côì...
Phận mỏng đức dày
Thôi ta cứ cười vui!

LUY PHÂN DƯ VẤN CHƯƠNG VÔ MỆNH...

Nguyễn Du khóc Tiểu Thanh người ba trăm năm trước...
Buổi lên lớp ta cùng trò không ít lần lệ rơi
Lòng trắc ẩn
Ăn theo ngôn từ
Ngôn từ ăn theo
Cổ thi những hàng chữ lạnh
Giật mình
Không biết ta đã sắm vai diễn tự bao giờ...
Những oan trái quanh ta
Những oan khiên quanh ta
Những kịch bi ai quanh ta
Những khổ lụy quanh ta...
Chưa bao giờ hình như chưa bao giờ ai nhắc
Chìm vào quên lãng
Chìm vào thờ ơ
Thời gian cỏ che mưa xóa
Bao phận người...
Say mê văn đã khiến thầy trò ta quên lãng
Ta cùng trò thôn thức
Trời đất
Nước mắt có vẻ ngọt lành không mặn chát

Khóc Tiểu Thanh?!
Không sao
Đồng cảm cùng Nguyễn Du?!
Cũng tốt
Người đã chết oan từ ba trăm năm trước
Từ hai trăm năm trước
Từ một trăm năm trước
Từ năm mươi năm trước...
Người của bây giờ?!
Người của hôm nay?
Ta né tránh nghĩa là ta hèn nhát
Ta yên lặng nghĩa là ta độc ác!
Liệu ta có được lãng quên?
Hay sẽ nhận lời khinh bỉ rửa nguyên
Ba trăm năm sau
Hai trăm năm sau
Một trăm năm sau
Năm mươi năm sau
Hay sẽ gần hơn?

VÔ ĐỀ

[Nhân về quê gặp bạn cũ từ miền Nam ra]

Chúng mình xa nhau từ ngày ấy
Sao chẳng mấy khi gặp lại
Nước mình thì bé. Rất bé
Đi hết chừng hai ngày
Sao chúng mình rất ít khi gặp lại

Có đứa đã hết hi vọng
Vì nó đã đi đi mãi thật xa
Một đời có đi tìm chẳng thấy
Có đứa thì đã già thật già
Già đến mức ngại ngần không muốn nhìn bạn cũ
Có đứa mất hoàn toàn dấu tích
Không một dòng địa chỉ số điện thoại cũng không
Lên Zalo, lên Facebook, lên Tiktok...rồi Instagram,
SafeChat
Mọi mắt kiếm tìm cũng không

Bạn cũ
Ngày xưa
Tuổi hoa niên đi mãi
Hồi ấy chúng mình 17, 18
Đứa nhiều tuổi nhất hình như chưa đến 20
Khi chia tay nhau hình như chẳng ai nói lời hẹn ước
Hình như không ai ngỏ lời yêu

Trong trắng tuyết vời chúng mình ngày ấy
Khao khát được gặp nhau khi tuổi đã xế chiều
Để được sống trong tiếng cười giọng nói ánh mắt trong
veo
Trong như tâm hồn chúng mình ngày ấy...

Ngôi trường chúng ta học
Vẫn còn một cái tên
Nền cũ không còn
Thầy cô dạy ta đều tuổi hạc
Muốn tìm lại một gốc cây một ô cửa một chỗ ngồi không
được
Trở về trở về với lòng chúng ta thôi...
Ngồi bên nhau trong òa vỡ tiếng cười
Ngắm nhìn và nghe nhau nói
Mấy chục năm bao nhiêu nước chảy chân cầu
 Bao nhiêu mây đã trôi theo dòng thời gian vô hình vô
ảnh
Nào chung nhau một tấm ảnh
Khoảnh khắc này
Sẽ chẳng có nữa đâu.

VIỆT BỜM HAY BỜM VIỆT

[Thằng Bờm có cái quạt mo...]

Không cần trâu
Đếch cần bò
Cá to lắc đầu
Gỗ lim càng lắc
Chim đòi mồi là cái chi chi
Chả biết
Lắc đầu
Cuối kết chấp nhận năm xôi
Và cười...
Quạt mo
Mo hình như sẵn rơi
Nhặt
Không cần vốn liếng
Chả cần sức lực
Ô kìa xôi
Ô kìa xôi
Ô kìa xôi...
Một thằng Bờm
Hai thằng Bờm ba thằng bốn năm sáu bảy...ngàn vạn
Bờm
Nhặt mo làm quạt
Đôi xôi và cười...

Nếu em lên biên giới!
Chả có hoa sim đâu
Chỉ thấy rất rất nhiều biến - thể - quạt - mo - cau
Đại - diện - bờm cùng siêu phú ông phú bà phú cô phú
cậu
Nĩ non thêm một
Lạnh lòng bớt một
Năm xôi
Phú ông cả cười
Hình như bờm thì khóc...
Ô rừng vàng biển bạc
Vào tay bờm tất cả hóa quạt mo!!!!

VIẾT

[Cho Liêu Thái, bạn tôi, nhà tiểu thuyết]

Bạn đã không mang bất kì nỗi khổ đau nào của con
người ra giễu nhại
Trong tâm cảm của bạn không có phía bên này và phía
bên kia
Chỉ có phía Con Người. Duy nhất...
Những bề dẫu nhân sinh
Những chém giết tàn khốc
Những khổ lụy đắng dai
Những sân hận âm thầm luôn ngùn khói
Những âm u nơi cõi người
Lịch sử rồi mù
Lem luốc bùn đất trộn máu người
Lịch sử vỡ vụn
Nhức buốt chữ
Trang nghiêm chữ
Khâm khắc vào kí ức
Sống để nhớ
Nhớ để buông bỏ
Chữ tẩy rửa oan nghiệt
Voi dấn đi sâu hờn hận oán

Voi dần đi...
Một lần viết ra. Dù chỉ một lần
Những ngày ấy
Những năm tháng ấy
Hãy để hôn ám lụi tàn
Lụi tàn đi khổ lụy
Lụi tàn đi những nhân danh
Lụi tàn đi những tị hiềm căc cớ
Hãy để những ngày ấy lụi tàn...
Bạn mang trong trái tim nỗi đau thời chinh chiến
Nước mình
Sao cứ miên man là bãi chiến trường?
Người mình
Sao cứ miên man trong đau thương oán hận?
Những lá cờ mỗi lần giương cao
Đất đai đầm đìa máu
Những người đàn bà đường như ai cũng để thật nhiều
Những đứa con lớn lên ra trận
Bắn giết và bị bắn giết
Trăm người ra đi
Một vài bóng trở về

Cuộc chiến trong tâm can tiếp tục
Nát bướm hồn người
Nát bướm ruộng đồng
Nát bướm núi non
Nát bướm bản làng
Nát bướm mái nhà
Nát bướm tất tật...
May!
Chữ dù vụn vỡ
Bạn cần mẫn thu gom
Chữ hiện hình từng trang từng trang
Buồn
U ả những nỗi niềm...

TỤNG CA NHỮNG (CON) BÙ NHÌN

Ruộng lúa, ruộng dưa và ruộng...

Những bầy chim đáp xuống

Đất lành chim đậu

Chim đậu đất lành...

Ô kìa những (con) bù nhìn!

Ô kìa!

Ngơ ngác đàn chim

Nhớ nhác đàn chim

Lượn vài vòng

Mất hút

Bù nhìn bù nhìn

Những - phiên - bản - người

Nón mê áo toí que cời

Những - phiên - bản - người

Bất động

Canh ruộng

Xua đuổi chim trời

Đất lành thành đất dữ

Đe dọa

Ngơ ngác đàn chim
Nhón nhác đàn chim
Bay mất hút...
Ô! Những (con) bù nhìn
Sao lại mang dáng hình khổ nghèo toi tả?
Sao lại mang dáng hình ốm o dễ sợ?
Ôi những phiên bản người
Trăm năm vất vả
Trăm năm đói nghèo
Trăm năm toi tả
Trăm năm gieo neo...
Những đàn chim bay đi
Những bù nhìn ngẩn ngơ!

NÀO CỨ NGỒI XUỐNG...

[Tặng Ông bạn già...]

Ngồi thêm chút nữa
Có thể là còn lâu. Rất lâu...
Có thể là lần cuối
Bạn và tôi đều đã ở bên kia chân dốc
Ngọn nến tắt
Bông hoa rụng
Thậm chí cây cũng gục ngã khi không có bão giông...
Nào cứ ngồi xuống
Cạn thêm một li nữa
Và nếu có thể
Bạn cứ nói
Nói bao nhiêu cũng được
Những u uất trong lòng trút ra đi
Những phiền muộn bấy lâu đóng băng trong dạ
Tan chảy đi
Tan chảy theo ngôn từ
Nào cứ ngồi xuống
Cạn thêm một li nữa
Một li nữa, cạn đi
Có thể là lần cuối mình được nghe
Có thể lần cuối cùng bạn nói

Những đòn đau những vết thương lòng
Tháng năm trôi
Càng thêm nhức nhối
Bạn cứ nói
Tôi nghe...
Nào cứ ngồi xuống
Chúng ta đã vội vã mãi rồi
Còng lưng, rập mặt kiếm sống
Không một ngày thanh thoi
Sống chả ra kiếp người
Sống hao hao kiếp vật
Thôi thế đủ rồi
Cạn thêm li nữa
Có thể là li cuối cùng
Cạn thêm li nữa
Rồi cười
Có thể khóc
Bạn ơi!

BÀI TỤNG CA VỀ ANH/ÔNG...ÁY

[Tặng một người hư cấu!]

Anh ấy (cũng gọi là chàng!) sinh ra để nói dối
Nói dối chân thành bộc trực tinh tế và kín đáo
Nói dối tung tẩy nói dối hung hăng nói dối hào hứng nói
dối ảo não
Anh ấy viết văn làm thơ làm nhạc làm phim đào vàng
đãi bạc bầy thú bầy chim xe Grab xe ôm
Viết thuê. Vâng viết thuê đủ thứ
Đã từng nghèo đã từng giàu có
Tay trắng làm nên tất cả
Anh ước mơ chân thành
Đưa con anh giữ mãi nếp nhà
Như anh giữ truyền thống ông cha
Con anh hình như có vẻ sẽ hơn pa pa hay cũng gọi là cha
Kiểu như anh cũng đã hơn người đi trước
Và anh đang mơ cháu nội cháu ngoại của anh tiếp bước
Nói dối thành gia truyền
Cũng gọi là gia bản
Như tương như cà
Như mắm như muối
Như chuối hạt tiêu
Như niêu com nếp
Nói dối mang hình hài lấm liệt

Lầm liệt truyền đời
Ngời ngời sáng và sáng ngời ngời
Rạng danh tông tổ
Xin được
chúc mừng
anh
Lời yến oanh véo von tận mây đỏ mây xanh
Lời thơm lừng như mỡ phi hành
Anh ngồi đó
Bàn phím ảo mỗ mỗ
Thơ tuôn trào tuôn trào
Một trăm người đẹp xuyên sao
Theo lời thơ chênh chao
Cùng tứ thơ ma mị
Đậm sắc màu liêu trai đượm màu thiền ý vị
Anh thăng hoa
Tận độ thăng hoa
Ăn đứt ông bà ông cha...

NHỮNG LINH HỒN MÊ MUỘI TUYỆT ĐỐI

[Một tên bài ngẫu nhiên....]

Chợt nhớ những bậc tiền nhân
Dường như luôn có cái nhìn tiên tri độc đáo khác thường
Thấu suốt sáu cõi nhân sinh
Thấu tỏ lòng người ngoắt ngoéo nông sâu gai góc
Những bậc tiền nhân cứ như là thiên sứ
Xuống trần gian
Bắt chúng nhân nhảy múa
Hò hét y uông
Diễn
Diễn vui diễn buồn diễn khôn ngoan diễn ngu ngốc diễn
thô bạo diễn tinh tế diễn uyên bác diễn nông nổi...
Diễn và diễn
Những trò nghiêm túc nực cười
Những trò nực cười trang nghiêm
Những trò nghiêm trang bông phèng
Những trò bông phèng thiêng liêng
Những trò thiêng liêng nhảm nhí
Những trò nhảm nhí tốn kém
Những trò đắt tiền nhạt nhẽo
Ôi những tiền nhân thiên tài bày muôn trò trêu tức con
người

Văn chương chữ nghĩa vô hình vô ảnh
Những trang giấy dễ hư nát
Một mối lửa cả kho sách hóa tro bụi
Những bậc thiên tài bảy yếu có thể chết rũ nơi ngục tối
Có thể bị bẻ bút
Có thể bị rút phép thông công và có thể bị đưa lên giàn
lửa hoặc rút lưỡi hoặc chịu vô vàn cay đắng nhục hình
Chữ nghĩa vô hình vô ảnh thoát xác thành quyền năng
Quyền năng vô tận
Quyền năng vượt mọi quyền năng
Chữ nghĩa buộc chúng nhân chuyển vần
Một vũ điệu lạ kì
Vũ điệu buộc con người lộ mặt
Buộc con người thoát xác hiện hình
Thật đáng buồn
Phần lớn con người mang sắc màu thiếu khuyết
Một bộ phận không nhỏ không chịu trưởng thành
Một bộ phận không nhỏ già nua như cây cỏ
Một bộ phận không nhỏ đích thị là những thân ma sống
Một bộ phận không nhỏ là những linh hồn chết tự lâu rồi
Một bộ phận nhỏ nhỏ những mầm non đang bị bủa vây
giữa muôn trùng chết chóc...
Chúng nhân đang nhảy múa
Trên cao
Đáng sáng tạo nhạo cười.

MÀN CUỐI KẾT

Này
Những kẻ tham lam vô độ
Những kẻ thông minh vô độ
Những kẻ lạnh lùng vô độ
Những kẻ muốn làm bố thiên hạ
Những kẻ muốn tất cả phải là tôi mọi run rẩy sợ hãi
Các người đã được toại nguyện
Lòng tham lam tàn khốc của các người đã được lấp đầy
Thói kiêu ngạo vô bờ của các người đã được vuốt ve
thỏa mãn
Các người muốn đất đai. Có đất đai
Các người muốn có du thuyền. Có du thuyền
Các người muốn có ngân khoản khổng lồ trong nhà
Bank. Có ngân khoản khổng lồ
Các người muốn cả triệu triệu người đói rét li tán. Có đói
rét li tán
Các người sung sướng tột đỉnh khi thành phố hóa thành
đồng gạch vụn nát. Có đồng gạch vụn nát
Các người muốn có cả một đạo quân đánh thuê khát máu
thiện chiến. Có khát máu thiện chiến

Các người muốn có boongke giữa trập trùng núi thẳm
tuyết dày. Có boongke
Các người muốn có cả đội quân báo chí khổng lồ tung
hô. Có tung hô
Thượng đế rộng lượng vô cùng!
Cho các người tất cả!
Cho các người tất cả!
Phản bí mật nằm trong tay ta!
Màn kịch cuối cùng các người không bao giờ biết trước
Các người đoạt mạng lẫn nhau!
Mạng các người rẻ như cỏ rác!
Màn cuối kết bàn tay ta sắp đặt.

LÀM LỄ

Bắt đầu hình như luôn luôn bằng đi/làm lễ

Bắt đầu làm nhà động thổ khai móng

Làm lễ!

Bắt đầu ở một ngôi/gian nhà mới

Làm lễ!

Bắt đầu ngồi một cái ghế mới

Làm lễ!

Bắt đầu cho một con xe mới (mua) có thể là mua xe cũ

Làm lễ!

Bắt đầu một cuộc hôn nhân lần một lần hai hoặc nhiều
hơn hai

Làm lễ!

Bắt đầu đặt vào quan tài

Làm lễ!

Bắt đầu cho vào lò thiêu

Làm lễ!

Bắt đầu hạ quan tài xuống hố sâu

Làm lễ!

Bắt đầu cho một kì thi, một mùa thi
Làm lễ!
Làm lễ luôn luôn làm lễ làm lễ luôn luôn
Làm lễ miên man làm lễ tràn lan làm lễ bạt ngàn
Khói hương nghi ngút
Vàng mã rộn ràng
Chuông mõ vang vang
Mênh mang lang bang tinh tang rình rang loang loang
Ờ người việt ta tâm linh hơi bị mênh mang!
Chói chang mơ màng chàng hang!

HẬU HIỆN ĐẠI!

Hình như chẳng có một cuộc binh biến nào
Hình như không hề có cái lung nào bị dao đâm
Càng không có chuyến bay về thành phố phương bắc
biến mất khỏi màn hình rada
Làm gì có ngài tổng thống đọc thông điệp khải
Càng không có chuyện những chiếc xe chở cát sẵn sàng
làm chiến lũy ngăn dòng xe đang hùng hổ chạy
Lấy đâu ra cảnh đường cao tốc bị đào ngang thân...
Chẳng có bất kì sự kiện gì được gọi là thỏa thuận ba bên
Ngài tổng thống vĩ đại sao lại làm chuyện ruồi bu như
vậy?
Tuyệt đối không
Không tuyệt đối
Tất tần tật đều do ngôn từ mạng mẽo kiến tạo từ ti ti bàn
phím ảo
Những tấm hình nhưng video clip đều là sản phẩm của
thời kĩ thuật số
Cả tỉ người bị cuốn theo trò chơi
Rảnh rỗi sinh nông nổi
Nông nổi những trò chơi
Thời đảo điên tan tác tan hoang

Ngôn từ kiến tạo trò hí lộng
Chánh tà chọn rộn
Mua vui bằng máu người
Bằng đạn nổ bom rơi
Bằng mướt mịn ngôn từ dân túy
Bằng hăm he ngôn từ tàn hủy
Bằng tất cả những gì có thể
Thần quyền thế quyền lợi quyền trí quyền mạng mẽo
quyền mọi rợ quyền văn minh quyền
Lai ghép hòa trộn kinh dị trang nghiêm nực cười
Một vài trống canh mua vui
Cuộc vui nước lã xem chừng ăn đứt máu người
Nghe nói rất nhiều mỹ nữ gửi theo những chiến binh nộ
hôn gió
Nghe nói thế thôi.

NÀY CHÀNG TRẺ TUỔI!

*[Nhân đọc một cuốn sách của
Friedrich Nietzsche]*

Này chàng trẻ tuổi!
Ta nói với người vài phút vài phút thôi!
Ba vạn chín ngàn ngày nếu mất đi vài phút
Hề hần gì đâu
Nghe xong có thể người mất thêm vài phút rửa tai
Cũng không nên tiếc
Ba vạn chín ngàn ngày luôn đủ dài
Dù người có mất hai lần vài phút
Này người trẻ tuổi!
Ta nói với người vì ta cũng từng trẻ!
Ta cũng từng lỡ lầm
Đã từng như ngựa bị bịt mắt
Đã từng bên bờ vực trống hoác hun hút hư vô hun hút
tuyệt vọng
Đã từng sáng trong nên bị đánh lừa
Đã từng ngờ vực và để mất
Ta nói với người đơn giản vậy thôi...
Này chàng trẻ tuổi!
Đặt trọn niềm tin...
Xuân nhất
Một chút đáng thương còn lại là đáng ghét
Thậm chí thật kinh hãi

Thậm chí là tởm lợm!
Này chàng trẻ tuổi!
Hãy biết hoài nghi tất cả
Điều này không mới
Ta tán thành nên nhắc lại
Đáng ngờ nhất là ngôn từ đẹp như lụa như mơ như thơ
Ngôn từ của trái tim từ trái tim (!) là chả nên tin
Suốt mướt, ướt át, tèm lem, độc được
Hầu hết là đất hơi giời ơi
Cũng gọi là chót lưởi
Còn gọi là đầu môi
Này chàng trai trẻ tuổi
Đừng tin vào thuyết pháp/giáo...
Chân, Giả, Hư, Ngụy, Thiện, Ác, Tốt, Đẹp, Xấu...
Ta vẫn thấy
Hầu hết giả cây
Bọn chuyên nghề thuyết pháp/giáo
Tội lỗi/ác ú tràn
Chúng làm thịt lẫn nhau trong chớp nhoáng
Đầy rẫy trong bí sử, bí lục, bí truyền....
Này chàng trai trẻ!
Ta không bắt người phải tin
Người có thể bác khước
Có thể rửa nguyên
Có thể dọa ném ta vào đáy sâu địa ngục
Người cứ việc
Ta đã nói xong và không hề hối tiếc!

TIẾNG DÊ KÊU SƯỜN NÚI

[Đêm khuya tôi nghe thấy và ghi lại]

Bọn ta sinh ra cũng là để chết!
Như vạn vạn ức ức giống loài
Bọn ta có vẻ còn hơn những chủng những loài
Đã và đang (bị) tuyệt diệt...
Loài dê chúng ta sinh ra là để được giết thịt
Một phát đạn
Một nhát dao
Cũng chẳng khác gì nhau
Trăm năm ngàn năm vẫn thế
Bọn ta tha thứ
Tha thứ tất
Bàn luận, khen chê, ý ôi, kết án, xin lỗi, sám hối...
Tất tật là của các người
Bọn ta sinh ra là để bị giết thịt
Một phát đạn, chết!
Một nhát dao, cũng chết!
Thế thôi!
Chúa Trời sinh ra bọn ta
Và Ngài sắp đặt
Thật vô cùng hoàn hảo
Thật vô cùng minh triết(!)
Ngài chỉ dẫn bằng những châm ngôn các người lâu lâu
thuộc

Nhà giàu nuôi Chó
(Canh nhà giữ của khoe mẽ...tha hồ)
Nhà khó nuôi Dê
Bọn ta không cần chăm chút tí gì
Chỉ cần lá cây hoang dại
Đắng, chát, cay, chua, gai góc không ý ôi kén chọn
Thậm chí là lá ngón
Bọn ta sinh đẻ thì thôi rồi
Thịt bọn ta lành
Lòng mề bọn ta béo
Sữa bọn ta thơm
Hòn giống của bọn ta lũ các người mơ và thèm
Bọn ta sinh ra là để bị giết thịt
Một phát đạn
Một nhát dao
Như nhau cả thôi mà
Bọn ta tha thứ
Phần còn lại các người tự xử
Đêm hè bỗng dưng trở lạnh
Non cao thanh vắng lạ thường
Muôn loài kể cả những loài ăn đêm đều vùi sâu giấc ngủ
Tiếng thì thầm khe khẽ cất lên
Loang dần
Loang dần

"Bọn ta
Loài dê
Chúa Trời sinh ra là để bị giết thịt
Làm vật hi sinh tế thần
Làm món ăn đãi khách
Làm mồi nhậu tung bừng
Làm hi vọng cho những tay bất lực
Làm đã đời cho những cuồng hoan dục lạc
Chết vì một viên đạn
Chết vì một nhát dao
Như nhau
Đều như nhau
Bọn ta tha thứ như ngàn năm nay tha thứ
Phần còn lại để các người tự xử!
Thây kệ các người!
Hồn ta sườn núi dong chơi!"
Ôi tiếng dê sườn núi!
Kêu
Thì thầm
Không phải tiếng be be!

CHỢT NHỚ HANS CHRISTIAN ANDERSEN

Ta những tưởng
Kết thúc có hậu tuyệt vời cổ tích
Phần thưởng...
Ôi chao!
Sự đền bù...
Ôi chao!
Nhân văn này
Lạc quan này
Mình triết và gì gì đó nữa
Lâu đài nguy nga...
Hoàng hậu...
Chàng hoàng tử...
Ôi chao!
Ông bất ngờ xuất hiện
Ô kìa CÔ BÉ BÁN DIÊM
Chết thảm
Tận cùng chết thảm
Không tiên ông tiên bà tiên cô tiên cậu
Tuyệt đối không
Que diêm cuối cùng loang loáng nước

Nước mắt buồn tủi nhục đói khát
Nước mắt buồn
Lạnh thấu tim ta
Ta bất ngờ nhận ra...
Những kết thúc có hậu ê chề đã đầy
Hoang tưởng
Phủ phê
Hình như toàn do bọn mỏ nhọn lưỡi dài nguy tạo
Dụ khí dân nghèo
Miếng mồi câu nhử thơm lừng...
Lũ ác nhân bụng chứa trăm bồ chữ
Lũ ác nhân...
Ta lầm lẫn gần suốt cuộc đời
Tin vào những kết - cục - có - hậu - happy - end
Ta lầm lẫn?
Hỏi còn có ai lầm lẫn?
Hi vọng mong manh chỉ một mình ta!
Cúi đầu tạ ơn người kẻ tân cổ tích!
Andersen!
Andersen!
Andersen!

PHẢN - TỤNG CA THẦN PROMETHEUS

Tùng chân tơ kẽ tóc
Tùng thớ thịt đường gân
Xương, da, xương, não, ngũ tạng lục phủ...
Tự tàn
Tự hủy
Tự rửa nát
Âm thầm
Rồi cơn kịch phát kéo dài
Đủ cho tất cả suy kiệt
Đủ cho tất cả bị ai
Đủ cho tất cả khoanh tay bất lực
Khóc
Đã quá muộn
Rùng mình cũng đã quá muộn
Lên đèn xuống phủ tứ phương quỳ lạy
Quá muộn
Nghiến răng
Trợn mắt
Tay nắm chặt
Quá muộn
Nhân gian hả hê cười
Nhân gian ngậm ngùi khóc
Nhân gian đảo mắt nhìn bốn phía láo liêng
Ôi nhân gian
Vực thẳm dưới chân

Hun hút lòng tham
Đen ngòm đục vọng
Trên cao Đấng sáng tạo mệt mỏi cười!
Ta nhào nặn ra các người
Hoàn hảo tuyệt vời
Cớ sao Prometheus làm trò nghịch ngược?
Trí - tuệ - của - các - người!
Cái gọi là trí tuệ, ôi chao!
Mọc lên từ trò trộm cắp!
Các người hài lòng
Các người kiêu hãnh
Các người ngẩng cao đầu
Các người làm đủ trò xuân ngốc
Các người đảo lộn trắng đen thiện ác
Trí tuệ!
Thảm hại chưa?
Đỉnh cao chất ngất mà các người say mê ngưỡng mộ
Dùng để giết chính các người
Trí tuệ bắt đầu từ trộm cắp!
Trộm cắp Thần!
Đỉnh núi cao xiềng xích!
Các người chỉ biết một mực tôn thờ
Tôn thờ gã trộm đầu tiên
Sau mấy ngàn năm các người đã tỉnh chưa?
Rữa nát
Tự rửa nát
Thần Prometheus bắt lực!

HẠ

Mùa hạ nóng nung địa ngục
Nhà thơ đang đi đâu? Ở đâu?
Chúng tôi ngồi văn phòng mát lạnh
Tìm tứ thơ cảm thương những người dân xóm nghèo
điện cúp!
Nhà giáo đang đi đâu? Ở đâu?
Chúng tôi đang luyện
Mùa thi đang đến
Áp lực còn ghê hơn nắng nóng!
Nhà X,Y,Z...đang đi đâu? Ở đâu?
Hội nghị họp họp họp rì sột bờ biển non cao
Bọn già về hưu?
Lướt tê nê búc
Xem trâu húc và chung nhau uống bia cỏ bò húc
Tự túc
Cúp điện nữa đy đỡ tốn tiền....
Mùa hạ nóng như điên
Vẫn nóng như điên...

NHỮNG VỤN VỠ THẤT NGÔN

[Ông anh trải lòng tôi ghi lại...]

Cổ hương...Vội ta là định mệnh,
Như chim di trú vỗ cánh bay!
Ta về. Lòng dạ như chỉ rối
Càng gỡ càng thêm mọi nẻo buồn.

Đón chào ta. Những người xa lạ,
Sang trọng có thừa vắng yêu thương.
Cổ hương. Trở về. Ngày lần cuối,
Nơi chở che xương cốt song thân.

Nơi tiên tổ đã về cùng cát bụi,
Rồi mai đây xa cách ngàn trùng!
Dặm cũ đặt chân. Buồn xa lạ,
Bãi biển nương dâu hóa nhãn tiền.

Vườn cũ xa vời trong cõi nhớ,
Lần tìm không một dấu thân quen.
Hương dâng. Khói ngùn. Cay cay mắt,
Ta thăm trò chuyện. Những hồn đau.

Giữa nơi cổ thổ mà cô quạnh,
Sinh li phiêu tán những nơi đâu?
Cúi đầu. Từ biệt. Lòng trĩu nặng,
Mai một dời xa. Gió ngược chiều.

Vấn vương dù có. Không hồi tiếc,
Ta như chim. Sải cánh phiêu diêu.
Giật mình ta nhớ thửa li biệt,
Không khóc. Không cả cuộc tiễn đưa.

Đêm sâu hun hút. Trùng im tiếng,
Biển khơi găm gào. Sóng thiên thu.
Rùng mình. Lạnh buốt thấu tim óc,
Nhớ câu "nhất khứ..." giọng bi trầm.
Ta đi. Quyết không ngoảnh đầu lại,
Nẻo xa mờ mịt. Ơi cố hương!
Không tự huyễn sinh nhằm thế kỉ,
Quê nhà đã hết chỗ dung thân.

Tấn kịch ba đào cùng khói lửa,
Trời đầy. Muôn sự đã rồi tung.
Nào ai có biết ta khi ấy,
Mang mang buồn. Chỉ vậy, vậy thôi.

Mất hướng lên cao mong che chở,
Chúa lòng lạnh! Phật chẳng bỏ rơi!
Miền đất lạ. Cuối cùng cũng đến,
Biển khơi thăm thẳm ngoảnh lại nhìn.

Sau bao ngày. Lần đầu ta khóc,
Xót thương ai dưới lớp sóng chìm.
Đàn chim di trú. Đất lạnh đau,
Trập trùng khô ải! Kể làm chi.

Cơn bĩ cực tưởng dài vô tận,
Ta chờ. Như cỏ đơm xuân thì.
Năm tháng trôi. Không còn chậm nữa,
Đầu xanh thừa ải đã điểm sương.

Những muện phiền. Đã vơi. Vơi mãi...
Rũ khỏi ta như rũ bụi đường.
Đất mới xanh cây hoa kết trái,
Con cháu ta cũng kịp lớn lên.

Trong veo ánh mắt. Ta không nở,
Kể những chuyện xưa những nỗi niềm.
Một chút cách ngăn ta vẫn biết,
Không sao. Ta học để sống chung.

Khổ lụy nhắc làm chi. Thêm cực,
Tạ ơn Trời rộng lượng bao dung.
Trở về ư? Chúng ta là khách,
Bâng khuâng sống lại những ngày xưa...

Con cháu ta vô tư cười nói,
Gặp miền đất lạ! Mãi vui đùa...
Nào ai giữ mãi hờn oán cũ?
Gánh nặng trần gian. Quá đủ rồi.

Thôi cứ quên đi lòng thanh nhẹ,
"Ác lai ác báo...". Sẵn lưới trời.
Đàn chim di trú. Bay bay mãi,
Góc biển chân mây. Lại sẽ gần.

Đất dữ. Phía sau ta bỏ lại,
Cố hương sương khói dạ bâng khuâng.

YÊU CẨM CHIẾN LẠC DIỄN CA

[Tặng hai lão bạn là Hoàng Xuân Tuyền và Nguyễn Xuân Diện]

Nhân có người nhắc về chuyện cũ,
Rằng môn thi tên gọi làm văn.
Cái thời chưa hẳn xa xăm,
Đề ra đại thể nhùng nhằng quanh quanh.
Dậu, Pha, Phèo, Yêu, Cẩm, Chiến, Lạc,
Đề năm sau nhang nhắc năm qua.
Nghe xong em bỗng cười xòa,
Ừ. Cái thời ấy. Chính là thời em.
Vây xin kể liên miên tí chút,
Giữa mùa thi ngun ngút nắng nôi.
Rằng thì em nhớ suốt đời,
Cái thời đi học. Ồi giờ. Vui sao.
Em xuất thân tam nông chính hiệu,
Quen ruộng đồng cầm cuốc cầm cày.
Toán thì dốt đặc cán mai,
Đến giờ Lí, Hóa mờ mờ hồ hồ.
Cái môn Sinh lấy làm sợ hãi,
Ngoại ngữ thì bãi hoại hết hồn.
May mà còn Sử, còn Văn,
Cùng môn Địa nữa dễ nhằn, dễ xoi!
Ba món ấy chỉ cần học thuộc,
Khi trả bài cứ thể viết ra.
Chữ thầy cô cả thôi mà,

Bài em em viết như là cháo chan.
Dậu Pha Phèo là thông mọi nhẽ,
Chiến Lạc Yêu Cầm thuộc lâu lâu.
Giờ thi thì viết cho mau,
Sao cho đủ ý thể nào cũng qua.
Phần liên hệ em là khoái nhất,
Lời thầy cô cứ áp vào thôi.
Ngày xưa đen tối ngút trời,
Nhờ ơn (gì đó) rạng ngời hôm nay.
Miền Bắc đang dựng xây xã hội,
Miền Nam đang ra sức đấu tranh.
Hai miền chung sức hoàn thành,
Nhiệm vụ cách mạng sử xanh lưu truyền.
Ngôn từ dùng phải là mạnh mẽ,
Nghe vang vang như thể mít tinh.
Quyết tâm, toàn thắng, quang vinh,
Về vang cùng với hi sinh, đời đời.
Đại khái thế. Em thời nhớ thế,
Đôi ba dòng kể lể dông dài.
Biết đâu lại có ai người,
Cảm thông chia sẻ những lời ngơ ngơ.

CÀ PHÊ

Cà phê nâu như tiếng đàn
Tiếng đàn người nghệ sĩ lang thang
Đời là quán trọ đâu cũng là nhà
Cà phê nâu
Cà phê trắng
Cà phê hồng
Tím biếc
Và có thể xanh xao
Li cà phê nâu
Nâu như làn da người đàn ông tóc khét nắng
Bù xù râu
Vạm vỡ ngực trần
Săn chắc
Bụng phẳng
Mắt sâu
Cà phê mang màu tóc
Màu da
Màu nắng gió
Cả bụi mịt mù khi trời nổi bão giông
Cà phê nâu
Nâu như ái tình người nghệ sĩ

Lang thang cùng cỏ cây
Ngao ngán nơi phố thị
Ồn ào
Đỏ xanh xanh đỏ
Cốc nước cũng phải làm màu
Diễn trò văn minh
Cà phê nâu
Nâu như lời nói của ai
Đắng và ngọt
Vẹn nguyên như đất
Đất mỡ màu
Đất cỗi cằn
Đất chất chiu đắng ngọt
Cà phê nâu
Cà phê nâu

KHUẤT NGUYỄN

[Bài hát về chứng bệnh ngu trung]

1.

Tôi ngồi Khuất Nguyên chết vì bệnh thời khí
Đầu hè nhiều vô kể
Một con tiêu chảy là tiêu đời
Hoàn toàn có thể
Tôi tin Khuất Nguyên đã chết vì tiêu chảy...
Khi vô tình uống nước lã
Quán hàng ven sông Mịch La
Dân trong vùng sợ hãi vứt xác ông
Xuống sông cho nhẹ nợ...
Dân nước Sở vốn sẵn chẳng ưa ông
Một kẻ lắm chữ
Suốt đời muốn làm bố thiên hạ
Mưu toan dạy Sở Hoài Vương nhân nhân nghĩa nghĩa
Rõ thật khùng...
Đời Hán
Bổng dựng
Bọn nho gia nho giả nho nhe
Bổng dựng Khuất Nguyên thành một trung thần
Một trung thần thà chết chứ nhất định không ăn ở hai
lòng
Một trung thần là phải chọn cho mình cái chết
Treo cổ nhảy sông

Để chúng tỏ với đất trời với cao xanh lỏng lỏng lỏng
 Trung
 Thà mang tiếng Ngu Trung còn hơn ăn ở hai lòng
 Khuất Nguyên trở thành gương sáng
 Đèn thờ mọc lên nhan nhản
 Những huyền thoại mờ mờ tỏ tỏ lung linh ngũ sắc thất
 sắc thập sắc bắt đầu
 Khuất Nguyên được tái tạo
 Trong ngôn từ điêu toa xảo trá
 Cửa đám nho gia nho giả lưỡi dài như lưỡi rắn
 Quay quắt lòng vòng....
 Người ta bày đặt lễ lạt tung bừng chiêu hồn Khuất
 Nguyên
 Dòng Mịch La trở thành huyền thoại
 Dòng Mịch La cứ tháng Năm lại rợp cờ ngũ sắc
 Dòng Mịch La cứ tháng Năm lại tràn ngập lời tụng ca
 Tụng ca Trung thần, Minh quân, Thánh chúa
 Khuất Nguyên trở thành gương sáng
 Quần thần vái lạy
 Chúng dân ngưỡng mộ mơ màng....
 Tháng Năm lễ lạt hoang đàng
 Triền miên tháng triền miên năm triền miên u mê triền
 miên xuẩn ngốc
 Di chứng ngu trung
 Lặn vào tim vào óc
 Gỡ chẳng ra mãi miết buộc vào.

2.

Lầu cao điện ngọc họ Sở
Chôn vùi dưới tầng tầng cỏ dại
Sở từ của Khuất Nguyên tứ tán muôn phương
Ngay cả tên ông cũng rơi vào tịch mịch
Mấy trăm năm hình như không ai buồn nhắc
Người ta còn bận xây vạn lí trường thành
Sách vở cũ thu gom chôn lửa
Nho gia nho giả đem chôn
Mịch La bằng lặng
Cá quẫy đêm trăng
Tôm búng nước
Thế cuộc mang mang
Trời xanh mây trắng
Trắng như tô cháo khổng lồ
Quần tụ
Nhân gian lừa dối
Ôn dịch bủa vây
Chết chẳng kịp chôn
Mịch La bập bênh xác thối...
Khen cho Tống Ngọc hay chữ
Chiêu hồn phú ngôn từ bay múa vẽ vờ

Ngôn từ điêu xảo
Hồn ma lóp ngóp trời lên từ sông sâu
Hồn ma cười mẫn nguyện
Hồn ma đã tìm được mình quân
Hồn ma nguyện kiếp kiếp đời đời làm thân nô tài cút
cung phận tôi trung cho chủ mới
Mọc lên từ những hạt giống chữ nghĩa thêu dệt quất
quay
Mọc lên những lễ hội
Mọc lên những miếu đền
Mọc lên thi ca là lướt
Ô kìa Khuất Nguyên!
Hồn ma dập dềnh sóng nước.

Ô BẦY CHIM SẺ...

Bầy chim sẻ bay về
Ríu ríu bãi đất rộng bên nhà
Hình như vẫn kinh sợ
Mỗi lần tôi đi qua
Không biết từ khi nào bóng dáng con người đã trở thành
nỗi hãi hùng của vô vàn sinh linh?
Bầy sẻ ríu ríu
Đôi chích bông tí xiu
Những cánh chuồn mỏng manh
Những con cóc con ngóe con chẫu chuộc lẩn khuất
Những con ốc sên nặng nhọc
Con rùa chậm chạp
Lũ cá lau nhau...
Lẩn mất khi thấy bóng người...
Nơi tôi ở
Tĩnh vắng muôn loài
Chỉ có người
Chỉ có người

Bụi

Rác

Ồn ào

Bia

Rượu

Loa thùng choáng văng

Nhạc đỏ nhạc xanh nhạc vàng ta tây tàu món lẩu thanh
âm ứ thừa...

Ôi bầy chim sẻ sáng nay bay về

Ríu ríu bãi đất bên nhà

Són sác bay đi mất hút...

Tôi thần thờ nhìn theo

Tất cả lần lượt bỏ ta đi!

VÔ ĐỀ

Tiểu quốc Vũ Đại làng
Sợ Bá Kiến một phép
Thoảng nghe đã giựt mình
Gang - thép miệng kẻ sang...

Tôi ngờ "tiểu quốc" ấy
Người người cùng nhà nhà
Đều mong và đều muốn
Cầu thân họ hàng xa...

Rất có thể nhiều cô
Mong lọt mắt Cụ Bá
Hoặc để làm dâu con
Khá hơn...làm vợ bé!

Cứ thử soát lại xem
Như Chí Phèo thằng ấy
Oán ân tương trọn đời
Thành tay chân. Thoắt cái

Dù chỉ làm đầy tớ
Nhưng được gần...kẻ sang
Giá trị nâng vài bậc
Ai còn dám ngang hàng

Tôi ngờ nhiều...traí làng
Mong vận may như Chí!
Làm nô tài kẻ sang
Tha hồ mà...chém gió

Nhưng thói đời. Vẫn thế
Vũ Đại tiểu quốc làng
Bá Kiến vừa thất thế
Tất cả...đổ ra đường
Tò mò...để hóng chuyện
Hóng chuyện để luận bàn
Bìm leo khi giậu đổ
Lớn tiếng...chửi kẻ sang

Cho nhà chúng mày chết!
Đáng đời lũ mọt sâu
Chết ba đời chín kiếp
Cho hả lòng chúng tao...

Tiểu quốc Vũ Đại làng
Từ độ Nam Cao viết
Cứ ngỡ là đã hết
Hóa ra...còn. Vẫn còn.

NGÃU HỨNG

[Nhân Ngày Trà thế giới 21 tháng 5]

Phần lớn những người làm chè tôi gặp
Ít nhất là ở nơi tôi sinh sống
Thái - Nguyên - tứ - đại - danh - trà
Tân Cương, Trại Cài, La Bằng, Khe Cốc
Là đàn bà
Vẫn thường nghe chân mềm tay yếu!
Gieo hạt, vun gốc, tía cành, hái, xao, vò, sàng, xẩy, lẩy
hương, đóng gói, bung bê, mang vác, chuyển hàng, ngồi
bán lẻ, bán buôn góc chợ
Phần lớn là họ
Những người đàn bà chân yếu tay mềm...
Màu xanh tươi non những búp chè không át được vẻ
khắc khổ, dáng tảo tần nhẩn nại
Hương thơm trà không át được mùi mồ hôi khen khét
Bàn tay họ không búp măng nõn nà, không điểm tô
Bàn tay đánh dấu số phận của những người đàn bà làm
trà phơi nắng phơi sương và hơ trên chảo nóng
Phần lớn người làm trà tôi gặp
Là những người đàn bà vất vả sớm hôm
Vất vả tháng ngày
Thậm chí
Cả một đời vất vả...
Phần lớn những người uống trà tôi gặp

Quán vỉa hè, phòng khách gia đình, nơi hội họp, phòng khách sạn 5 sao, bến tàu, sân bay, nhà nghỉ dưỡng...
Hầu như chỉ là đàn ông
Người đàn ông làm bất cứ nghề gì
Nông dân, phu khuân vác, nhà văn, nhà báo, bác sĩ, kĩ sư, nghệ sĩ lừng danh, nhà chính trị thậm chí là nghị can và cả tù nhân
Họ uống trà mỗi sáng, mỗi chiều, mỗi tối, mỗi đêm khuya
Lắc đầu ngao ngán, ngợi khen, phẩm bình, chửi thề, chém gió...
Bình dân, thô tục, uyên bác, cao siêu, triết lí...
Vội vàng, thông dong, khề khà, nhê nha, khệnh khạng, thùng thảng, trầm ngâm...
Những người uống trà phần lớn đàn ông...
Những triết lí cao siêu
Những thủ tục rườm rà
Những nghi thức sang chảnh
Trà đạo, trà kinh, trà thiền, trà nương, trà cụ, độc ẩm, song ẩm, quần ẩm, thanh ẩm, ngưu ẩm, bàng ẩm, thủy tinh, sứ, gốm, tử sa, chu sa, văn hóa trà, ngoại giao trà, tiệc trà, thưởng trà...
Phần lớn những người đàn bà hình như không biết, không nghe...

TÂN CUỒNG CA!

[Kính tặng Anh Lê Học Lãnh Vân]

Giơ tay với mặt trời mùi thơm thịt da ta đang cháy
Đem Thái Sơn vô bàn nhậu tung bùng
Nghêu ngao hát "vừa đi vừa đá vẽ nên rồng đứng lại
làm chi..." mắt tục ngó nghiêng lắc đầu cao ngạo...
Dưới mưa ùng oàng sấm chớp trần trụi tắm về lại với
hoang sơ
Bù xù tóc râu chán thì cạo trọc
Thay vì bóng mượt
Thay vì complet cứng đờ
Phì phèo đốt thuốc ngửa cổ tu bia
Sang chảnh coi khinh tấp vô vỉa hè uống trà bằng cốc
nhựa cái bản nham nhở
Những pho sách dày hự kê đít ngồi
Ghé chơi lều nát quây tậm nham nhờ những tấm tôn sét
gỉ
Sưu tầm các loại huân huy chương đựng bị cối bầy bán
vĩa hè
Trong thế giới sang trọng trang nghiêm nhặt toẹt cứng
đờ ta tự nhận là suy đồi, bụi bặm, bụi bờ, bên lề vô danh
và vô nghĩa

Ta yêu chú bé Gavroche trong kiệt tác NHỮNG NGƯỜI
KHỐN KHỔ biết giấu nhại những Quý ngài bụng chứa
ngàn bồ chữ

Ta thấy nực cười khi Lý Bạch uống rượu một mình

Ta thấy bi đát cho các vĩ nhân suốt đời buri diển

Ta thấy xót thương những liệt nữ đóng hộp đời mình

trong khuôn phép uy nghi hiển thánh trong khói hương
nghi ngút

Uổng phí một thời xuân sắc

Hoa rụng cành

Lá vàng rơi...

Ta thấy nực cười vô số kẻ cả một đời đẳng thân trước tác
mê mụ bắt tử

Giấy mủn nát

Chữ hóa hư vô...

Chiều nay

Ta nghe ngao hát

Cuộc đời in hệt

Hũ tương

Mùi khó ngửi

Mà hấp dẫn vô cùng...

BÀN NHẢM VỀ BÁ KIẾN - CHÍ PHEO

[Chả là để hưởng ứng công cuộc đổi mới dạy học ngữ văn...mục liên hệ mở rộng!]

Bá Kiến và Chí Phèo cặp bài trùng thượng thừa trong
cuộc cờ nhân thế
Chí Phèo và Bá Kiến xoắn bện nhau như bóng với hình
Tiểu quốc Vũ Đại làng đã trở thành bát hủ/tử
Cõi nhân gian mãi mãi vang danh...
Người ta xót thương, người ta thậm chí
Ca tụng Chí Phèo như...một đấng anh hùng
Còn Bá Kiến người ta khinh và người ta sợ
Dù thăm sâu trong vô thức âm u ai nấy khát thèm...
Tấn trò đời cặp bài trùng Chí Phèo Bá Kiến
Lưu manh và Quyền lực đã bện xoắn vào nhau
Bá Kiến và Chí Phèo cặp bài trùng ngựa tìm ngựa và
trâu tìm trâu
Cả hai đều dao đằng chuôi nắm chắc...
Chí Phèo xài con dao quyền lực
Vũ Đại làng tiểu quốc đệ nhất anh hùng
Con dao lưu manh, Bá Kiến chắc tay cầm
Tiểu quốc Vũ Đại làng hiểm sâu Tào Tháo...
Quyền lực và Lưu manh, Lưu manh và Quyền lực
Tiểu quốc Vũ Đại làng trăm họ ngẩn ngơ nhìn

Tím ruột bầm gan nghiêng răng nuốt nhục
Đêm đêm cầu nguyện lòng lộng lười trời...
Rồi bùng lên quá cỡ nổi mừng vui
Bá Kiến Chí Phèo cùng một lúc chết tươi
Chí Phèo Bá Kiến chết tươi cùng một lúc
Tin loan nhanh khắp Vũ Đại làng Tiểu quốc...
Ao tù đóng váng sóng nổi ao tù
Và sát phạt hấn một phen sát phạt
Cuộc cờ thế nhân hấn vô cùng kịch tính
Rồi sẽ hạ màn mọc - lên - một - ông - vua!
Tiểu quốc Vũ Đại làng Chí Phèo luôn luôn sẵn
Lại cặp bài trùng Quyền lực - Lưu manh
Trăm họ lại ngẩn ngơ nhìn lại cắn răng nuốt nhục
Lười trời lòng lộng...lại cầu nguyện hàng đêm.

THƠ VIẾT TỪ NGÔI NHÀ CỦA MÌNH (HẬU HIỆN ĐẠI II), tập thơ của ĐẶNG TIẾN (Thái Nguyên), là tác phẩm thứ 87 trong Tủ Sách Điện Tử T.Vấn & Bạn Hữu. Bản điện tử được phát hành miễn phí trên hệ thống toàn cầu của trang mạng văn học:

T.Vấn & Bạn Hữu
(T-Van.Net).

*Bản Quyền thuộc về Tác giả
và Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu*

Cùng Tác Giả

Đã Xuất Bản

